

Chúng Ta Là Của Nhau

Contents

Chúng Ta Là Của Nhau	1
1. Chương 1: Về Nhà Mẹ Mới	2
2. Chương 2: Ngủ Chung Một Giường	5
3. Chương 3: Người Bạn Mới	8
4. Chương 4: Kể Thắt Hứa	12
5. Chương 5: Một Ngày Tội Tệ	15
6. Chương 6: Cuộc Đối Thoại Kỳ Lạ	19
7. Chương 7: Sự Nghi Hoặc	23
8. Chương 8: Cảm Giác Ghen Tị	27
9. Chương 9: Bảo Vệ Anh Trai	32
10. Chương 10: Nụ Hôn Của Người Say	35
11. Chương 11: Tôi Đang Chờ Đợi Cái Gì?	40
12. Chương 12: Tình Cảm Không Có Lỗi	44
13. Chương 13: Một Khung Cửa Sổ Mở Ra	49
14. Chương 14: Hiểu Một Người Thật Khó	52
15. Chương 15: Thế Giới Đã Quay Lưng Với Tôi	56
16. Chương 16: Tình Yêu Là Không Thể Thay Thế	60
17. Chương 17: Khổ Tâm Của Những Kẻ Khờ	65
18. Chương 18: Tôi Là Nam Phục Vụ	70
19. Chương 19: Bị Người Ta Phát Hiện Gian Tình	73
20. Chương 20: Tôi Không Phải Món Đồ Chơi	78
21. Chương 21: Trở Ngại Đã Bắt Đầu	81
22. Chương 22: Tiếng Gõ Ấm Hiểu Trên Cửa	85
23. Chương 23: Đến Một Nơi Chỉ Có Chúng Ta	90
24. Chương 24: Căn Gác Nhỏ Của Chúng Tôi	95
25. Chương 25: Mưu Sinh Không Dễ Dàng	99
26. Chương 26: Chờ Đợi Rốt Cuộc Để Làm Gì?	104
27. Chương 27: Tập Đoàn Này Thật Kỳ Lạ	109
28. Chương 28: Anh Là Con Sói Đần Thối Tàn Nhẫn	113
29. Chương 29: Giấy Và Mực Không Thể Tách Rời Nhau	118
30. Chương 30: Ngoại Truyện	125

Chúng Ta Là Của Nhau

Giới thiệu

Thể loại: Dm mỹ hiện đại, 1x1, nguyễn huỳnh đệ, khá ngược, dương quang tuần mỹ công x kiều ngạo biệt nữ thụ, [H], F

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-la-cua-nhau>

1. Chương 1: Về Nhà Mẹ Mới

Mùa hè năm tôi mười bốn tuổi, giữa cái nắng chói chang và bức người, tôi cùng ba mình mỗi người một chiếc vali kéo lê trên con đường dài ngoằng phía trước.

Hàng cây xanh hai bên đường không đủ sức sống để khiến tôi nhếch miệng cười một cái. Trời nóng đến bức chết tôi. Mồ hôi dần trượt xuống hai bên thái dương, tôi hơi dừng bước, đưa tay quạt qua loa mồ hôi trên trán rồi khẽ thở dài.

Hai cha con chúng tôi lúc này đã đón tàu điện ngầm để đi đến một nơi sầm uất mà mọi người vẫn hằng mơ ước được đặt chân đến đây - Thượng Hải. Nơi ga tàu ngầm đông nghẹt người, ai ai cũng đều muốn chen chúc để thoát khỏi cái biển người kinh hồn đó. Tôi và ba cũng chẳng khác gì.

Một bên là người từ dưới quê mới lên, mọi thứ xem chừng vẫn còn quá đổi xa lạ. Ba tôi thì đã làm việc ở đây không ít lần, ông cũng rành lắm nên tôi cũng không lo lắng mấy. Đi cạnh ông, ông không ngừng dạy tôi cách cư xử, cách nói chuyện với người kia, hại tôi nghe riết mà muốn nhảm cả hai tai.

"Tiểu Đan, con đã nhớ những gì ba dặn lúc này chưa?" Ông lại quay người nhắc nhở, gương mặt phẳng chút mệt mỏi.

Tôi kéo cái vali lạch cạch trên đường, vừa thở hồng hộc vừa gật đầu có lệ:

"Con nhớ rồi, khắc sâu vào trí óc này rồi. Ba đừng lo nữa, có được không?"

Nghe tôi nói, ông cười xoa xem chừng vui vẻ. Cũng đúng thôi, ông sắp xây dựng được một ngôi nhà mới cho riêng mình rồi, còn gì hạnh phúc bằng điều này không chứ?

Mười năm trước, mẹ tôi không may đã qua đời do một tai nạn xe hơi, lúc đó tôi cũng bị thương nặng lắm nhưng mọi trở ngại đều được mẹ tôi gánh lấy. Tôi chỉ có bốn tuổi, vì hoảng sợ mà ngất ngay trong vòng tay mẹ mình. Đến lúc tỉnh dậy, tôi chỉ còn thấy người đàn ông trưởng thành kia ở bên cạnh mình, ôm lấy mình rồi lặng lẽ khóc.

Lần đầu tiên tôi thấy ông khóc một cách âm thầm như vậy. Có lẽ sợ tôi nghe được, cũng có lẽ vì bản lĩnh đàn ông nên ông không muốn mọi người ai nấy đều thấy được phần yếu đuối trong con người mình.

Từ đó, gia đình chúng tôi chỉ vồn vồn hai cha con. Sáng sớm, ông sẽ làm đồ ăn sáng rồi tắt bật đi làm, còn tôi thức dậy chỉ có việc chén no nê bữa sáng rồi xách cặp đi học. Sau đó, công việc của ông cũng dần thay đổi, có vẻ bận bịu hơn bình thường. Ông thường đi công tác ở Thượng Hải cỡ một tuần rồi lại trở về cùng tôi.

Chính vì từ nhỏ đã xa ba mình, tôi cái gì cũng biết làm, còn làm rất giỏi là đằng khác. Mọi đứa con trai trong xóm nếu đem ra so sánh với tôi, dĩ nhiên không bằng một góc. Bọn nó làm gì biết nấu ăn, bọn nó làm gì biết quét nhà dọn cửa, bọn nó làm gì biết...À mà thôi, kể ra thì đến sáng mai cũng chẳng hết.

"Tiểu Đan, con đi ló rồi!!!"

Đang lững thững bước đi, tôi bị một giọng nói gọi giật lại. Hoảng hồn, tôi vội quay phắt người mới biết tôi đã cách ba mình một khoảng khá xa. Nheo nheo mắt, tôi tự mắng bản thân đã quá lơ đãng. Hướng về phía trước, tôi kéo vali xồng xộc chạy đến chỗ của ông. Ông đang đứng trước một ngôi nhà khá rộng rãi và tiện nghi.

Tôi ngẩn người nhìn ngôi nhà trước mặt mình, một ngôi nhà với tông màu trắng tinh khôi, cánh cửa cách điệu màu đen càng làm nổi bật cái nơi xinh đẹp này. Chớp mắt hai cái, tôi thấy từ bên trong có người bước ra. Theo phản xạ, tôi hơi lùi về sau, nấp sau lưng ông bố của mình.

Người vừa bước ra chính xác là một người phụ nữ, bà ta khá xinh đẹp, theo tôi thì là vậy. Bà bận một chiếc đầm màu đen dài đến đầu gối, làn da trắng nõn tuy đã có vài phần chai sạm do tuổi tác, nhưng nhìn chung, bà vẫn rất đẹp. Đôi mắt hai mí, đôi môi đỏ mọng đang nở một nụ cười chan hoà.

Ánh nắng phía trên bỗng dưng không còn gay gắt nữa, tôi cảm thấy nụ cười của bà ấy đã lấn át hết những gì đang soi rọi xuống đường.

” Trương Hoàng, anh đến rồi!” Người phụ nữ đó tiến tới nghiêng người ôm ba tôi một cách thân mật.

Tôi đứng cạnh khẽ liếc nhìn hai người đó, thật là không cần phải lãng mạn dưới cái trời nắng gay gắt này đi! Mau cho con vào nhà, nóng chết con rồi... Tôi âm thầm kêu gào trong lòng.

” Đây là Tiểu Đan phải không? Chào con.” Người đó bây giờ tiến tới chỗ tôi, cũng rất tự nhiên mà ôm lấy tôi.

Khụ...

Khỏi nói đi, tôi ngượng đến chín cả mặt. Đây là người phụ nữ thứ hai ôm tôi rồi đấy. Bà tuy ôm hờ nhưng lại ấm áp vô cùng. Thẩn thờ một lúc, tôi mới vội gật gật đầu:

” Dạ vâng...cháu cháu chào cô.”

Thấy tôi lắp bắp, cả hai người đều cười vui vẻ. Có cái gì mà cười chứ? Người ta lại ngại chết đi được!

Chẳng hiểu sao khi nghe ba mình đề cập đến chuyện tái hôn, tôi lại không cảm thấy khó chịu. Nếu đã là người ba tôi tin tưởng và chọn lựa, tôi dĩ nhiên cũng phải tin ông ấy rồi.

” Được rồi, hai cha con vào nhà đi nào!” Nói rồi cả ba chúng tôi cùng nhau sải bước vào phòng khách.

Vào đến đây, tôi mới cảm thấy có chút không khí trong lành và mát mẻ. Ngẩng mặt nhìn xung quanh giấy lát, tôi mới nhận ra ngôi nhà có bàn tay phụ nữ thì luôn sạch sẽ và thơm tho như thế này.

” Tiểu Đan, cô tên là Phương Nam, rất vui được sống cùng con.” Di Phương lại mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt bà có phần âu yếm.

Tôi cũng mỉm cười hiền hoà nhìn bà, ” Vâng, con Tiểu Đan cũng rất vui khi sống cùng cô. Sau này, xin cô hãy chăm sóc cho ba con thật tốt.” Nói rồi, tôi còn cúi đầu thật lễ phép.

Có lẽ do tôi cư xử quá chuẩn mực mà khiến người phụ nữ không ngớt bất ngờ. Bà nhìn tôi giấy lát rồi mới nhẹ nhàng xoa đầu tôi:

” Cô biết rồi, con yên tâm nhé!”

Lúc này, ba tôi đứng bên cạnh mới nhẹ ho khan một tiếng, huých huých tay tôi, thì thầm to nhỏ:

” Con đổi cách xưng hô đi chứ!!”

A—

Bây giờ tôi mới nhớ cái phần quan trọng mà ba tôi đã nhắc tới nhắc lui từ khi còn trên tàu điện ngầm. Đúng là đầu óc này quá đáng trí rồi. Tôi vội nhìn ông, nháy mắt rồi nhìn đến dì Phương, tự nhiên gọi một tiếng mẹ.

Dì lại bị tôi dọa một phen giật mình, hai bên má có hơi ửng đỏ. Trời ạ, xem người ta ngại chừng kia!!! Tôi trong lòng khẽ cười, tiếp tục gọi một tiếng mẹ.

” Tiểu Đan, con trai của mẹ!!” Cuối cùng, người mẹ mới của tôi cũng đã lấy lại dáng vẻ bình tĩnh, tự nhiên như lúc nãy.

Sau màn chào hỏi thân mật, tôi lật đật kéo cái vali của mình lên căn phòng mà mẹ chỉ tôi biết. Căn phòng rất rộng rãi, nhìn sơ qua, cái giường mém nữa trở thành loại “king size” rồi. Xem chừng, tôi một mình ngủ trên cái giường này thì có mà sung sướng tột đỉnh.

Ném cái vali sang một bên, tôi không ngần ngại nhảy lên giường nằm lăn lộn đến một lúc. Làn gió nhân tạo phóng ra từ cái máy điều hoà khiến hai mắt tôi dần híp lại, trên giường chăn ấm nệm êm càng kích thích cho cơn buồn ngủ đến nhanh hơn một chút.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tôi lúc này bật dậy tỉnh táo, hai mắt đều mở thao láo mà ngó lên trần nhà. Tôi đã ngủ quên rồi!! Mấy giờ rồi nhỉ? Vội vội vàng vàng nhìn ngó xung quanh tìm cái đồng hồ, vừa vặn thấy được một cái màu đen ở phía đối diện.

Tôi đứng dậy đi đến đó, cầm đồng hồ lên xem qua. Phù, tôi chỉ vừa chớp mắt có ba mươi phút thôi mà. Nghĩ vậy một hồi, tôi quyết định lấy đồ đi tắm rửa thật sạch. Trong phòng tắm, tôi mở cho nước ngập bồn, nước ấm cùng bọt xà phòng càng khiến tôi không muốn rời khỏi căn phòng này một bước.

Ngâm mình trong nước, tôi lại bắt đầu với cơn ngứa ngáy của bản thân. Lúc ngủ, tôi nghe văng vẳng bên tai có tiếng người khá ồn ào cùng tiếng đập cửa. Tôi chau mày, nghĩ rằng đó là mơ nên vẫn kiên quyết nhắm mắt lại. Cuối cùng, lúc tôi bừng tỉnh ở trên giường thì trời đã nhá nhem tối.

Thế quái nào mà tôi ngủ nhiều như vậy?

Bất ngờ với việc ngủ say của mình, tôi bây giờ đã tỉnh táo thật sự. Có muốn ngủ nữa, tôi e cũng chẳng thể chớp mắt nổi. Ngộ nguây trên giường, tôi thấy người mình đều đã được mặc quần áo sạch sẽ, nhưng loại đồ này sao lại rộng quá thế? Tôi ôm rồi sao? Không thể!!!

Bật dậy một góc chín mươi độ, tôi đưa tay kéo cổ áo ra, vừa vặn thấy hết tất cả những gì bí mật ở bên trong. Nhấn mày, tôi phát hiện đây chẳng phải là đồ của tôi. Giương mắt nhìn xung quanh rồi lại thu tầm mắt về cái giường, tôi cảm thấy quái lạ.

Lúc này rõ ràng tôi đang ngâm mình trong bồn tắm một cách thoải mái, bây giờ thì thấy bản thân đã nằm trên giường ngay ngắn. Lẽ nào ba tôi đã vào rồi giúp tôi thay cả quần áo sao? Oa, ba mình hôm nay quả nhiên làm tròn bổn phận!!!

Khẽ cười một tiếng, tôi đứng dậy đi đến cái vali lục lọi quần áo của mình. Thay xong, tôi cúi mặt nhìn đồng quần áo lúc này dưới sàn mà bĩu môi.

Cơ thể quái gì mà to lớn như vậy?

Cũng lúc đó, bên dưới nhà có giọng nói vọng lên:

” Tiểu Đan, con mau xuống ăn cơm thôi!”

Đó là giọng của mẹ mới. Tôi chớp chớp mắt hai cái, hít lấy một ngụm khí lạnh trong phòng rồi vươn vai cho thật sảng khoái, sau cùng là đóng cửa rồi chạy tót xuống dưới.

Con người tôi xét ra dễ thích nghi lắm, cũng dễ hài lòng với thực tại. Từ nhỏ đã chứng kiến không ít chuyện đau lòng, tôi nghĩ, sau này khó mà có ai khiến tôi đau lòng được nữa. Khó lắm, thật đấy!!!

Chạy xuống đến bậc thang áp cuối, tay còn đang lững thững vịn lấy cái thành thì tầm mắt tôi phóng ra xa cực đại. Phát hiện trong cái bàn ăn vốn chỉ nên có hai con người là ba cùng mẹ mới, thì tôi thấy còn một người nữa xuất hiện.

Người này nhìn qua có vẻ lớn hơn tôi, lớn hơn về thể xác ấy. Hắn ta cao hơn tôi chắc hơn một cái đầu, dáng người cũng thuộc dạng có tí cơ bắp. Gương mặt kia lãnh đạm, tay cầm chén cơm, không biểu cảm gì mà cứ thế ăn lấy ăn để, ăn như bị bỏ đói ba ngày!!!

” Tiểu Đan, lại đây nào!!” Mẹ lại gọi tôi.

Tôi giật mình tỉnh lại, nhìn bà cười cười lấy lệ, sau đó chạy đến ngồi ở cái ghế còn trống duy nhất. Mà chỗ tôi ngồi lại ngay bên cạnh cái tên cao ngồng lãnh đạm kia.

Nhìn bọn họ ăn cơm với một vẻ bình thản, tôi trong lòng càng thắc mắc. Đôi mày khê chau lại, tôi bắt giác mở miệng:

” Ba, mẹ, đây là ai?” Tôi thẳng thừng chỉ tay vào cái tên bên cạnh.

Hắn hình như cũng bất ngờ mà ngẩng mặt nhìn ngón tay tôi đang chỉ vào hắn. Tôi không nhìn hắn mà nhìn hai người lớn kia chờ đợi câu trả lời.

Bọn họ nghe xong lại nhìn nhau, sau đó nhìn đến tôi, cười gượng gạo:

” Đây là anh trai của con - Lưu Nghệ Kiên.”

2. Chương 2: Ngủ Chung Một Giường

Cuộc sống của tôi rất đổi kỳ lạ. Có lúc xung quanh tôi hầu như không còn một ai bên cạnh, ngay cả người được xem là vĩ đại nhất thế gian cũng đã sớm rời bỏ tôi. Những lúc ấy, tôi cô đơn lắm, cũng trách cho số phận sao lại ác nghiệt đến như vậy. Nhìn người ta tay nắm tay mẹ, miệng cười nói vui vẻ, còn được làm nũng để vùi vãnh đủ thứ. Nghĩ lại, tôi đã từng rất tủi thân.

Song, khoảng thời gian khủng khiếp ấy đã lẳng lặng trôi qua một cách tốt đẹp. Trương Dịch Đan tôi đã bắt đầu làm quen với cuộc sống chỉ có một mình, à còn có ông bố của tôi nữa, nhưng hầu hết thời gian chỉ có tôi chơi cùng với bản thân mình thôi. Một mình cũng không hẳn là quá tệ. Những lúc đó, bạn sẽ được làm mọi thứ bạn thích mà chẳng ảnh hưởng đến người khác, hay chí ít, bạn không phải bị bắt quả tang khi đang làm việc gì đó mờ ám.

Trớ trêu thay, khi tôi dần quen với cuộc sống đơn độc ấy thì bất ngờ ba tôi quyết định tái hôn. Thoạt đầu, tôi có vẻ bài xích và nhất định không đồng ý. Sau những bài giảng đạo đức thiết thực mà ba tôi mỗi ngày nhồi nhét vào đầu, tôi dần nghĩ thoáng và chấp nhận. Ông bảo, người phụ nữ kia rất xinh đẹp và tốt bụng, tôi chắc chắn sẽ thay đổi khi gặp bà ấy.

Phải, tôi đã thay đổi suy nghĩ của mình khi gặp mẹ mới của mình. Thế nhưng có một điều lúc đó tôi vẫn ám ức không nguôi. Giường đôi mất ngủ ngang nhìn hai người lớn trước mặt, tôi siết đôi đũa trong tay:

” Ba mẹ nói gì vậy?”

Nghe tôi hỏi, bọn họ lần nữa lại cười trừ. Lúc đó, cái tên con trai cao ngồng bên cạnh bỗng đứng lên tiếng phá vỡ bầu không khí đang vô cùng căng thẳng.

” Chào em trai!”

Đôi đũa trong tay tôi chẳng hiểu sao càng bị siết chặt lại đến đáng thương. Tôi hận không thể dùng nó mà phóng thẳng vào gương mặt điển trai của hắn. Phì, em trai sao? Ông đây đã nhận người làm anh trai bao giờ?

Tôi ám ức trong lòng, một lời cũng không thề nói. Thấy tôi im lặng, hắn hình như cũng bị ngượng, chỉ nhìn tôi chăm chăm mà không nói thêm lời nào. Bầu không khí lại căng thẳng cho đến khi ba tôi thở dài một tiếng, đặt đũa xuống rồi hướng đến tôi:

” Tiểu Đan, chuyện này ba vô cùng xin lỗi. Lát nữa dùng bữa xong, ba cùng con nói chuyện.” Ông nói rồi lại tiếp tục ăn bữa cơm. Dì Phương Nam cũng chẳng ý kiến thêm cái gì.

Bữa tối cứ thế trôi qua trong căng thẳng, tôi ăn xong liền tự giác dọn dẹp chén bát phụ giúp dì Nam. Sau đó, tôi thấy ba mình ngồi ngoài ban công nghĩ ngợi nên liền sải bước ra ngoài đó. Lúc tôi lướt ngang qua tên kia, hắn lại nhìn tôi nhưng có vẻ dè dặt.

Hờ, tôi đây cũng đâu thề để ý đến hắn ta? Khi không lại...xuất hiện một cách vô duyên vô cớ như vậy, còn bảo tôi là em trai. Chịu không thấu!

” Ba.” Tôi gọi một tiếng.

Ông nghe thấy liền xoay người, vẫy tay gọi tôi lại. Tôi ngồi xuống cái ghế bên cạnh, cẩn thận mở lời:

” Ba nói con nghe, người đó ở đâu chui ra?”

” Cái gì mà ở đâu chui ra hử?” Ông đánh một cái bốp lên đầu tôi, sau đó mới nhỏ giọng nói, ” Sau này con nên ăn nói cho lễ phép một chút. Tiểu Kiên dù sao cũng lớn hơn con đến ba tuổi, thẳng bé lại còn là con trai của Phương Nam.”

” Con trai của dì? Chuyện này...chuyện này ba chưa nói cho con biết!!” Tôi bất giác muốn hét lên, trong đầu ong ong.

Rõ ràng lần đầu tiên đề cập đến chuyện tái hôn, ông đã bảo rằng dì Nam vẫn còn độc thân, một người phụ nữ đẹp người đẹp nét lại còn độc thân, ông làm sao mà có thể khước từ được? Tôi nghe thế, trong lòng lập tức có chút mềm yếu.

Bây giờ ông lại bảo dì Nam có một đứa con trai, lại còn lớn tồng ngồng như thế, tôi đây...thật sự rất sốc nha!!!

” Tiểu Đan, con bình tĩnh lại nào! Phương Nam cô ấy không biết gì về chuyện này đâu. Tất cả đều là do ý của ba cả. Lúc đầu, ba sợ con không đồng ý nên đã nói dối như vậy, vì ba biết con rất ghét ở chung với người khác...Hừm, bây giờ chuyện đã thế, con có thể vì ba mà chấp nhận không?” Ông ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt vô cùng tội nghiệp và đáng thương.

Được rồi, ba mình đã sống một mình cũng mười năm, hôm nay mới có thể được sống trong một mái ấm thế này. Con trai bảo bối ngoan hiền của ông làm sao có thể đối xử tàn ác với ông như vậy chứ. Lòng tôi bắt đầu mềm nhũn, tia ý chí kiên quyết cuối cùng cũng bị dập tắt. Tôi không nhớ tôi đã nói gì, chỉ biết tôi nhìn ông, nắm tay ông rồi gật đầu hai cái.

Từ đó, tôi đã chấp nhận mở cánh cửa của thế giới vốn chỉ có người ba mà tôi yêu và tôi để đón nhận thêm hai người khác nữa. Một mái ấm quá đổi hạnh phúc mà...

Chín giờ tối, tôi lật đật chạy lên căn phòng lúc này mình đã ngủ một giấc ngon lành để thay đồ đi ngủ. Đứng trong phòng tắm rộng rãi, tôi lại luyến tiếc muốn nằm trong cái bồn kia mà ngâm mình thêm lát nữa, nhưng mà thời gian không cho phép. Hôm nay tôi phải ngủ sớm một chút, ngày mai tôi nhập học vào trường mới.

Đứng trước cái gương, tôi ngắm nhìn bản thân thật kỹ. Đôi mắt cũng không đến nỗi tí hí, cái mũi cũng cao, làn da lại không ngâm đen mà ngược lại trắng trẻo, tôi khẽ nhếch môi cười thầm tán dương cho gương mặt vô cùng điển trai này. Sau khi thỏa mãn khen ngợi, tôi xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng tắm.

Ngay lúc đó, cánh cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, trước mặt tôi xuất hiện một tên cao lớn đứng ở đó, trên tay hắn là bộ đồ ngủ, à không, chỉ có chiếc quần cộc màu đen cùng chiếc khăn lông. Tôi nhướng mày nhìn hắn ta, hắn ta ngược lại mỉm cười nhìn tôi:

” Em trai ngủ trước đi. Anh đi tắm một chút.” Nói rồi hắn hơi lách người qua một bên ý bảo tôi ra ngoài đi.

Tôi nhìn hắn, trong lòng thầm khinh khỉnh một trận. Cái gì mà em trai ngủ trước đi, anh đi tắm một chút. Trời ạ, anh đang báo cáo cho tôi biết đấy à? Nghe buồn cười.

Khẽ bĩu môi không thèm để ý, tôi một bước liền rời khỏi phòng ngủ. Lúc yên vị trên giường, mắt dần híp lại chìm vào giấc ngủ thì tôi mới giật mình phát giác bản thân đã bỏ lỡ một chuyện quá lớn, cực kỳ lớn. Cái tên cao ngồng kia tại sao lại tắm trong phòng này? Còn nữa, hắn bảo tôi ngủ trước đi, hắn đi tắm một chút...Lẽ nào ý hắn bảo lát hắn sẽ ngủ sau? Ngay trên giường này sao? Không thể!!!!

Đầu óc vừa mới kịp thông suốt tất cả thì qua khoé mắt, tôi đã thấy hắn bận chiếc quần cộc thông thả tiến tới chiếc giường nhưng chưa vội nằm xuống. Hắn lau khô người, lau khô cả tóc vừa mới gội, sau đó thì lấy máy sấy ra sấy một lúc. Nhìn hắn làm mọi thứ nhẹ nhàng mà cẩn thận như vậy, tôi bỗng ngẩn người nhìn chăm chăm vào người kia. Sấy xong, hắn mới sải bước đến giường, vặn bật đèn bàn lại rồi thản nhiên kéo chăn ra nằm xuống.

Tôi chưa kịp nghĩ gì liền động thủ tay chân, một cước đạp Nghệ Kiên xuống giường. Tiếng bịch vang lên khá chói tai, tôi trong lòng lại hả dạ khôn xiết. Còn hắn, hắn đau lắm, cái mặt méo xẹo trong buồn cười.

” Tiểu Đan, sao lại đá anh xuống đất?” Dù tức giận tôi nhưng Nghệ Kiên vẫn dùng chất điệu ngọt ngào của anh trai dành cho em trai.

Tôi nấp người trong chăn, chỉ chừa hai con mắt ra ngoài quan sát tình hình. Nghe hắn hỏi, tôi nuốt khan:

” Ai cho anh ngủ trên giường này. Tôi không quen ngủ cùng người khác!”

Tôi thấy hắn cười khỏ, tay xoa xoa lưng, ” Anh không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu bây giờ? Em cũng không cần quá đáng như vậy đi. Chẳng lẽ bây giờ anh qua phòng ba mẹ ngủ sao?”

Ba mẹ...

Aiiiz, hắn gọi ba tôi một cách thân mật như vậy thật không quen tí nào. Tôi bĩu môi, mặt xị xuống đáp trả:

” Không quen là không quen. Tôi với anh cũng không thân thiết gì cả, anh đi đâu ngủ đi.”

” Đây là phòng của anh, em ngủ ké còn đòi hỏi sao? Chuyện này buồn cười rồi nha.” Nghệ Kiên cuối cùng cũng chồm lên giường, xốc chăn ra quyết cùng tôi tranh đấu một trận.

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau trông giây lát rồi lại gườm gườm. Hấn tuy không tức giận, mắng nhiếc tôi nhưng có lẽ không vui. Còn tôi thì cũng không khá hơn gì đâu. Từ nhỏ đã quen ngủ một mình, bây giờ thêm một người ngủ cùng, tôi thật sự không quen!!! Huống gì cái giường này thuộc loại mém kingsize, nó rộng như vậy lại thêm một tên cao lớn như Nghệ Kiên nằm vào, quả là không thích hợp!

” Em đừng lảm chuyện nữa! Đêm rồi, đừng làm ồn đến ba mẹ.” Nói xong hấn nhảy phốc lên giường, kéo chăn ra nằm vào đó, còn nhẹ nhẽ thở ra đầy thoải mái.

Tôi nằm bên cạnh thần kinh căng thẳng tột độ, khe nhúu nhúu mày nhìn trần trần lên trần nhà. Bây giờ đuổi hấn đi cũng quá đáng, mà ngủ cùng hấn thì...không an toàn tí nào. Cái tên đó nhìn như vậy chứ cứ nguy hiểm thế nào. Tôi vừa nghĩ vừa thở dài.

” Ngủ đi, sáng mai còn đi học sớm.” Qua lớp chăn bông, tôi nghe thấy giọng Nghệ Kiên, một giọng nói tràn đầy sự ấm áp của người anh trai.

Được rồi, tôi chịu thua. Hấn quá dịu dàng, tôi không thể làm gì khác ngoài việc nghe lời. Hôm nay mệt rồi, tôi không muốn nghĩ thêm bất cứ chuyện gì nữa. Nhắm mắt lại, tôi dần thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, trời nắng hắt vào phòng qua cửa sổ, tôi mới từ mờ thức dậy. Nằm nghiêng người trên giường, tôi cảm thấy xung quanh mình có một mùi thơm thoang thoảng xộc vào khoang mũi. Thích thú, tôi hít hít vài cái cho thoải mái.

Thơm thật...

Tôi mơ màng tưởng tượng đó là một thứ gì đó rất đẹp, lại còn mềm mềm và thơm tho. Càng nghĩ, tôi càng không kiềm chế được mà lần tới ôm chặt thứ đó, không chỉ ôm mà tôi còn tùy tiện sờ soạng một lúc. Thứ đó thật mềm, tuy vậy đôi chỗ có hơi...cứng, cứng như đá!!!

” Em thích sờ soạng người khác như vậy sao?”

Lúc đó, trên đỉnh đầu tôi vọng xuống một giọng nói khàn khàn khiến tôi giật bắn mình. Ngay lập tức, tôi mở to mắt nhìn cái thứ mềm thơm trước mặt rồi liền thoái lui về sau. Chưa kịp định thần gì thì tôi thấy Nghệ Kiên nghiêng đầu nhìn tôi cười hiền hoà.

Đủ rồi, dẹp nụ cười đó ngay đi!!!

Tôi bất ngờ đến cứng họng. Nhớ lại lúc này tôi đã nghĩ Nghệ Kiên là một thứ đẹp và ôm không thương tiếc, còn tùy tiện ăn đậu hủ hấn ta nữa. Khụ, tôi là một đứa biến thái như vậy sao? Dịch Đan, người tiêu rồi, tiêu rồi.

Thấy tôi có vẻ bất ngờ, Nghệ Kiên ngược lại càng hứng thú mà trêu chọc. Hấn xoay người, vươn cánh tay của hấn thoát cái đã kéo tôi áp vào lồng ngực rắn chắc của hấn, còn khốn khiếp vuốt ve lưng của tôi.

” Aiz, em trai cũng thật mềm mại nha, ôm thật đã. Đêm qua anh ngủ ngon lắm.”

Hấn nói rồi còn cười nhếch môi. Tôi hận khi không thể đá vào ngay chỗ chính giữa hai chân của hấn. Đá như thế có nước khiến hấn tuyệt hậu về sau mất. Tôi nhìn vậy chứ còn lưỡng lự lắm nha...

” Buông tôi ra, đồ biến thái!!!” Tôi cuối cùng cũng phản kháng, dùng tay đẩy thật mạnh tên bạo gan kia rồi khỏi người mình.

Sau đó, tôi khiếp sợ mà nhảy xuống giường, phóng như bay vào phòng tắm. Đóng cửa, khoá trái cẩn thận, tôi mới nhẹ nhõm thở ra một hơi. Khe đưa tay lên ngực trái, tôi thấy tim mình đang đập loạn xạ thiếu điều nhảy ra khỏi lồng ngực.

Định thần lại, tôi nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi thay đồ đi học. Hôm nay là ngày đầu tiên nhập học ở trường mới, tôi có hơi khẩn trương. Xuống dưới lầu, tôi thấy di Nam cùng ba tôi đã ngồi ở bàn ăn, cười cười nói nói rất vui vẻ. Tôi lẳng lặng bước đến đó, ngồi xuống dùng bữa sáng. Nghệ Kiên lúc đó cũng vừa đi theo sau rồi ngồi ngay bên cạnh. Không khí giữa chúng tôi có chút kỳ quặc, hoặc là chính tôi tự cảm thấy như vậy.

Hắn cầm bánh mì cắn mấy miếng, rất nhanh đã xong bữa sáng. Còn tôi thì cứ lọ mọ mãi đĩa trứng rán với bánh mì sandwich.

” Ăn nhanh một chút, Tiểu Đan.” Nghệ Kiên lên tiếng, hắn còn gõ cái nĩa lên đĩa của tôi.

Đang mơ màng, tôi tỉnh lại quay sang liếc Nghệ Kiên một cái rồi cúi mặt ăn thật nhanh. Lát sau, tôi đã xong bữa sáng. Mà lúc đó, Nghệ Kiên hình như cũng đã đi học luôn rồi.

” Tiểu Đan, hôm nay nhập học ở trường mới, con cũng đừng hồi hộp quá.” Dì Nam ân cần trấn an tôi.

Nghe thế, tôi quay sang mỉm cười:

” Vâng, con sẽ ổn mà, cảm ơn dì. Thưa ba thưa dì con đi học.” Đeo cặp lên vai, tôi còn hớn hở bước ra khỏi gian bếp thì nghe tiếng ba vọng tới.

Nghe loáng thoáng hình như ba bảo có người đi học cùng tôi. Ôi may thế!! Tôi còn cười cười ngây ngốc, trong lòng bỗng nhẹ đi một phần. Bước ra tới cửa, tôi thấy trước mặt mình là người con trai sống chung nhà, hắn ngồi trên chiếc xe đạp, vẻ mặt điềm tĩnh nhìn tôi.

” Lên xe mau đi, anh cùng em đến trường.”

” Không cần, tôi có thể tự đi.” Tôi vẫn cứ theo thói quen phản kháng mặc dù không hiểu gì.

Tại sao hắn lại chở tôi đi học? Chúng tôi đâu bằng tuổi nhau, dĩ nhiên không cùng một trường. Đồ rối hơi!

Nghệ Kiên lúc ấy vẫn kiên nhẫn lặp lại, ” Nhanh nào! Không lên xe thì chúng ta trễ giờ học thật đấy. Nếu em không muốn ngày đầu tiên đến trường đã bị giám thị để ý thì mau đi.” Hắn hơi gắt.

Tôi nuốt khan một miếng rồi nhanh nhẩu chạy đến chỗ hắn, ngồi thật cẩn thận ở phía sau. Tấm lưng to lớn phía trước dường như che hết tầm nhìn của tôi. Ngược mặt, tôi thấy sau gáy của Nghệ Kiên, trong lòng bỗng dưng xốn xang khó tả.

” Tại sao anh lại chở tôi đi học? Anh không đến trường sao?” Tôi lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

Nghệ Kiên nghe thấy liền trả lời, ” Anh cũng đang đến trường còn gì.”

” Sao cơ? Ý anh là gì?” Tôi như bất ngờ mà giọng cao lên một tông.

Lúc hắn trả lời, một chiếc ô tô lướt ngang qua chúng tôi, còn bất lịch sự bóp kèn một tiếng. Cơ bản, tôi vẫn không nghe được hắn nói cái gì, mà bản thân cũng lười hỏi lại, tôi bèn im lặng suốt quãng đường.

3. Chương 3: Người Bạn Mới

Chiếc xe đạp cứ thế lăn bánh trên con đường thẳng tắp, xung quanh hầu hết là cây cối. Nhà chúng tôi thật ra gần một công viên, cho nên chuyện nhìn thấy trẻ con cứ lần tẩn thoát ẩn thoát hiện là không lạ lắm. Bầu không khí trong lành của buổi sáng khiến tôi có phần thích thú. Vươn hai tay lên cao, tôi hít một hơi thật mạnh rồi thở hắt ra. Động tác này hình như chọc cho tên đang hì hục đạp xe một trận phì cười.

Có gì đáng cười chứ? Tôi xì mặt bĩu môi.

” Hôm nay trời đẹp thật.” Nghệ Kiên lên tiếng, chân vẫn kiên trì trên hai bàn đạp tiến thẳng về phía trước.

Tôi ngồi phía sau cũng khẽ gật đầu đồng tình. Một lúc sau, hắn dừng lại bên đường, nơi có bán thức ăn nhanh vào buổi sáng. Tôi chống hai chân xuống đất, chờ đợi con người kia đi vào mua thứ gì đó. Đợi một lúc, tôi thấy bóng dáng Nghệ Kiên bước đến, miệng lại mỉm cười:

” Cho em này, ăn đi. Món bánh chiên ở đây là ngon nhất đó.” Vừa nói, hắn vừa nhét vào tay tôi miếng bánh chiên nóng hổi, sau đó lại tiếp tục công việc đạp xe của mình.

Cầm miếng bánh trên tay, tôi bất giác cảm động. Từ trước đến giờ, sống một mình quen rồi, bạn bè bình thường thì ít mà thân thiết cũng đếm trên đầu ngón tay. Đặc biệt, chưa ai mua cho tôi mấy món ăn thế này vào buổi sáng. Được rồi, lúc ấy tôi thật sự cảm động đấy...

Đưa miếng bánh lên miệng cắn một cái, vị nóng cùng vị mặn mặn của bột bánh khiến tôi không ngừng được, cứ thế mà cắn liên tục. Trong nháy mắt, cái bánh đã biến mất. Tôi chép chép miệng ra vẻ còn thèm, mút mấy đầu ngón tay cho thật sạch rồi tiếp tục ngồi im lặng ở yên sau.

Làn gió buổi sáng nhẹ nhàng thổi qua, tôi thấy lớp áo sơ mi của người kia hơi bị dao động, lộ một ít phần thân trần của hắn. Tấm lưng to lớn, làn da bánh mật cùng một vài cơ bắp có thể thấy rõ, tôi hơi nuốt khan mấy cái. Thật là, con người này đúng là gần trưởng thành rồi nhỉ? Đáng hấp dẫn thế kia...

"Em có mang thẻ học sinh không? Lát nữa vào lớp, em trình diện thẻ đó cho giáo viên là được rồi." Hắn nhắc nhở tôi.

Tôi nghe xong, nhẹ ừm một tiếng.

Lúc đó, Nghệ Kiên vẫn thong dong nói tiếp:

"Ừ, lớp mới, bạn mới, em cứ từ từ thích nghi. Ngôi trường này cũng nhiều thứ đặc biệt lắm, mà cũng nhiều thành phần đáng sợ. Em tốt nhất nên lựa bạn cẩn thận, hiểu chưa?"

Tôi vẫn nghe rồi lại ừm một tiếng.

Kỳ thực, chưa bao giờ có ai lại nhắc nhở cẩn thận đến như vậy. Ngay cả những điều rất bình thường mà tôi đã thừa biết, hắn cũng nhắc nhở. Hắn đang xem tôi là trẻ con đấy à? Tôi chỉ thua hắn có ba tuổi thôi.

"Em ít nói quá nhỉ? Chẳng bù cho anh." Nghệ Kiên lại độc thoại, sau đó còn cười hắc một tiếng.

Lưu Nghệ Kiên, con người này bề ngoài mạnh mẽ, nam tính và đặc biệt, tính tình có hơi hoà đồng thái quá. Mọi lúc mọi nơi, hắn đều có thể cười nói vui vẻ. Việc bắt chuyện với người lạ đối với hắn chẳng có gì đáng sợ, ngược lại còn rất bình thường hơn cả bình thường. Nếu như bạn muốn biết Nghệ Kiên lúc buồn ra sao thì...tôi xin lỗi, tôi không biết. Vào thời điểm đó, tôi chưa biết hắn buồn sẽ như thế nào. Về sau, tôi đã hiểu và vô cùng hối hận khi chính mình đã khiến hắn buồn.

"Anh cũng không cần nói nhiều như vậy. Nói đúng lúc đúng nơi là ổn rồi. Nói nhiều anh không sợ người ta bảo anh bị điên hả?" Tôi cuối cùng cũng trả lời.

Nghe đến đây, tôi không biết Nghệ Kiên lúc ấy vẽ mặt ra sao, chỉ thấy hai vai hắn vừa động đậy, tiếng cười tiếp tục bật ra:

"Ừ, anh là như thế đấy, có bảo anh điên anh cũng chịu."

"Thật hết nói..." Tôi lăm bằm trong miệng.

Kết..

Tiếng phanh xe chói tai vang lên làm tôi bừng tỉnh, gương mặt ra xa ngó đáo đác một lúc. Nghệ Kiên lúc đó bước xuống xe, hướng đến tôi hất hất mặt:

"Xuống xe mau. Anh còn đi gửi xe."

Dứt lời, hắn áp cả thân tôi xuống khỏi chiếc xe đạp, sau đó một mình lững thững đi về phía bãi gửi xe. Lúc đó, tôi vẫn còn ôm cứng cặp trong ngực mình, mắt nhìn về hắn không nói thêm lời nào. Nhìn từng bước đi ung dung của người kia, tôi càng chau mày chặt hơn.

Sao Nghệ Kiên lại gửi xe ở trường này? Khoan đã, có chuyện gì đó...không phù hợp! Hắn ta lẽ nào ở lại lớp tận ba năm sao? Chuyện này làm sao có khả năng?

Cơ hồ đầu óc vẫn chưa kịp thông suốt thì tôi lại thấy Nghệ Kiên xuất hiện trước mặt mình, tay hắn còn vươn ra kéo tôi lại gần, cốc vào giữa trán một tiếng.

"Tiểu Đan, em có thôi đứng lơ ngơ được không? Mau vào lớp thôi." Nói rồi hắn chủ động dẫn tôi đi vào khuôn viên trường.

Tôi mặc cho bàn tay to lớn kia nắm lấy tay mình, mặc hấn dẫn tôi đi đâu đó xung quanh trường, lướt qua những lớp học rồi lại leo lên mấy bậc thang. Cuối cùng, tôi cũng kiên quyết dừng bước, trừng mắt nhìn hấn.

” Này, anh ở lại lớp tận ba năm đấy à?”

” Sao cơ?” Nghệ Kiên xoay người, đối mặt với tôi là vẻ mặt kinh ngạc mà cũng buồn cười.

Hấn rõ ràng là đang nhin cười, khiến tôi mặt đỏ phừng phừng. Đó là vì tức giận đấy!!!!

” Tiểu Đan, em hiểu lầm rồi. Ngôi trường này dành cho cả cấp hai cùng cấp ba, tức anh và em đang học chung với nhau đấy.” Dừng một chút, anh chỉ tay về phía gần cuối hành lang:

” Cứ đi theo đường này em sẽ đến lớp của mình. Anh lên lớp trước nhé.” Dứt lời, hấn rẽ trái rồi mất hút.

Còn mình tôi bơ vơ giữa cái hành lang vắng hoe, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc khó hiểu. Lần đầu đặt chân đến đây, lần đầu đối mặt với những thứ lạ lẫm, tôi cảm thấy bơ vơ lắm. Vừa nghĩ ngợi vẩn vơ, tôi vừa siết chặt quai cặp, chân tiến thẳng về phía trước. Lướt qua một số lớp học, tôi đành húng chịu những ánh mắt tò mò từ trong kia phóng ra. Bước chân thoát nhìn có phần vội vã hơn, tôi rất nhanh đã dừng lại trước một căn phòng.

Bên trong là một đám hỗn loạn. Lúc ấy, tôi chỉ có thể miêu tả nó như vậy. Kéo cửa bước vào, căn phòng lập tức lặng như tờ, ngay cả con ruồi bay qua tôi cũng nghe được tiếng động. Nuốt khan mấy miếng, tôi tâm tình hồi hộp cùng căng thẳng, bước chân cứng ngắc tiến tới chỗ bục giảng. Xoay người đối diện với một đám hỗn loạn kia, tôi nhất thời không biết nói gì. Còn bọn họ ngược lại đang nhìn tôi như một kẻ ngoài hành tinh, sầm soi từ trên xuống dưới đến mức cơ thể tôi ngứa ngáy chết được.

” Xin...xin chào.” Tôi đã mở lời một cách...thất bại.

Bọn họ nghe tôi lên tiếng liền thở một hơi, có người còn khốn khiếp phát ngôn thế này, ” Hoá ra cậu ta không bị câm.”

Cái gì? Lão tử đây bị câm khi nào? Chính là do căng thẳng nên không mở lời được thôi!!!

” Tôi là học sinh mới đến, tôi tên...Trương Dịch Đan.” Tôi tiếp tục giới thiệu, cơ thể dần run lên.

Những ánh mắt như mấy con dao cứ xoáy sâu vào người tôi khiến tôi không thể chịu được. Qua mấy giây đồng hồ, giữa đám đông có một người xuất hiện. Người nọ tướng mạo vô cùng thu hút, vẻ ngoài khá lạnh lùng, ngũ quan lại đẹp không thể ngờ. Rất tiếc, người nọ là con trai. Tôi nhìn cậu ta, mắt không chớp lấy một lần. Cảm nhận được hương thơm nhẹ nhàng phả ra từ người nọ, tôi bỗng nhớ đến Nghệ Kiên.

” Cậu là học sinh mới đúng không?” Người nọ lên tiếng, còn khuyến mãi thêm nụ cười nhạt nhẽo.

Tôi nhìn cậu ta, miệng cũng miễn cưỡng cười lên, ” Phải, cậu là...”

” Tôi là lớp trưởng, tên Trịnh Tâm.”

” À ừ, Trịnh Tâm, xin chào. Tôi có thể...ngồi ở đâu đây? Mà giáo viên còn chưa đến sao?” Tôi ngơ ngác hỏi, mắt không ngừng phóng xuống phía dưới.

Nghe tôi hỏi, Trịnh Tâm hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa lớp, sau đó nhìn tôi, lắc đầu:

” Giáo viên rất ít khi lên lớp, chỉ có tôi ở đây quản lý lớp thôi. Mọi việc đều qua tay tôi xử lý.”

Giọng nói tuy có bình tĩnh và mạch lạc, thế nhưng lúc đó tôi cứ cảm thấy sống lưng lạnh ngắt. Con người này uy vệ hơn tôi tưởng nhiều, vẻ mặt nom cũng lịch sự lắm.

” À thế cậu cho tôi ngồi ở đâu đây?”

” Thế học sinh đâu?”

” Hả?” Tôi há một tiếng, mặt hơi đỏ.

Trịnh Tâm nhìn tôi, nhướn cao mày, ” Tôi muốn xem thẻ học sinh của cậu thôi.”

Dường như nhớ đến lời của Nghệ Kiên, tôi nhanh chóng lôi trong cặp ra thẻ học sinh rồi đưa cho Trịnh Tâm. Trịnh Tâm nhận lấy thẻ của tôi rồi chỉ tay về phía gần cuối lớp, ngay cạnh cửa sổ. Tâm nhìn quá hoàn hảo!!

Tôi thăm mùng trong bụng.

” Cậu ngồi ở chỗ trống đó đi.”

Nghe xong, tôi liền thực hiện theo lời Trịnh Tâm. Ngồi vào chỗ, tôi cảm thấy sự căng thẳng lúc này đã biến đi đâu mất. Cái lớp này xem chừng không quá đáng sợ như tôi nghĩ, chỉ trừ...một người. Tôi hơi liếc mắt qua phía dãy đối diện, vô tình thấy Trịnh Tâm cũng đang hướng mắt về phía này. Được rồi, tôi không muốn lọt vào tầm mắt đại bàng của lớp trưởng đâu.

Nghĩ rồi, tôi lãng mắt ra ngoài cửa sổ.

Hai tiết học đầu tiên lặng lẽ trôi qua, thật may mắn đó là tiết Lý nên tôi không cảm thấy nhàm chán lắm. Nói thẳng ra, tôi có cảm hứng với cái môn mà ai cũng từng than trời than đất này. Những lúc như thế, tôi thường tự hả hê với lòng vì bản thân giỏi môn đó, mà giáo viên cũng cực kỳ cưng chiều tôi.

Ra chơi, tôi ngồi một mình trong lớp, cô đơn và lẻ loi như vậy. Giương mắt nhìn mọi người, ai ai cũng có đôi có cặp, có bè có phái mà sóng vai cùng nhau đi chơi. Tôi ngồi một chỗ, lặng lẽ nhìn ngắm bọn họ cười đùa. Mới đến đây dĩ nhiên không có bạn rồi, mà...bây giờ ra ngoài tìm Nghệ Kiên chơi cùng thì cũng không ổn.

Nói thật, tôi cũng đâu biết hẳn học lớp nào.

” Này, không ra ngoài chơi à?” Trước mặt, Trịnh Tâm bỗng xuất hiện.

Tôi giật mình ngẩng lên nhìn người nọ, ánh mắt cả hai chạm nhau khiến tôi thoáng ngỡ ngàng. Tại sao lớp trưởng lại đến bắt chuyện vậy? Tôi bỗng dưng cảm thấy bất an tràn ngập.

” À thì...tôi mới đến, mọi thứ còn lạ quá nên...”

” Thế chơi cùng tôi.” Trịnh Tâm kéo cái ghế bên cạnh qua ngồi xuống, vẻ mặt vẫn lạnh tanh như vừa mới chui ra từ tủ lạnh.

Thôi cho tôi xin, cậu lạnh như sắt đá vậy, tôi chạm vào có khi bị đóng băng luôn đó. Nhìn Trịnh Tâm, tôi hơi sợ nhưng không dám bộc lộ ra quá nhiều.

” Ừm, cũng được...” Tôi cười cười.

Trịnh Tâm nhìn tôi, hỏi thăm, ” Cậu từ đâu chuyển đến đây?”

” À...tôi từ dưới quê chuyển lên đây. Đây là lần đầu tôi đặt chân đến Thượng Hải, nơi này thật sự rất...thú vị.”

” Cậu nghĩ thế à?” Trịnh Tâm hơi nhếch môi, sau đó phóng mắt ra ngoài cửa, ” Tôi lại không nghĩ vậy.”

” Sao cơ?” Tôi khó hiểu.

Trịnh Tâm lắc đầu, ” Không có gì, cậu cứ từ từ tìm hiểu nơi mới đến này đi. Nhất là ngôi trường này, nó khá thú vị đó.” Dừng một chút, cậu ta nhìn tôi, ” Thế...cậu ở cùng ai?”

Nhắc đến đây, tôi cũng vui vẻ đáp lời:

” Tôi đến đây cùng với ba mình, hai chúng tôi đang ở cùng với hai người nữa.”

” Ồ...ở nhà người thân sao?”

Tôi hơi gật đầu, lòng thầm nghĩ, dì Nam với Nghệ Kiên cũng được xem là người thân mà nhỉ?

” Thích thật nhỉ. Còn tôi chỉ sống một mình.” Trịnh Tâm cười nhạt.

Sống một mình sao? Cái con người này nói thật sao? Đừng có quên, cậu ta chỉ mới có mười bốn tuổi thôi nha...

Tôi hơi nhướn mày ra vẻ kinh ngạc, sau đó hít lấy một hơi, ” Cậu giỏi thật. Chỉ mới mười mấy tuổi đã sống một mình.”

” Giỏi sao? Đó là vì không có ai ở bên cạnh tôi.” Trịnh Tâm trả lời có phần lạnh lẽo

Lúc đó, tôi giật mình phát hiện mình đã ăn nói hồ đồ nên vội vò vò tóc, nhỏ giọng, " Ừm, tôi hiểu..."

" Ừ, thế..." Trịnh Tâm vừa định mở lời thì bên ngoài cửa lớp có tiếng nói vọng vào, cắt ngang lời cậu ta.

" Tiểu Đan!"

Cả hai chúng tôi không hẹn mà cùng nhau hướng ra ngoài cửa lớp, phát hiện Nghệ Kiên đứng đó, trên tay còn có trái bóng rổ. Tôi nhìn hẩn ta, bỗng dưng cảm thấy ngượng ngùng.

Nghệ Kiên lúc đó tiến đến chỗ tôi, thản nhiên cầm lấy tay tôi, " Chơi bóng cùng anh nào."

Dứt lời, tôi còn chưa kịp ừ hử đồng ý thì hẩn đã lôi tôi ra khỏi lớp. Sau lưng tôi, Trịnh Tâm chắc hẩn là đang điên máu hoặc là nhìn bọn tôi trân trân, mặt danh lại tỏ vẻ không hài lòng chẳng? Tóm lại, tôi cứ nhiên bỏ rơi cậu ta một mình thì số phận nhỏ bé này không an toàn rồi...

4. Chương 4: Kẻ Thất Hứa

Lớp lưới bảo vệ bên ngoài sân bóng rổ chẳng hiểu sao lại chặt kín người, hầu hết chỉ toàn là nữ sinh bám vào những mắc xích đó mà lớn tiếng kêu ầm ĩ. Tôi thoáng lướt qua bọn họ, nhìn thấy nét mặt người nào cũng đầy hứng khởi, trong lòng có chút khó hiểu.

Nghệ Kiên đến giờ vẫn nắm chặt tay tôi, cứ như hẩn sợ buông ra tôi liền ngoảnh mông chạy đi mất vậy. Kéo tấm lưới kia ra, cả hai chúng tôi tiến vào bên trong. Sân bóng rổ lúc này đã có một số người đang thử hồng học, vẻ mặt hứng khởi không khác gì bọn nữ sinh kia.

" Anh quên hỏi, em biết chơi bóng rổ không?" Nghệ Kiên bất ngờ xoay người lại hỏi tôi.

Nghe thế, tôi nửa cười nửa không, vò vò tai suy nghĩ vài giây. Nói thật, từ trước đến nay tôi không thường tham gia hoạt động thể thao cho lắm. Chạy điền kinh, bơi lội, bóng đá hay bóng rổ, tôi đều...chưa tham gia qua. Nhưng chí ít, tôi vẫn biết chơi cầu lông... Bây giờ hẩn đã lôi kéo tôi đến đây, lẽ nào tôi bảo, " Aiz, tôi không biết chơi." hay là, " Xin lỗi, anh chơi với bạn đi, tôi tình nguyện đứng dưới nắng ngắm anh chơi."

Đằng nào cũng không nở nói, tôi nhắm mắt gật đầu đầy mạnh mẽ, " Ừ biết chơi."

Nghệ Kiên lúc đó đã cười lên thật tươi, hai bên tai tôi chứa một trận ầm ĩ từ đám con gái. Cuối cùng tôi đã phát giác lý do vì sao nữ sinh lại tập trung ở đây đông như vậy. Hoá ra bọn họ đến đây để ngắm cái tên "cuồng yêu đời" kia. Bọn họ có bị khùng không thể? Người như tên kia có gì mà thích đến vậy? Ngoại trừ gương mặt điển trai, ngoại trừ đôi mắt nâu, ngoại trừ thân hình cao lớn đầy nam tính, ngoại trừ...Được rồi, hình như Nghệ Kiên đẹp thật.

" Tiểu Đan, tập trung vào trận đấu đi nào." Nghệ Kiên đứng dưới phía rổ hô to một câu, tôi lập tức tỉnh lại.

Nhìn ngó xung quanh, ai nấy đều cao hơn tôi cả một cái đầu, thân hình cũng to lớn như Nghệ Kiên vậy. Một khắc đó, tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé, tựa như một hạt cát giữa vũ trụ. Nuốt khan, tôi nhìn hẩn, gật gật đầu. Trái bóng màu cam sọc đen bắt đầu chuyển động qua lại, đập thành thành xuống nền đất. Mọi người ai nấy đều thả lỏng mà chơi hết mình, còn tôi ngược lại quá căng thẳng, tay chân có phần luống cuống. Mắt đảo tứ phía, tôi luôn quan sát theo trái bóng rồi di chuyển theo nó.

Bên cạnh tôi là đối thủ đang giữ bóng, tôi không nắm rõ quy tắc chơi, cứ thế mà chơi bừa. Tôi chỉ nhớ là không được chạm tay đối phương khi đối phương đang cầm bóng, cũng không được giữ bóng quá lâu, đại loại những điều căn bản đó. Liếc mắt qua phải, tôi bất ngờ vươn tay ra cướp bóng. Thật may, tôi cướp thành công. Bước tiếp theo, tôi vung về vừa rê bóng vừa di chuyển đến gần rổ đối phương, vì chiều cao có hạn, tôi không dám mạo hiểm mà nhanh mắt liếc qua trái. Nghệ Kiên từ bao giờ đã xuất hiện gần tôi, dùng mắt ra hiệu chuyển bóng.

Lúc đó, bắt được ánh mắt của hẩn, tôi hơi giật mình, tay chân lại luống cuống nên bóng xuống chuyền qua. Con người tôi mỗi khi ngượng ngùng đều như vậy, làm chuyện gì cũng hồng hêt. Điển hình là lúc đó, bóng

bị đối phương cướp đi trắng trợn. Tôi đứng ngẩn người nhìn họ di chuyển bóng về phía đối diện, về thất vọng hiện rõ lên trên mặt.

Nghệ Kiên lúc ấy đi qua phía tôi, nhẹ nhàng vò tóc tôi rồi cười lên, " Không sao, em chơi tốt mà." Nói rồi hắn liền chạy về phía kia tiếp tục trận đấu.

Tôi được hấn khích lệ, trong lòng có chút vui vẻ nên liền lấy lại tinh thần, tranh thủ thời cơ mà giành lấy bóng rồi chuyền qua cho Nghệ Kiên. Cứ như thế, trận đấu dường như không kết thúc, tôi cứ ra tay cướp bóng, sau đó liền nhắm đến Nghệ Kiên mà chuyền qua. Tiếp tục đến gần một chục lần, tôi cảm tưởng tôi đang là cái bóng cho hắn. Chỉ cần tôi giành được bóng, chuyền được cho hắn, hắn sẽ ngay lập tức ghi điểm. Điều này tôi không nói quá đâu, sự thật đấy.

Trận đấu kết thúc trong tiếng reo hò bốn phía, tôi giật mình tỉnh lại mới phát hiện đội bên tôi đã thắng oanh liệt, trên người tôi cũng đổ ra tầng tầng mồ hôi. Trời nắng gay gắt, tôi lại thấy bức trong người.

Trong lúc còn đang ngẩn ngơ vì sự chiến thắng đầu tiên thì tôi cảm thấy một bên mặt hơi đau, chiếc kính trên sống mũi bị rơi xuống đất, vỡ toang. Từng miếng mảnh chai nằm trên sân, tôi giật mình nhìn xuống, nó đúng là không thể dùng được nữa. Một bên mặt của tôi cũng thật đau. Lúc đó, Nghệ Kiên từ xa chạy đến, vẻ mặt rất lo lắng mà trắng bệch. Hắn kéo tôi lại gần, cẩn thận xem xét gương mặt của tôi, sau cùng xoay người nhìn ra xa, hét to lên:

" Mày làm cái quái gì thế?"

Người nọ ở đằng xa cũng hét vọng lại, " Tao chỉ vô tình thôi. Ai bảo thằng nhóc đó cứ đứng ngây người làm gì!!"

Hai người đó rõ ràng đã đề cập đến tôi. Chờ cho đến khi tôi được Nghệ Kiên dẫn đến phòng y tế thì mới nhận ra, lúc đó tôi bị một trái bóng đập thẳng vào mặt, hại mắt kính cũng vỡ tan tành. Ngồi trong phòng y tế, Nghệ Kiên cực lực bôi thuốc lên mặt tôi, vết bầm đã khá rõ ràng, tôi cũng đau không thể kiềm chế tiếng la của mình. Cứ thế, chúng tôi một bên cố gắng dè người nọ xuống để bôi thuốc, một bên lại không ngừng la lên đầy ury khuất.

" Xin lỗi, là tại anh." Nghệ Kiên bỗng dưng nói như thế khiến tôi ngẩn người, nâng mắt nhìn hắn.

Con người kia nói xong lại lãnh đạm để chai thuốc lên bàn, sau đó xoay người lại nhìn tôi, bàn tay to lớn áp lên mặt tôi, xoa xoa vài cái.

" Nếu anh không rủ em chơi bóng thì đã không bị như vậy. Chiều nay anh dẫn em đi làm kính mới."

"...Không cần đâu. Là do tôi không cẩn thận thôi, không phải lỗi của anh." Tôi cúi thấp đầu, lí nhí nói.

Bị hấn quan tâm quá mức, tôi nhất thời không rõ cảm xúc của mình. Cái cảm giác được người ta quan tâm khiến tôi sợ hãi, mặc dù trong lòng cũng rất vui khi được như vậy.

" Không cần gì chứ!" Hắn gõ lên trán tôi, sau đó lại cười, " Chiều ra về chờ anh dưới cổng. Không được trốn về trước!!" Hắn dặn dò cẩn thận rồi kéo tôi ra khỏi phòng y tế.

Cả hai chúng tôi chia tay nhau tại ngã rẽ cầu thang, tôi một mình sải bước về lớp, tay đưa lên xoa xoa bên má bị bầm, cảm thấy còn đau dữ dội hơn lúc nãy. May mắn mắt tôi không cận quá nặng, tôi vẫn còn có thể thấy đường mà đi về lớp. Đẩy cửa bước vào, lớp tôi lại như ban đầu tôi chứng kiến, bọn nó tiếp tục thành cái đám hỗn loạn. Tiếng ồn dội đến khiến tôi chau mày, không nói không rằng mà đi thẳng xuống chỗ ngồi của mình.

Tôi ngồi xuống, lôi trong cặp ra quyển sách của môn học tiếp theo, sau đó thần thờ không nói gì. Nghiêng mặt ra phía cửa sổ, tôi bất giác nhớ lại khoảng thời gian lúc nãy, khoảng thời gian tôi cùng Nghệ Kiên chơi bóng rổ. Lúc tôi chuyền bóng qua, hắn ta luôn vui vẻ nhận lấy, khi ném thành công, hắn liền nhìn về phía tôi mà tạo biểu tượng " tốt lắm". Ánh mắt hình như còn khen tôi, " Em chơi giỏi lắm!" Ừm, tôi nghĩ là thế.

" Mặt bị làm sao vậy?" Giọng nói trầm thấp vang lên, tôi bất ngờ xoay mặt lại, thấy Trịnh Tâm đang cúi thấp đầu nhìn mình.

Theo phản xạ, tôi hơi lùi người ra sau, lưng chạm ghế, tôi dừng lại, cẩn thận dò xét nét mặt người kia. Nhớ lại lúc này ra chơi, tôi đã bỏ rơi lớp trưởng một mình, không biết bây giờ cậu ta qua là để hỏi thăm hay...hỏi tội nhỉ?

” Tôi hỏi mặt cậu bị làm sao vậy?” Trịnh Tâm không kiên nhẫn hơi gằng giọng.

Tôi lúc này mới cười méo mó, tay đưa lên mặt xoa vài cái, ” Không sao! Lúc này chơi bóng, không cẩn thận nên bị bóng đập vào mặt.”

” Đập vào mặt?” Cậu ta nhướn cao mày lộ rõ vẻ không thể tin được.

Tôi biết tôi hậu đậu, cậu cũng không cần có cái biểu hiện đầy khinh thường đó đi. Tôi chán ngán khê thở dài, cúi thấp đầu nhìn sách. Trịnh Tâm hình như không có ý định về chỗ ngồi, cậu ta kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống đối diện, cẩn thận nhìn tôi. Trịnh Tâm nhìn chăm chăm khiến cơ thể tôi lại bị ngứa ngáy, tôi đành nâng mắt nhìn cậu ta, ho khan:

” Cậu nhìn gì vậy?”

” Nhìn cậu.” Trịnh Tâm hờ hững đáp.

Nghe xong, tôi bất giác run cả người, sống lưng cũng lạnh buốt. Con người này khi nói chuyện hình như không thêm cảm xúc vào, mặt cứ đanh lạnh, có phần đơ đờ, giọng nói lạnh lẽo như cục nước đá. Không hiểu nổi vì sao đến giờ, tôi còn chưa cho cậu ta một cái nhìn khinh khỉnh. Ừm, có lẽ do tôi sợ cậu ta.

” Cậu...còn định nhìn đến bao giờ?” Tôi hỏi.

Trịnh Tâm kiên trì nhìn tôi, sau đó hơi cười, ” Khi nào giáo viên vào lớp.”

” Uey, cậu nói chuyện như vậy không thấy kỳ lạ à? Con trai ai lại đi nhìn con trai kiểu như vậy.” Tôi xua xua tay, tỏ ý đừng nhìn nữa, không tôi đâm cậu đó!!!!

Khi nói xong, tôi thấy cậu ta có vẻ im lặng, đôi mắt kia vẫn kiên trì nhìn tôi nhưng lại đầy vẻ đăm chiêu. Chẳng lẽ câu nói của tôi bị gì sao? Tôi nói đúng đấy chứ. Con trai ai đời đi nhìn một thằng con trai khác theo kiểu...kỳ dị như vậy!!

” Tiểu Đan, sau này cẩn thận hơn đi.” Trịnh Tâm cuối cùng cũng buông ra một câu, sau đó lẳng lặng về chỗ.

Tôi nghe thế, trong lòng tiếp tục bị trận sợ hãi lúc này mà Nghệ Kiên đã làm với tôi. Bọn họ quan tâm tôi, tôi vô cùng sợ, sợ đến run cả người. Lần đầu đến lớp mà đã được lớp trưởng “đặt cách” quan tâm như vậy, tôi đúng là số đỏ rồi. Khê cười trong lòng, tôi nghiêng đầu nhìn qua phía Trịnh Tâm, thấy cậu ta nhìn mình, tôi liền nở nụ cười tươi rói.

Hết tiết, tôi một mình dọn dẹp sách vở rồi lủi thủi rời khỏi lớp. Nhớ tới lời dặn của Nghệ Kiên, tôi bất giác nghe theo, đi xuống dưới cổng rồi chờ đợi. Trống trường vang lên, bọn học sinh cứ ủa ra như ong vỡ tổ, tầng lớp áo trắng quần xanh thẫm dập dờn như con sóng. Tôi đứng nép một bên, lặng lẽ nhìn bọn họ vừa cười đùa vừa ra về.

Lúc này, tôi lại cảm thấy có phần tủi thân. Học sinh cấp hai đã ra về gần hết, học sinh cấp ba cũng dần không còn một ai. Phòng bảo vệ đã bật sáng đèn, bên trong có người gầy gầy bước ra, nhìn đến tôi mà cười hiền hoà:

” Sao tiểu tử còn chưa chịu về?”

Nghe ông hỏi, tôi chỉ đá nhẹ chân mình xuống đất, gượng cười, ” Cháu chờ bạn.”

” Ồ, nhanh lên nhé! Một chút nữa trường sẽ đóng cửa đó. Ở đây trời tối về nhà rất nguy hiểm.” Ông cẩn thận dặn tôi, sau đó xoay người trở vào phòng.

Cánh cửa kia nhẹ nhàng đóng lại, tôi tiếp tục ngẩn người chờ đợi Nghệ Kiên. Giương mắt nhìn về phía lầu của học sinh cấp ba, tôi chợt thấy không còn lớp học nào sáng đèn, học sinh cũng đã về gần hết. Cảm giác trong lòng không an tâm, tôi suy nghĩ một lúc mới trở lại lớp học. Bước thật nhanh lên dãy lớp cấp ba, tôi

bèn nhìn vào từng lớp để tìm kiếm người nọ. Kỳ thực, đi khắp hành lang, qua hầu hết các lớp học, tôi vẫn không thấy Nghệ Kiên đâu.

Thời buổi lúc ấy còn khá khó khăn, hơn nữa xuất thân của tôi không thuộc dạng khá giả nên chuyện học sinh mang điện thoại đi động đi học căn bản không có khả năng. Tôi khẽ thở dài, trong lòng có hơi bức bối. Rõ ràng hẳn ta đã dặn mình như vậy, bây giờ thì không thấy đâu. Chuyện quái gì thế?

Mặt mũi bí xị, tôi xoay người định bụng đi về một mình. Bước xuống sân trường, tôi thấp thoáng thấy bóng dáng Trịnh Tâm, cậu ta hình như vừa mới chơi bóng rổ xong. Đường như cậu ta cũng phát hiện tôi đứng lấp ló nên liền mạnh mẽ tiến về hướng này. Thần kinh tôi đột ngột căng thẳng, hai tay hơi siết lại.

” Sao còn chưa chịu về?” Trịnh Tâm đã đứng trước mặt tôi, chau mày.

Lớp trưởng hình như luôn khó tính như vậy...

Tôi nhìn cậu ta, vẫn cười, ” Tôi chờ bạn nhưng hình như...” Tôi còn chưa nói hết, Trịnh Tâm đã xen vào, ” Cậu đợi A Kiên?”

” Sao cậu biết?” Tôi nhất thời mở to mắt, lát mới nhẹ xoa tay, ” Ý tôi là...ừm, tôi đang đợi anh ta.”

Trịnh Tâm nghe xong lại đột nhiên im bật, đôi mắt sâu kia bắt đầu nhìn tôi như lúc hết giờ ra chơi. Bị nhìn đến nửa buổi, Trịnh Tâm mới lên tiếng, giọng nói có hơi lạnh lùng, ” Anh ta lúc này đã đi về cùng bạn rồi.”

Boong. Bên tai tôi ơ ơ, tôi không tin lời mà Trịnh Tâm vừa nói. Dù chỉ mới ở cùng hẳn ta một ngày, đi học cùng hẳn ta một buổi, chơi bóng cùng hẳn ta nửa tiếng đồng hồ, nhưng tôi có thể cảm giác được Nghệ Kiên không phải kẻ thất hứa, lại càng không phải kẻ nói một đường làm một nẻo.

” Không thể nào!” Tôi phản kháng, ” Rõ ràng lúc này anh ta đã bảo tôi...chờ ở cổng.” Giọng nói ngày càng nhỏ lại, tôi dường như lí nhí trong họng.

Được rồi, mặc dù bản thân không muốn tin nhưng biết làm sao? Nghệ Kiên rõ ràng không còn ở trường.

Thấy tôi khó xử, Trịnh Tâm chỉ khẽ thở dài, tay vươn ra nâng mặt tôi lên, ” Vậy tôi đưa cậu về, trời cũng xế chiều rồi.”

Dứt lời, tôi theo bản năng chẳng biết từ chối mà sóng vai cùng lớp trưởng rời khỏi trường. Trên đường đi, tôi không thể ngăn lại cảm giác bị người ta thất hứa, nó khó chịu đến mức khiến căn bệnh đau bao tử của tôi tái phát.

5. Chương 5: Một Ngày Tồi Tệ

Vai đeo cặp im lặng đi bên cạnh Trịnh Tâm, tôi không hiểu sao mình lại ngày càng hồi hộp, dây thần kinh căng thẳng đến mức muốn đứt gần hết. Cậu ta sóng vai cùng tôi, gương mặt cứ vậy mà khó chịu, đôi lần còn chau chau mày khi có đứa trẻ chạy đâm đầu vào cậu ta.

Người gì mà khó chịu thế không biết? Tôi hơi liếc mắt qua phía Trịnh Tâm dò xét, bất ngờ thấy cậu ta cũng đang nhìn mình chăm chú, cái ánh nhìn này vẫn làm tôi không quen nổi.

” Nhà cậu ở đâu?” Trịnh Tâm đột nhiên lên tiếng.

Nghe thấy giọng cậu ta kể bên, tôi hơi rụt vai lại, ngẩng mặt nhìn ngó xung quanh. Ngày đầu tiên tôi đi đến trường là do Lưu Nghệ Kiên chở, trí nhớ của tôi thì chỉ có hạn, nói thẳng ra tôi không nhớ dai, cho nên chuyện tìm đường về nhà là một điều bất khả thi. Nghĩ tới đây, tôi kêu gào trong lòng một trận, kỳ này tôi tiêu thật rồi.

” Ừm...nhà tôi...con đường kia, ừ hình như nó ở đó.” Tôi lắp bắp không nên lời, ngón tay cứ chỉ hướng này rồi sang hướng nọ.

Trịnh Tâm thấy vậy có chút bất mãn, cậu ta thở sượt một hơi rồi lắc đầu, " Cậu đúng là ngốc! Ngay cả nhà mình cũng không nhớ." Cậu ta mắng tôi ngốc, tôi tức.

Mặt mày xán lạn, đầu óc cũng đâu đến nỗi ngu ngốc, tôi chỉ là bị căn bệnh mù đường thôi, đâu có gì phải mắng như vậy! Tôi tức âm ỉ trong bụng nhưng vẫn nén lại, đầu cúi thấp nhìn đôi giày bata màu trắng của mình. Cả hai chúng tôi cứ thế đi trong mù mịt, lúc đó bất ngờ cánh tay tôi bị kéo một cái thật mạnh, cơ thể chao đảo giãy lắt. Giật mình ngó qua, tôi thấy cả người mình đều bị Trịnh Tâm giữ lại, ôm vào lòng.

Lúc ấy, khuôn mặt tôi đều nóng ran, đỏ bừng, trái tim đập liên hồi, loạn cào cào, đầu óc thì trống rỗng chưa kịp nhận thức chuyện quái gì vừa xảy ra. Ôm một lúc, tôi thấy Trịnh Tâm nghiêng đầu nhìn theo chiếc xe lúc này, đôi mày nhíu cao lên trông vô cùng khó chịu. Rụt cổ lại, tôi tách người mình ra khỏi người kia, e dè nói:

" Xin lỗi..."

Trịnh Tâm nhìn tôi, " Cậu cũng biết xin lỗi nữa à? Lúc này tôi mà không kịp kéo cậu lại thì cậu đã bị tông mất rồi. Đầu óc để đâu vậy hả? Cậu không muốn sống nữa? Làm ơn chú ý dùm tôi đi."

Cậu ta tuân một tràng, mặt tôi ngầy ra, hứng chịu toàn bộ sự tức giận vốn dĩ không hợp lý. Tôi lơ đãng thì liên quan gì đến cậu ta? Tôi bị xe tông thì tiền tháng của cậu ta bị hụt à? Đồ vô duyên vô cớ!! Tôi biết Trịnh Tâm lo cho mình, nhưng bị mắng té tát như vậy, ai chẳng ức...

" Thì tôi xin lỗi rồi." Tôi nhỏ giọng, " Tôi sẽ cố gắng nhớ đường về nhà. Sa đó tôi sẽ tự về, cậu về đi." Nói rồi liền ôm cặp lủ thủi về phía trước.

Trịnh Tâm nghe thế cũng không đòi co, cứ vậy im lặng theo phía sau. Con đường về nhà ngày càng tối mịt, bên đường công viên cũng chẳng có ai vui chơi, hàng cây um tùm khiến tôi phát run. Lướt ngang qua vài con hẻm, tôi bất chợt lạnh sống lưng. Lầm lũi đi được mười phút, tôi đành phải xoay người tìm Trịnh Tâm.

Vừa xoay người liền đụng phải người nọ, chóp mũi bị một trận đau đầu, tôi nhăn mày, " Đừng dọa tôi như vậy chứ!! Đi cách xa một chút coi." Tôi lườm nhẹ rồi xoay mặt đi tiếp.

Dù sao cậu ta vẫn ở đằng sau, tôi yên tâm rồi.

Con đường dường như dài thêm một chút rồi lại một chút, tôi hết quẹo hẻm này rồi quẹo đến hẻm nọ, rốt cuộc vẫn chưa thấy căn nhà mới của mình đâu cả. Trong lòng lo sốt vó, tay tôi ứa ra mảng mồ hôi lạnh. Về khuya thế này, ba tôi sẽ lo lắng mất thôi. Nghĩ rồi tôi đành dừng lại, thở dài, " Trịnh Tâm, tôi thật sự không nhớ nhà mình ở đâu...Làm sao bây giờ?"

Thấy tôi cúi gằm mặt, cậu ta đi tới gần, vỗ lên vai như trấn an:

" Tôi đi cùng cậu mà, đừng lo. Tôi có di động, muốn gọi thử về nhà không?"

Nghe thế, tôi ngẩng mặt, gật đầu kịch liệt. Dĩ nhiên là gọi rồi, tôi cầu còn không được. Cười cười, tôi nhận lấy điện thoại của Trịnh Tâm, nhấn số gọi. Đầu dây bên kia đổ chuông mãi mà không ai bắt máy, tôi thấp thỏm chờ đợi, cuối cùng không được mà đường dây tự ngắt. Giơ điện thoại ra trước mặt Trịnh Tâm, tôi chán nản, " Không gọi được. Chắc ba tôi bận rồi."

" Ồ? Vậy cậu nhớ số người thân mình không?" Trịnh Tâm chưa vội lấy lại điện thoại, nói.

Nhắc đến dì Nam, tôi vẫn chưa kịp lưu số của dì vào bộ nhớ của mình, còn số của tên kia, tôi đây sẽ không bao giờ mở miệng ra hỏi chứ đừng nói là nhớ. Ngày đi học đầu tiên của tôi trở nên tồi tệ chính là vì tên đó, chính tên đó gây ra rồi bỏ trốn...Khốn khiếp!!!

Nghĩ tới Lưu Nghệ Kiên, tôi tức mà cắn cắn môi, mém nữa là ứa ra máu. Trịnh Tâm thấy thế thì hơi hoảng, vội đánh xuống đầu tôi một cái rõ đau, " Haiz, vậy một lát gọi lại xem sao."

Cậu ta vừa dứt lời thì từ xa, một đám người chơi chơi lái chiếc mô tô phóng qua, tiếng hò hét đến inh tai nhức óc, tôi còn chưa kịp nhìn ra bọn họ thế nào thì đã thấy Trịnh Tâm hô toáng lên.

" Khốn khiếp, lũ chúng bây đứng lại cho ông!!" Trịnh Tâm hét lên như vậy.

Tôi nghiêng người nhìn bọn lái xe mô tô lướt qua nhanh chóng, chỉ để làn khói đục ngầu đầy ô nhiễm trước mặt. Ngơ ngác nhìn Trịnh Tâm nổi đóa, tôi bây giờ mới nhận ra chiếc điện thoại trên tay mình đã không cánh mà bay. Ngó tới ngó lui, tôi muốn ngồi thụp xuống mà khóc một trận cho đã đời. Trời ạ, số phận quá đen đủi rồi đi. Tiền một đồng cũng không dính túi, điện thoại di động là một tài sản quý giá, tôi còn chưa chạm tới được, bây giờ thì hay rồi, làm mất cả điện thoại của lớp trưởng.

Trương Dịch Đan, số mạng của người đến đây là hết!!!

Vì quá hoảng loạn, đầu óc rối tung, tôi liền ngược mặt khóc rống lên như bị tội oan. Tiếng khóc vang khắp con đường vắng vẻ, tôi cứ thế rống lên đầy oan ức, tay dụi dụi rồi lại một tiếng nấc lên thảm thiết. Nhiều giọt nước mắt thay phiên nhau rơi lã chã, Trịnh Tâm như bị tôi dọa trắng mặt, vội lại gần dỗ dành không ngừng. Mà buồn cười, cậu ta càng dỗ, tôi càng khóc to hơn. Cứ như người vừa bị mất điện thoại là tôi chứ không phải cậu ta.

Khóc một lúc, tôi mệt lã, mắt sưng húp, nước mũi chảy dài. Trịnh Tâm cau mày nhìn tôi, một bên vừa mất điện thoại, một bên gặp tên xui xẻo như tôi, chắc cậu ta cũng điên lắm mà chưa nói.

” Xin lỗi, xin lỗi cậu. Tôi là đứa đen đủi, xin lỗi cậu, lớp trưởng. Đừng đem tôi lên thớt rồi chặt chém, tôi hứa...hứa sẽ đền cho cậu, hức...” Tôi sụt sùi nước mũi hứa hẹn.

” Ừ được rồi, đừng khóc nữa. Cậu khóc xấu quá, còn lớn tiếng nữa. Người qua đường tưởng tôi ăn hiếp cậu thì làm sao bây giờ?” Trịnh Tâm nói xong thì kéo tay tôi đi về phía trước.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, tôi còn chưa kịp định thần lại thì thấy Trịnh Tâm dẫn tôi vào quán ăn gần đó, còn tốt bụng gọi vài món để trước mặt tôi. Hương vị thơm ngon, khói bốc nghi ngút, tôi không ngại ngừng mà cầm đũa lên chén một bữa thật no nê. Cậu ta gọi thịt xiên nướng, bánh bao chiên, sủi cảo, nước ép trái cây. Trịnh Tâm gọi nhiều lắm, tôi chỉ có việc ăn cho căng bụng, cậu ta thì ăn quá ít, nhìn mà ngán. Con trai có gì mà phải kiêng dè chứ?

Vốn đang ăn uống ngon lành, tôi ngẩng mặt liền phát hiện bên bàn đối diện, hình dáng quen thuộc đập vào mắt. Mắt tôi nhức nhức, không có kính nên tôi thấy người nọ hơi mờ mờ ảo ảo. Dừng lại trên người nọ, tôi buông đũa, căng mắt ra nhìn cho rõ hơn. Sau cùng, tôi một mặt ném cả bữa tối sang một bên, trong bụng không ngừng tức tối âm ỉ, môi giật giật mà cười ngu ngốc.

Trịnh Tâm thấy nét mặt đó lại gõ xuống bàn, ” Ê cậu bị sao vậy? Mặt mày khó coi quá!”

Chẳng thèm để ý đến Trịnh Tâm, tôi cứ nhìn về phía đối diện, càng nhìn càng muốn tung một cước vào thẳng gương mặt điển trai đang tươi cười kia. Hắn, chính hắn là nguyên nhân cho buổi học xui xẻo này. Hai tôi vừa hư mắt kính, vừa bị đau mắt, vừa bị bỏ rơi và...mới đây thì thiếu nợ. Khốn khiếp.

Trịnh Tâm nhìn tôi một lúc rồi quay lại đằng sau, hình như cậu ta cũng nhận ra người nọ, mặt mày dần tối lại. Nhìn một lúc, tôi cảm thấy tức tối nên đứng dậy, tiến thẳng tới đó. Một bàn ăn hai người cười nói vui vẻ, một đôi nam nữ quá xứng tầm, tôi nhìn bọn họ, nửa cái chớp mắt cũng chưa làm. Hai tay siết chặt lại, tôi cố gắng kìm cho mình không hành động hồ đồ. Lớp trưởng thấy tôi tiến về phía này liền chạy theo sau, hình như sợ tôi làm gì đó lộn xộn.

Người nọ đang nói chuyện thì xoay mặt nhìn tôi, một khắc liền trắng toát. Đôi môi xinh đẹp kia dừng lại, không khép không mở, chỉ hé hé như bắt ngờ quá độ. Tôi nhìn hắn cười rồi nhìn sang cô gái kia, gương mặt lạnh tanh hiện ra.

” Ăn ngon ghê nhỉ? Nói chuyện vui vẻ quá. Hai người...đẹp đôi thật nha.” Tôi nói xong thì ngoảnh lưng bỏ đi.

Lúc đi thật xa khỏi quán, tôi mới ngồi thụp xuống giữa đường, hai tay ôm mặt khóc lên. Tôi không biết lúc này tôi đã nói gì, câu từ có vẻ lộn xộn quá, hình như còn bảo họ đẹp đôi. Tôi vừa nói gì vậy? Lúc đó tôi không rõ cảm xúc của mình, có lẽ tôi tức Lưu Nghị Kiên vì thất hứa, nhưng cảm giác...khó chịu cứ vậy ập đến, tôi không ngừng khóc. Đừng trách tôi trẻ con, tôi chỉ mới mười bốn tuổi thôi.

Trịnh Tâm từ đằng sau đi lên, cậu ta ngồi xổm xuống, bóp chặt vai tôi một cái đau điếng. Tôi ngẩng mặt, trừng mắt cậu ta, ” Tôi đau!! Bỏ ra.”

” Tôi biết cậu tức nhưng mà cậu cũng bình tĩnh lại đi.” Trịnh Tâm an ủi.

Còn tôi ngược lại chẳng hiểu cậu ta vừa an ủi cái gì. Ừ, tôi tức đó, nhưng sao tôi phải bình tĩnh? Tôi tức thì tôi phải khóc cho vơi bớt chút, tôi không quen kìm nén trong lòng...

“...Trịnh Tâm, tôi mệt.” Nói xong, tôi vô thức dựa vào người kia, một bên mặt bây giờ lại đau lên, cả cái bao tử vừa được lấp đầy cũng quặn lên từng cơn.

Nhắm mắt lại, tôi biết bệnh của mình lại tái phát. Trịnh Tâm thoáng cứng người, máy móc mà quàng tay qua đỡ lấy tôi. Lát sau, cái bao tử khốn khiếp này hiển nhiên không tha cho tôi, nó đau đến mức tôi cắn chặt môi, tay ghì trước bụng nhưng một câu cũng chưa than.

” Tiểu Đan, cậu bị làm sao vậy? Đừng có dọa tôi nha.” Nghe bên tai là giọng nói của Trịnh Tâm, lát sau thì tôi không nghe gì nữa.

Mắt vẫn nhắm nghiền, tôi cảm giác cơ thể được nhắc bổng lên, tựa lên một vật rất chắc chắn. Mệt mỏi, đau nhức, tôi tuy tiện với lấy vật đó mà ôm cứng ngắc, đầu ngoan ngoãn nghiêng qua dựa một bên, ngủ say. Chính vì giấc ngủ đó mà tôi tạm thời không còn thấy cơ thể đau đớn nữa.

Khi lơ mơ tỉnh dậy, tôi thấy xung quanh có hai người đang vô cùng lo lắng nhìn tôi. Mở to mắt, tôi phát hiện đó là ba và dì Nam.

” Tiểu Đan, con làm ba mẹ lo quá.” Ba tôi đi đến, cúi người vò vò gương mặt tôi.

Vô tình ông chạm phải vết thương trên mặt, tôi kêu lên một tiếng nhưng ráng nén lại, nếu ông phát hiện tôi bị thương nặng như thế thì sẽ không yên lòng.

” Dì có nấu cháo cho con, con nằm nghỉ một chút nữa đi.” Dì Nam nhìn tôi đầy sốt ruột, sau đó nhẹ nhàng kéo tay ba tôi rời khỏi phòng.

Lúc ấy, tôi còn chưa tỉnh hẳn, cơ thể vẫn mệt lã, cái bao tử còn đau âm ỉ chưa chịu thôi. Một tay xoa bụng, tôi nghiêng người, quay lưng về phía cửa, mắt nhắm lại muốn ngủ tiếp. Kỳ thực, cứ nhắm mắt tôi lại thấy hình ảnh Lưu Nghệ Kiên cùng cô gái kia ngồi ăn với nhau, vui vẻ cười nói. Lúc đó, sao hẳn có thể vui vẻ như vậy, trong khi tôi đang vô cùng chật vật không biết đường về? Vì sao có thể thất hứa như vậy... Tôi đáng ghét đến mức như thế sao?

Hắn có lẽ đã không hiểu rằng tôi là vì chưa thể tiếp nhận người lạ làm anh trai nên mới ăn nói lạnh lùng, cộc cằn như vậy, chứ tôi không ghét hắn. Tôi không ghét Lưu Nghệ Kiên. Chỉ trong sáng nay, tôi còn thấy hắn có điểm đáng yêu và dịu dàng. Bây giờ thì...

Đang nghĩ vẩn vơ, cánh cửa phòng mở ra một tiếng cách, tôi theo phản xạ nhắm mắt lại, vờ ngủ. Người nọ bước chân nhẹ nhàng tiến tới, ngồi bên giường, cánh tay còn vươn ra kéo tấm chăn bông. Tôi biết người vào phòng mình là ai, nhưng tôi không muốn nhìn mặt hắn.

” Tiểu Đan.” Đúng là Lưu Nghệ Kiên rồi.

Tôi hơi vùi mặt xuống gối, môi nhếch lên cười lạnh lẽo. Bây giờ định vào phòng xin lỗi tôi sao? Hắn làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, bây giờ nói xin lỗi thì liền được tha tội sao? Đừng mơ!!

” Tiểu Đan, anh xin lỗi.” Hắn vẫn dùng cái giọng dịu dàng đó để dỗ dành đứa con nít như tôi.

Nghe giọng hắn, tôi càng tức hơn. Có lẽ hắn dùng cái giọng điệu đó để nói chuyện với nhiều người lắm, đâu riêng gì tôi? Người như hắn, con gái theo không thiếu, hưởng hồ gì cứ phải dịu dàng với tôi – một đứa em trai vốn dĩ không liên quan máu mủ.

Thấy tôi im lặng như tờ, Lưu Nghệ Kiên như sốt ruột, vội ghì vai tôi xoay người lại. Tôi lúc này phản kháng, vẫn một tư thế quay lưng về phía hắn.

” Tiểu Đan, anh biết em đã thức rồi. Anh biết em rất giận anh, anh xin lỗi. Em nghe anh giải thích được không?”

Giải thích cái gì? Tôi đây không bao giờ nghe mấy lời giải thích nguy biện của anh!!!

Tôi cắn chặt môi, trong lòng bắt đầu khó chịu. Dường như khi ấy tôi đã khó chịu thái quá, dù gì chỉ là bị hắt bỏ rơi, tôi cũng không cần phải khó chịu như vậy...

Lưu Nghệ Kiên lúc đó không phiền đến tôi nữa mà chỉ ngồi im bên cạnh, nhỏ giọng giải thích, nghe qua rất chân thật.

” Tiểu Đan, anh xin lỗi vì đã thất hứa với em, đã để chiều nay em phải đợi anh rồi gặp nhiều chuyện khác. Anh thật lòng xin lỗi. Chuyện là chiều nay, khi anh chuẩn bị rời khỏi lớp thì cô bạn thân của anh gặp chuyện, anh đành phải bên cạnh cô ấy. Cũng vì vội quá mà anh không báo cho em được. Mọi chuyện chỉ có thế, em có thể hiểu cho anh không? Đừng giận nữa, nhé?”

“ ... ”

Nghe xong, tôi tung chăn ngồi bật dậy, đối mặt với tên kia. Hắn hình như ngạc nhiên lắm, thấy mặt tôi lại bị ướt sũng, mắt tiếp tục đỏ hoe, hắn vươn tay tới định đỡ thì bị hất ra.

Tôi cắn cắn môi, ” Anh thì hay rồi! Anh giải thích cũng giỏi lắm, anh cứ dùng giọng điệu ngọt ngào đó đi mà an ủi cô bạn của anh! Bạn thân sao? Cô ta là bạn gái của anh thì có! Anh cút đi, cút đi cho tôi. Tôi không muốn nghe anh nói, không cần sự giải thích của anh. Đừng có nghĩ tôi ngốc như thế!” Dừng một chút, tôi lại nằm xuống kéo kín chăn qua đầu:

” Tôi muốn ngủ!!”

Sau trận ầm ĩ đó, tôi nhắm nghiền mắt, vùi mặt xuống gối, tiếp tục vờ ngủ. Gian phòng ngay lập tức im lặng, không một tiếng động, không một tiếng nói, cũng không một tiếng khóc. Qua vài giây đồng hồ, tôi nghe tiếng mở cửa rồi lại nghe thấy nó được nhẹ nhàng đóng lại.

6. Chương 6: Cuộc Đối Thoại Kỳ Lạ

Trên đời này, loại người mà tôi ghét nhất, một là nói dối, hai chính là thất hứa. Con người cần lắm một chữ tín, phải có uy tín thì mọi việc mới thành công và suôn sẻ.

Lần đầu tiên gặp mặt Lưu Nghệ Kiên, tôi đã có điểm không vừa mắt. Thế nhưng sau mấy giờ đồng hồ chơi đùa cùng hắn, đi học cùng hắn đã khiến suy nghĩ của tôi có chút thay đổi. Vậy mà bây giờ nhìn xem, hắn đã phá sập tất cả ấn tượng tốt đẹp mà tôi vừa nhận được. Đáng ghét!!!

Cánh cửa phòng được hắn đóng lại nhẹ nhàng, thế mà không hiểu sao trong người tôi lại càng khó chịu. Khó chịu hơn lúc này gấp mấy lần. Người ta chỉ mới giận đối như vậy mà đã bỏ cuộc rồi sao? Mà, có khi hắn chẳng thèm để tâm đến chuyện tôi có giận hay không đâu nhỉ? Muốn nghe hắn năn nỉ chắc cũng khó rồi.

Vừa nằm lẩn lộn trên giường vừa suy nghĩ mông lung, tôi chợt thấy bụng mình đói meo. Tiếng rột rột phát ra không ngừng, tôi đưa tay xoa xoa bao tử của mình một chút rồi ngồi dậy. Đưa mắt nhìn ngó xung quanh, tôi phát hiện chén cháo mà dì Nam nấu đã nguội lạnh từ bao giờ. Nhìn vào nó, tôi chỉ khẽ nuốt khan. Đồ ăn nguội lạnh rồi, bây giờ hâm lại chắc có thể dùng được.

Nghĩ thế, tôi bèn nhấc chân nhẹ nhàng rời khỏi phòng, trên tay là tô cháo lúc này, bắt đầu xuống bếp hâm nóng trở lại. Dưới phòng khách đã tắt hết đèn, tôi lại phải mò mẫm trong bóng tối. Khi bước đến được cái công tắc đèn, bỗng dưng tôi không ấn vào nó mà một mình lầm lũi đi vào bếp.

Tôi nghĩ, giờ này mở đèn chắc sẽ phiền đến mọi người trong nhà. Nhất là...tôi chẳng muốn cho tên kia biết tôi đã khoẻ.

Sau khi bật bếp để hâm nóng cháo, tôi đi vòng qua phía tủ lạnh tìm một chút đồ uống. Tìm thấy vài hộp sữa Milo với mấy chai nước lọc, tôi khẽ nhú mồm rồi đóng cửa tủ lại. Ban đêm uống sữa lạnh hình như không tốt cho bao tử đáng thương này đâu.

Nhẹ nhàng kéo cái ghế ra ngồi xuống, tôi nằm dài ra bàn ăn, cái mặt còn dài hơn cái bánh bao chiều. Lúc này không nhớ tôi đã bị ngắt lúc nào, mà Trịnh Tâm thế nào rồi nhỉ? Chẳng phải lúc này tôi đã đi về cùng cậu ta sao? Bây giờ tôi phải nhớ đến lớp trưởng “ngghiêm khắc” của mình. Nghĩ đến cậu ta, tôi lại muốn khóc to một trận nữa. Vừa này tôi vừa mắc nợ, một món nợ vô cùng lớn.

Hai tay ôm kín mặt, tôi vò vò hai má mấy cái, mặt mày ừ ừ suy nghĩ làm cách nào để có thể mua trả lại chiếc điện thoại khác cho Trịnh Tâm đây. Chuyện này quả là gay go rồi. Hay bây giờ mình cứ nói thật với ba xem sao? Ba chắc sẽ không nỡ đánh mình đâu nhỉ?

Mơ màng một lúc, tiếng sôi sùng sục của nồi cháo đã vội vàng kéo tôi trở về thực tại. Lúc tôi đứng dậy gấp gấp chạy đến chỗ nồi cháo thì bất ngờ thấy một bóng đen đã đứng đó. Người nọ tắt bếp, cầm nồi cháo chiết ra một cái chén nhỏ, sau cùng mới xoay mặt nhìn tôi.

Đèn bếp được bật lên từ khi nào mà tôi chẳng hay biết. Hai chân đứng yên tại chỗ, tôi mở to mắt nhìn người nọ đang nhìn mình bằng ánh mắt rất dịu dàng. Bên ngoài thì hấn vẫn chướng mắt, thế nhưng trong lòng tôi đã không còn khó chịu nữa.

” Em thật hậu đậu, Tiểu Đan!” Lưu Nghệ Kiên lại mắng tôi.

Hấn mắng xong thì tay cầm chén cháo đặt xuống bàn ăn, thuận tay kéo tôi ngồi xuống cùng nhau. Ngồi cạnh hấn, tôi cúi gằm mặt không thèm liếc nhìn một cái. Chẳng phải tôi đang giận hấn sao? Hừm.

” Ăn mau đi, cháo còn nóng này.” Hấn đẩy tô cháo qua phía tôi, cầm cái muỗng nhét vào tay tôi, sau cùng là giữ lấy gương mặt tôi nâng lên.

Cái hành động tùy tiện của tên kia khiến tôi mặc dù rất không thoải mái nhưng chẳng cãi nổi một lời. Tôi cầm muỗng lên ăn cháo, còn hấn thì ngồi im bên cạnh, mắt cứ nhìn đắm đắm qua phía này.

Thật là...đừng có nhìn nữa coi!!!

Tôi thăm mắng nhiech trong bụng, qua khoé mắt khe liếc Lưu Nghệ Kiên một cái. Miệng húp cháo xùm xụp, vị cháo mặn hơn lúc này, có lẽ là do hâm lại nên vị sắc vào hơn.

” Để anh lấy nước cho em.” Lưu Nghệ Kiên vui vẻ đứng dậy đi đến rót một ly nước lọc đưa đến bàn.

Liếc nhìn ly nước, tôi nhanh tay cầm nó uống một hơi rồi để ly không trở lại bàn. Bữa khuya nhanh chóng trôi qua, tôi vừa định đứng dậy về phòng thì bị hấn nắm tay giữ lại. Hấn nắm rất chặt, nhất quyết không thèm buông ra.

” Anh muốn làm gì đây?” Tôi ngẩng mặt nhìn hấn.

Còn hấn nhìn tôi mà cười, ” Anh muốn chuộc lỗi.”

” Thôi không cần.” Tôi cười khẩy, ” Anh có lỗi gì mà chuộc.”

Nghe thế, hình như làm hấn khó chịu, đôi chân mày rậm khẽ chau lại. Nhìn hấn lúc này rất đáng sợ làm tôi có hơi lùi về sau.

” Em là kiểu người giận dai đấy à? Anh bảo muốn chuộc lỗi thì cứ để anh chuộc lỗi. Em lảm lòi làm gì!!” Hấn giằng co với tôi một lúc, quyết kéo tôi lại gần hơn, tùy tiện vò vò mái tóc đến rối bù.

” Chiều mai anh qua lớp em, chúng ta cùng đi làm kính mới.” Dứt lời, hấn xoay người dọn dẹp chén cháo lúc này, miệng vẫn không quên nhắc nhở, ” Lên phòng ngủ sớm đi.”

Nhìn hấn bận rộn rửa chén, dọn dẹp, tôi bỗng có chút mềm lòng. Im lặng xoay người đi lên phòng, tôi leo lên giường quần chăn kín người chuẩn bị đi vào giấc ngủ. Ban đêm mọi thứ quá đổi yên tĩnh, cho nên bước chân của hấn vô tình làm tôi thức giấc.

Biết rõ là Lưu Nghệ Kiên đã bước vào phòng, thế nhưng tôi vẫn vờ như ngủ rất say không biết gì. Nghe thấy tiếng động xột xoạt, một lát sau tôi phát hiện mấy cái gối bên cạnh đều biến mất, chiếc giường trở nên rộng rãi lạ thường. Khẽ tựa người nghiêng mình nhìn qua, tôi thấy Lưu Nghệ Kiên đang nằm dưới đất mà cuộn mình vào chăn. Nhìn hấn không khác gì con sâu róm to xác.

” Này.” Tôi nhỏ giọng gọi.

Cứ nghĩ hần sẽ không nghe, ai ngờ vài giây sau liền thấy hần ngóc đầu dậy nhìn tôi cười ngây ngô, ” Anh làm em thức giấc à?”

Tôi lắc lắc đầu.

Hần lại xoa xoa mũi, ” Vậy không mau ngủ lại đi. Anh đánh đòn bây giờ.” Nói xong, hần chui tọt vào bên trong mền.

” Anh không lạnh hả?” Tôi nhướn người xuống bên dưới, với tay kéo chăn hần ra.

Chiếc giường này cao lắm, khoảng cách giữa tôi và hần cũng hơi xa, tôi lại cố gắng với tay giựt tấm chăn kia ra khỏi người Lưu Nghệ Kiên. Không may mắn, tôi bị ngã nhào xuống dưới chỗ hần nằm. Một cú ngã khiến cả hai đều đau điếng.

Người đau nhất có lẽ là Lưu Nghệ Kiên. Toàn bộ thân người tôi đều đang đè lên người hần.

” Ayy!!” Lưu Nghệ Kiên la lên một tiếng, hai tay vẩy nhanh như chớp đỡ lấy hông tôi nâng lên, ” Tiểu Đan, em thật lộn xộn quá!!!”

Nghe hần mắng, vẻ mặt cũng tức giận, tôi chợt thấy vô cùng có lỗi. Cái mặt cúi gằm tui ngưỡi, tôi dùng hai tay chống xuống đất lấy lực đứng lên. Chưa đứng được bao lâu thì lại bị Lưu Nghệ Kiên mạnh tay kéo ngã xuống tấm chăn bông.

” Lại đổ nữa à? Cái mặt làm sao thế kia?” Hần ôm lấy tôi như một con thú nhồi bông, ” Nếu cảm thấy thiếu anh nên không thể ngủ thì có thể ngủ dưới này cùng anh, không sao cả.”

Hần vừa nói vừa cười cười, giọng cười thoảng qua tai khiến tôi phát ngứa đi được. Con người gì mặt dày như vậy chứ? Tôi chỉ xui xẻo ngã xuống đất thôi mà!!!

” Ngoan nào, ngủ thôi.” Lưu Nghệ Kiên để tôi nằm bên cạnh, sau đó ôm tôi vào người mà thiếp đi nhanh chóng.

Nằm cạnh hần, cảm nhận được hơi thở phả đến, trái tim trong lồng ngực này lại lần nữa không yên mà đập loạn xạ. Tôi khẽ đưa tay lên ngực trấn an, mắt lại ngược lên nhìn hần. Khuôn mặt kia phóng to hơn, đôi mắt, chiếc mũi, cái miệng, mọi thứ đều thu vào tầm mắt ti hí này.

Thật là, đâu cần phải đẹp trai như vậy?! Chả trách con gái cứ lẻo đẻo theo hần là thế.

Nghĩ ngợi vẩn vơ một lúc, tôi thiếp đi lúc nào cũng không hay.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm ngay ngắn ở trên giường. Trời sáng, tấm rèm được kéo ra hết cỡ làm nắng bên ngoài chiếu thẳng vào giường. Tôi mơ màng ngồi dậy, hai mắt một nhắm một mở nhìn xung quanh phòng. Từ đằng xa, bỗng nhiên có chiếc khăn mặt ném thẳng tới dính chặt lên mặt tôi.

” Mau đi tắm rồi ăn sáng, xong anh chở đi học!” Lưu Nghệ Kiên trong bộ đồ học sinh tươm tất đang đứng dựa tường ra lệnh.

Tôi gỡ cái khăn ra khỏi mặt mình, sau đó gật gù lê dép vào phòng tắm. Sửa soạn xong xuôi, tôi lật đật chạy xuống phòng khách dùng bữa sáng. Hôm nay dì Nam làm cơm cuộn, món này tôi cũng rất thích. Trước đây con ở dưới quê, tôi hiếm lắm mới được một lần, cho nên tôi rất thèm được nếm thêm nhiều lần nữa.

Gắp từng cuộn cơm bỏ vào miệng, tôi nhai một cách khoái chí. No nê cái bụng, tôi mới chịu rời khỏi bàn để cùng tên kia đến trường. Mặc dù vẫn còn hơi hơi giận, nhưng tôi vẫn phải ngồi ở yên sau để hần chở đến trường.

Bước vào lớp, tôi gặp ngay Trịnh Tâm đứng gần khu vực cửa sổ, tức rất gần cái bàn học của tôi. Nhìn cậu ta đứng đó khoanh hai tay trước ngực, mắt đăm đăm ngó ra ngoài cửa sổ với vẻ mặt khó hiểu, tôi hơi nuốt khan.

” Chào, Trịnh Tâm.” Tôi tiến đến mở lời.

Nhớ lại chuyện hôm qua, đến giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra được cách gì hay ho cả nhưng kệ, chuyện gì tới cũng tới thôi mà.

Trịnh Tâm nghe giọng tôi liền xoay người lại, đối với tôi mà cười nhẹ. Ôi, cậu ta vừa cười với tôi đấy. Lúc đó, tôi cứ tưởng có thiên thần nào đã nhập vào cậu ta mất rồi.

” Cậu đã khoẻ chưa?” Trịnh Tâm hỏi.

Tôi liếm liếm môi cười vui vẻ, ” Ừm, tớ khoẻ rồi.” Nói xong, tôi lăm lét nhìn cậu ta, ” Còn cậu...hôm qua xin lỗi đã phiền cậu như vậy.”

” Không có gì đâu!” Trịnh Tâm lịch sự nói, sau đó kéo cái ghế ngồi xuống, ” Hôm qua lúc tôi định đỡ cậu dậy thì A Kiên chạy đến kịp thời. Anh ta đã công cậu về nhà.” Cậu ta dừng lại nhìn tôi, ” Hai người đã làm huê chưa?”

Nghe hỏi, tôi giật bản mình, chưa kịp suy nghĩ thì đã gật đầu lia lịa, ” Ừm rồi.”

” Ra là thế. Hai người làm huê cũng nhanh thật đấy.” Trịnh Tâm nhếch môi cười.

Không hiểu sao, với tôi nụ cười kia lại chướng mắt chết đi được. Nụ cười ấy không chứa một chút thân thiện nào mà một người lớp trưởng nên có. Mà kệ, tôi thật sự không quan tâm lắm đến mấy chuyện này. Chuyện quan trọng bây giờ chính là...làm sao để trả nợ cho Trịnh Tâm đây?

Vân về cây bút chì trong tay vài phút, tôi mới lấy hết can đảm mà nói, ” Trịnh Tâm, chuyện chiếc điện thoại của cậu...”

Chưa nói hết, cậu ta lại ngắt lời, ” Không cần trả đâu!”

” Sao cơ?” Tôi mở to mắt, ” Sao có thể như thế được?”

” Không cần thật mà. Cậu đừng để ý nữa.” Trịnh Tâm mỉm nhẹ, sau đó thì đứng dậy, ” Giáo viên vào rồi.”

Trịnh Tâm liên tiếp từ chối khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Một chiếc điện thoại có giá trị như vậy mà cậu ta dễ dàng bỏ qua như thế sao? Dù cho gia đình có giàu có thế nào thì...cũng thật lãng phí quá mức!!

Tôi cắn cắn đầu bút suy nghĩ, mắt lại hơi liếc qua phía Trịnh Tâm thăm dò. Mà càng nhìn thì lại càng không hiểu được Trịnh Tâm kia rốt cuộc là người như thế nào...

Tan học, hôm nay tới phiên trực của tôi nên tôi đành ở lại mười phút. Trong lớp vẫn vện có tôi và một thằng bạn nữa. Thằng bạn này béo ị, di chuyển chậm chạp nhưng lại rất vui tính. Suốt buổi học, tôi chỉ thấy nó ngồi ăn quà vặt miết thôi. Chính vì trông nó mập mập nên tôi đã gọi nó là Mũm Mĩm.

” Mũm Mĩm, cậu quét lớp hay đi đổ rác?” Tôi hướng tới nó mà hỏi.

Mũm Mĩm nhìn tôi cười lên lộ hai cái lúm đồng tiền, ” Tớ quét lớp.”

Nghe thế, tôi gật đầu rồi đưa cho nó cây chổi, ” Vậy quét nhanh nhá! Sau đó tớ đi đổ rác. Bây giờ tớ lau bảng trước.”

” Ok.” Mũm Mĩm gật gật.

Đồng hồ trôi qua năm phút, Mũm Mĩm cuối cùng cũng quét xong cái lớp, cũng là lúc tôi lau xong hai cái bảng to trên tường. Hai bịch rác để chễm chệ trước cửa lớp, Mũm Mĩm nhìn tôi, ” Cậu đi đổ rác rồi đóng cửa lớp nhé. Tớ về trước.”

Tôi cúi người cầm hai bịch rác trên tay, ” Được rồi, cậu về đi.” Dứt lời, nó lại cầm bịch bánh trên tay vừa ăn vừa đi về.

Nhìn theo cái dáng mập mập kia mà tôi cảm thấy có chút buồn cười. Trên đời cũng có người suốt ngày chỉ biết ăn thôi sao?

Cầm hai bịch rác, tôi phóng nhanh ra sân sau của trường. Quãng đường từ lớp đến đó cũng khá xa, tôi lại vội vàng đổ cho xong để còn trở về. Hôm nay Lưu Nghệ Kiên đã hẹn tôi đi làm kính mới còn gì. Vừa nghĩ, tôi vừa hí hục chạy đến bãi rác lớn của trường.

Sau khi đặt bịch rác xuống, tôi nghe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện. Đôi tai theo phản xạ vểnh lên một chút, tôi nhận ra đó là giọng của Lưu Nghệ Kiên, còn một giọng nữa cũng rất quen. Từng bước nhẹ

nhàng tiến tới bức tường, tôi hơi nhướn cổ ra nhìn thì phát hiện lớp trưởng của mình đang đứng nói chuyện cùng với anh trai không cùng cha cùng mẹ của mình.

Hai người họ...ở đây nói chuyện gì thế? Hai người đó quen biết nhau sao?

Tôi có vài thứ không hiểu, mà cuộc nói chuyện kia cũng...rất là khó hiểu.

” Hôm qua Tiểu Đan đã làm mất điện thoại của cậu sao?”

” Ừm.”

” Em ấy không xài điện thoại, có lẽ cũng không dám nói chuyện này với ba. Tôi sẽ trả cho cậu cái điện thoại khác.”

” Không cần.”

” Cậu cũng thật cứng đầu. Tôi không muốn Tiểu Đan mắc nợ với cậu.”

” Tôi bảo không cần là không cần, anh không hiểu sao?”

” Vậy cậu cần gì?”

Lúc Lưu Nghệ Kiên hỏi câu này, vẻ mặt của Trịnh Tâm từ lạnh lùng chuyển sang bất cần. Tôi đã cảm thấy như vậy. Nụ cười khẩy trên môi cậu ta hiện ra và cậu ta đã nói thế này:

” Tôi cần gì, anh là người hiểu rõ nhất mà.”

7. Chương 7: Sự Nghi Hoặc

Cái tính hậu đậu của tôi muôn đời vẫn không thể xóa bỏ. Chỉ vì muốn nghe cuộc trò chuyện kia rõ hơn một chút, cho nên tôi đã nhướn người về trước, vênh tai lên mà nghe ngóng.

Xui xẻo, dưới chân tôi có một cái lon nước ngọt ai đã ném nó văng đến chỗ này, tôi chỉ vừa nhích chân lên một tí liền tạo ra âm thanh loảng xoảng nghe chói cả tai.

Ngay lập tức, cả hai người kia đều đã bắt quả tang tôi nghe lén. Lúc ấy, tôi xấu hổ nhưng lại không biết nên đào cái hố ở đâu mà chui tọt xuống luôn cho rồi. Cứ vậy, tôi đứng đó im re một lúc, Lưu Nghệ Kiên mới từ xa đi đến, đặt tay lên vai tôi, hơi ấn xuống:

” Em làm gì ở đây vậy?”

Nghe hỏi, tôi ngẩng mặt, cười một cách méo mó:

” Đi đổ rác.”

” Đổ rác?” Lưu Nghệ Kiên hơi nhướn mày, sau đó lại mỉm cười:

” Được rồi, chúng ta đi về thôi. Hôm nay chúng ta đi làm kính mới mà, chắc nguyên ngày hôm nay em khó chịu vì đôi mắt của mình lắm rồi.”

Đúng thế, cả ngày hôm nay tôi học bài nhưng chỉ toàn có thể nghe giảng. Mấy con chữ trên bảng đều như sống lại mà nhảy lộn nhào, từ chữ này sang chữ khác, căn bản tôi chẳng thể nhìn rõ chúng nó.

Cả ngày chỉ có thể ngồi chống cằm mà nghe giáo viên nói huyền thuyên, tôi thật ngán ngẫm cái cảnh đấy.

Lúc đó, Trịnh Tâm cũng bước lại gần chỗ chúng tôi, gương mặt cậu ta có chút sầm sì kỳ lạ. Có phải tôi đã phá hỏng cuộc trò chuyện của bọn họ cho nên...cho nên...

Chưa kịp nghĩ thông suốt thì Trịnh Tâm lên tiếng:

” A Kiên, lúc nãy chúng ta còn chưa nói hết. Coi như hôm nay tạm dừng lại, hôm khác chúng ta tiếp tục vậy.”

Nói rồi cậu ta liếc nhìn sang phía của tôi, cũng hơi cong môi lên cười nhạt nhẽo một cái rồi lướt đi trước. Nhìn theo bóng lưng nó, tôi cảm thấy lạnh cả người.

Chẳng hiểu sao tôi luôn cảm thấy Trịnh Tâm rõ ràng là đang rất oán hận mình, rốt cuộc thì là vì lý do gì nhỉ?

Tôi mím môi định suy nghĩ cho ra lẽ, nhưng bị cái tên bên cạnh léo nhéo mãi không ngừng. Hắn ta lúc này đã trở lại với bộ mặt tươi cười xán lạn, tay nắm lấy tay tôi kéo đi ra khỏi cổng trường.

Ngồi trên xe, chúng tôi cứ thế im lặng mà băng qua con đường dài trước mặt. Bây giờ trời đã ngả chiều, ánh nắng không còn gay gắt nữa, nó nhàn nhạt hắt một ít hạt nắng cuối cùng xuống mặt đất.

Bên đường lại tập trung từng tùm nhỏ những học sinh vừa tan trường, bọn họ sóng vai nhau vừa đi vừa bàn chuyện gì đó rất hào hứng. Trên tay mỗi người còn có cây kem lạnh nữa. Nhìn mà phát thèm được nha.

Đảo mắt nhìn con đường một lúc, tôi mới ngược mặt lên hỏi:

” Nè, bộ anh có quen với lớp trưởng của tôi hả?”

Lưu Nghệ Kiên vẫn hăng hái đáp xe, giọng nói có phần đùa giỡn:

” Gì chứ? Cậu ta từ bao giờ đã là của em vậy?”

Của tôi bao giờ? Anh không hiểu ý tôi hỏi à, tên ngố này!!!

Nghĩ rồi tôi bĩu môi khinh khỉnh:

” Không phải ý đó. Anh giả ngu với tôi đó hả!! Hai người quen biết nhau lâu rồi sao? Thấy nói chuyện cũng rất...”

” Chỉ mới quen biết thôi.” Lưu Nghệ Kiên ngắt lời tôi.

Trong giọng nói xen lẫn một chút bất đắc dĩ, tôi đoán vậy cho nên không mở miệng đề cập đến chuyện đó nữa. Ngồi một lúc, hắn tắt xe vào vỉa hè, ở đó có một cái xe kem đang rất đắt khách.

Phía trên chiếc xe là cái bìa giấy hình cây kem rất thu hút người nhìn, bên trong có một ông chú mập mập đứng mức từng muỗng kem thật to lên cây bánh rồi đưa cho bọn nhóc con.

Lưu Nghệ Kiên bước xuống xe đi đến chỗ đó, lợi dụng cơ thể to lớn kia mà chèn ép bọn nhỏ phía dưới. Thật không ngờ cái trò này mà tên đó cũng làm được nữa. Quá mất mặt!!!

Tôi nhú nhú mày thăm đánh giá. Chẳng bao lâu, trước mắt tôi đã xuất hiện một cây kem vị sô cô la rất ngon lành, bên trên còn rắc một ít cốt màu. Nhìn nó một lúc, tôi nhận lấy cây kem, vội đưa lưỡi liếm quanh viền kem cho không chảy ra.

” Ngon không?” Hắn hỏi.

Tôi vừa cắn xong một miếng, vì lạnh quá mà mặt mày nhăn lại, sau đó mới gật gật đầu:

” Ừm, ngon lắm luôn.”

Thấy tôi cười, Lưu Nghệ Kiên cũng cười theo. Nụ cười này của hắn cũng rất đẹp nha!! Tôi vô tình liếc qua nhìn thấy, trong lòng có chút vui vẻ kỳ lạ.

Chúng tôi lại bắt đầu đạp xe đi tiếp, chẳng mấy chốc đã đến tiệm làm kính. Vào bên trong, tôi thấy họ trưng bày rất nhiều loại kính, từ rẻ tiền đến đắt giá nhất. Nhìn qua một lượt, tôi đã chọn được cho mình một kiểu rất đơn giản.

Một cái kính gọng nhựa màu đen.

Đồng hồ lặng lẽ trôi qua ba mươi phút, trên mặt tôi đã có một cái kính mới. Vì kính mới làm nên có chút chưa quen. Tôi vừa đeo vào liền cảm thấy đầu óc choáng váng, hình ảnh phía trước cũng bị loạn xạ.

Lưu Nghệ Kiên trước mặt bỗng biến thành hai người. Nhìn thấy hắn mở to mắt ngạc nhiên, tôi phì cười.

Sau đó, tôi chớp chớp mắt cho tỉnh táo lại rồi cùng hắn leo lên xe, đi về nhà.

” Hai đứa về trễ thế?” Di Nam từ trong bếp đi ra, nhìn bọn tôi mà nhú mày.

Tôi tay ôm cặp vào ngực, mắt ngó lên đồng hồ thì thấy đã gần bảy giờ tối, ló bữa ăn chiều mất rồi. Cứ nghĩ di Nam sẽ rầy bọn tôi một trận cho nên tôi mới nhích lên trước, giải thích:

” Mẹ, A Kiên lúc nãy vừa mới đưa con đi làm kính mới, cho nên tụi con mới về trễ. Mẹ đừng rầy bọn con nha...”

Di Nam hình như không nghĩ tôi sẽ chủ động mở lời như thế nên di im lặng đến một lúc rồi mới mỉm cười nhìn tôi:

” Mẹ đã rầy la gì đâu nè? Được rồi, hai đứa thay đồ rồi xuống ăn cơm.”

Tôi một mực nghe lời, gật đầu rồi nhanh chân phóng lên phòng. Còn mỗi Lưu Nghệ Kiên ở dưới. Từ nãy đến giờ hắn cũng chẳng nói một tiếng gì, cứ vậy mà lằm lũi ăn cho xong bữa cơm.

Nhìn vẻ mặt của người kia dường như là có tâm sự, tôi lại cảm thấy có phần lo lắng. Mà, sao tôi lại phải lo lắng cho cái tên đầu óc rỗng tuếch suốt ngày chỉ cười kia nhỉ?

Hắn im lặng, cho nên tôi cũng lặng im mà ăn nốt bữa cơm chiều. Sau khi dùng bữa, tôi chạy ra ngoài phòng khách, tranh thủ xem một chút chương trình trên ti vi.

Lưu Nghệ Kiên dọn dẹp xong cũng sải bước ra ngoài này ngồi cùng tôi. Hắn ngồi bên cạnh, bầu không khí ngay lập tức ấm lên hẳn. Tôi thích thú hơi nhích lại gần một chút, chỉ định hưởng thụ một chút ấm áp từ người kia mà thôi.

Buổi tối ở đây khá là lạnh, bên trong nhà lại chỉ dùng máy sưởi cho mùa đông nên tôi đành chịu lạnh một chút.

Thấy tôi nhích qua, Lưu Nghệ Kiên hơi nghiêng đầu nhìn qua, hắn nhìn đến hai, ba phút rồi mới đưa tay vòng qua người tôi, kéo tôi lại gần.

Hành động quá mức thân thiết này của hắn càng khiến tôi cảm thấy kỳ lạ, trong người rất kỳ lạ. Tim tôi lại đập nhanh nữa rồi. Đến giờ tôi vẫn không hiểu vì sao, lẽ nào sức khỏe của tôi đã có vấn đề?

Từ nhỏ, tôi khỏe mạnh lắm, bởi thế những căn bệnh hiểm nghèo, nan giải chắc chắn sẽ không xảy ra. Huống gì bệnh tim lại càng không thể. Nhưng mà mỗi khi ở gần người kia, tim tôi lại đập loạn xạ không theo nhịp theo phút chi hết.

Thật hết sức quái đản!!!

Tôi vô thức dựa vào người Lưu Nghệ Kiên lúc nào không hay, đầu lại cúi xuống cắn cắn phần đầu của cái điều khiển làm nó kêu lên tiếng cạch cạch.

” Em vẫn còn đói à?”

Giọng nói dội đến làm tôi sực tỉnh, quay sang nhìn hắn ngây người. Tôi no rồi, đâu có đói.

Vừa định trả lời như vậy nhưng tôi kịp thời nhận ra, câu hỏi kia chỉ mang tính chất đá đểu tôi thôi. Hắn rõ ràng thấy tôi cắn phần đầu của cái điều khiển nên mới nhạo báng một câu.

Thật phí sức khi lúc này tôi còn đang lo lắng cho hắn.

Nghĩ ngợi, tôi không thèm trả lời mà nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi. Ngay lúc này, trên màn hình lại xuất hiện hai người con trai, họ chính là diễn viên được mọi người yêu thích.

Bên dưới màn hình là dòng tiêu đề. Nó bảo rằng hai người này sẽ chuẩn bị tham gia một bộ phim điện ảnh nhưng liên quan đến vấn đề nhạy cảm.

Tôi khó hiểu nên càng lắng nghe người dẫn chương trình nói.

” Khi tham gia bộ phim thế này, hai người có thấy khó chịu không?”

” Vì nghề nghiệp, tôi thế nào cũng được.”

” Chỉ là một bộ phim nên tôi dĩ nhiên không để ý đến chuyện đó cho lắm. Với lại bây giờ, chúng ta cũng nên cởi mở với vấn đề này hơn a. Đắt nước chúng ta vẫn còn cổ hủ quá rồi.”

Người dẫn chương trình lại cười tiếp tục:

” Hai người nói cũng phải nha. Nhưng vì đây là bộ phim nói về vấn đề đồng tính nên tôi nghĩ khán giả cũng sẽ rất hiếu kỳ...”

Nghe đến đây, tôi cảm thấy cánh tay Lưu Nghệ Kiên có hơi động đậy. Quay sang nhìn hắn một cái, tôi đã bị dọa một phen đến trắng mặt. Đôi mày vốn đã rậm lại còn bị hắn chau chặt lại, đôi mắt lại hằn lên vài tia giận dữ khó mà hiểu được.

Cái điều khiển trên tay tôi lại nhanh chóng bị hắn túm lấy, sau đó hắn chuyển sang kênh khác. Tôi quay lại thì trên màn hình đã là bộ phim hoạt hình Disney.

Tức giận, tôi nhưn người giành cái điều khiển:

” Nè, anh không coi nhưng tôi muốn coi mà!”

Hắn hờ hững không nhìn tôi, lại càng để cái điều khiển xa hơn một chút.

” Trẻ con coi mấy cái đó làm gì? Có giúp ích gì không?”

” Tôi là không hiểu nên mới coi để mở mang đầu óc! Tôi muốn coi. Bọn họ đang nói gì về đồng tính ấy...”
Tôi chồm qua người hắn, quyết giựt cho được cái điều khiển.

Lúc này trong bếp, ba tôi bước ra, mặt mày ông có hơi sầm sì. Lại thêm một người đáng sợ xuất hiện. Tôi thôi làm loạn mà ngồi ngay ngắn lại, ngược mắt nhìn ông.

” Cái gì mà đồng tính? Hai đứa đang nói chuyện gì?” Ông hỏi.

Nghe vậy, tôi lập tức ngậm chặt miệng mình. Cảm giác lạnh sống lưng ập đến khiến tôi hơi run. Khẽ liếc mắt qua phía Lưu Nghệ Kiên, tôi thấy đôi mày kia đã thả lỏng ra.

” Không có gì đâu ba. Trên ti vi vừa giới thiệu một bộ phim sắp công chiếu thôi.”

” Phim nói về đồng tính à?” Ông vẫn lạnh giọng như thế.

Tôi ngồi giữa, dĩ nhiên không lên tiếng chen vào. Lưu Nghệ Kiên vẫn bình tĩnh mà cười:

” Vâng.”

Ba tôi bỗng lắc đầu:

” Vấn đề này luôn là vấn đề nhạy cảm đối với xã hội. Không phải ai muốn chấp nhận cũng sẽ làm được. Huống gì dân tộc ta vẫn còn cổ hủ, suy nghĩ không thoáng như phương Tây, bộ phim này hy vọng sẽ vượt qua được cửa ải của khán giả.”

Nghe ông nói nghe có vẻ bi quan quá, tôi mới nhồm lên nhìn ông:

” Sao nó lại là vấn đề nhạy cảm ạ? Mà đồng tính là sao hả ba?”

Tôi hỏi xong, Lưu Nghệ Kiên lập tức kéo cả người tôi đặt sang bên trái của hắn, đôi mắt còn sắc lạnh liếc tôi một cái.

Không thể hiểu nổi con người này rồi, rốt cuộc hắn ta bị ai nhập thể?!

Ba tôi đẩy gọng kính, cười một tiếng:

” Nói một cách dễ hiểu thì đó là những người yêu thích những người có cùng giới tính với mình. Tức nam sẽ thích nam, mà nữ sẽ thích nữ.”

Đến đây, mắt tôi đã mở to đến cực đại, ngõ ngang tiếp nhận lấy câu trả lời.

Con trai với con trai, vẫn là có thể?

Trong đầu tôi lúc này bỗng xuất hiện rất nhiều luồng suy nghĩ, chúng thay phiên nhau luẩn quẩn không ngừng nghỉ. Nó khiến tôi thấy hơi đau đầu.

Tôi còn nhiều thắc mắc định hỏi, nhưng không ngờ Lưu Nghệ Kiên đã nắm lấy tay tôi kéo dậy, gần giọng:

” Đi ngủ thôi.”

Bản thân chưa muốn ngủ, lại bị hắt một mực lời kéo lên phòng mà không phản kháng được gì. Tôi uất ức muốn khóc lên đi được. Ngồi trên giường, tôi mím môi mình:

” Anh bị gì thế? Khi không lại giành tì vi của người ta, bây giờ còn bắt tôi đi ngủ sớm!!! Anh bị cái gì thế!!!”

Lưu Nghệ Kiên trong phòng tắm bước ra, hắt cầm khăn lông lau mặt của mình rồi bước đến chỗ tôi. Trong phòng chỉ còn đèn bàn, tôi căn bản chỉ thấy được đôi mắt đen láy kia đang nhìn tôi chăm chăm.

Tâm trạng hắt thế nào, tôi không thấu được. Chỉ cảm nhận được lúc này bầu không khí có hơi im lặng.

Đột nhiên, Lưu Nghệ Kiên lên tiếng:

” Sau khi hiểu đồng tính là gì rồi, em có thấy bọn họ ghê tởm không?”

Hỏi bất ngờ như vậy, tôi thật sự chưa chuẩn bị gì cả. Câu hỏi này xem ra cũng rất khó nuốt, tôi nhích người vào góc giường, cúi mặt trầm tư suy nghĩ.

Qua gần ba mươi phút đồng hồ, Lưu Nghệ Kiên đã lại lên tiếng:

” Bỏ đi, ngủ thôi.”

Lúc hắt nằm xuống bên cạnh, tôi mới dám lí nhí trả lời:

” Người đồng tính cũng là con người, họ cũng yêu, chỉ là người họ yêu vô tình giống họ về giới tính thôi. Không có gì ghê tởm hết...”

Ba mươi phút đồng hồ của tôi đã cho ra được một câu trả lời trọn vẹn như thế, tôi hài lòng nằm xuống, mặc kệ tên kia có cười cợt chọc ghẹo tôi thế nào đi nữa.

Nhưng mà tôi nhắm mắt cũng đã hơn mười phút rồi, bên cạnh vẫn chưa có động tĩnh gì. Nghĩ rằng người kia đã ngủ, tôi cảm thấy hơi hụt hẫng.

Câu trả lời mang tính sâu sắc như vậy mà hắt không nghe được, thật tiếc...

Đúng lúc này, bên tai lại vô tình nghe được ba chữ, tuy rất nhỏ nhưng lại khiến tâm tình tôi dao động đến khó hiểu.

Cảm ơn em.

Lưu Nghệ Kiên đã nói như thế trước khi tôi mơ màng chìm vào giấc ngủ.

8. Chương 8: Cảm Giác Ghen Tị

Đứng chần chừ trước cổng một quán cà phê, tôi vẫn phân vân không biết có nên vào đó hay không. Lúc này, tôi đang phải đấu tranh tư tưởng gấp mười lần bình thường, còn hơn cả lúc tôi ở gần Lưu Nghệ Kiên, đấu tranh xem có nên gần gũi với hắt thêm chút nữa hay không.

Sau vụ việc làm mất điện thoại của lớp trưởng ác ma, tôi không giây phút nào là yên lòng. Cái chuyện mắc nợ nó cứ ám ảnh tôi, ngay cả trong mơ tôi cũng thấy Trịnh Tâm với gương mặt thần quỷ hiện ra, dọa tôi đến trắng mặt.

Haiz, nhớ lại giấc mơ tối hôm đó cũng thật kinh khủng. Trịnh Tâm vốn đang là một chàng trai với vòng thiên thần trên đầu, không hiểu sao lại đột ngột thay đổi thành hai cái sừng màu đỏ hai bên, hiện ra một con quỷ ác độc.

Nhanh vuốt ở hai bên ép nhô ra, tôi còn nhớ như in lúc đó, tôi đang đi cùng Lưu Nghệ Kiên nữa cơ. Mà, nhờ đi cùng người đó cho nên tôi đã an toàn thoát khỏi giấc mơ.

Nếu không, chắc ngay cả trong mơ tôi cũng đã bị Trịnh Tâm giết chết mất rồi.

Ồ, mà sao mình lại nghĩ xấu về Trịnh Tâm như thế? Rõ ràng...cậu ta cũng bảo mình không cần trả nợ rồi còn gì.

” Này nhóc, đứng đây làm gì?”

Trước mặt tôi bỗng xuất hiện một người đàn ông trung niên, gương mặt không chút thiện lương, bên má còn có vết sẹo khá to. Ông ta chống nạnh chau mày nhìn đến tôi như muốn truy hỏi.

Bị hỏi bất ngờ, tôi mở to mắt nhìn ông ta, lắp bắp được vài chữ, nhưng hình như toàn là chữ quan trọng.

” Xin..xin..việc.”

Tôi đã nói như thế, và sau đó thì tôi được mời vào trong quán cà phê, ngồi đối mặt với một người phụ nữ.

Người này nhìn qua cũng được gọi là khá xinh đẹp nếu như một bên mắt của cô ta không bị thương. Thấy tôi nhìn chăm chú, cô ta hơi ngượng mà che đi một bên mắt của mình.

” Vết thương này có từ khi tôi sinh ra.”

Cô ta nói như thế, tôi thì đã hiểu cho nên hơi gật đầu. Dù gì lúc ấy tôi cũng chỉ có một mình trong cái quán cà phê này, lại còn đang nói chuyện với một người lạ nữa.

Cảm giác không an toàn cứ thế xâm chiếm lấy đầu óc, tôi hơi hoang mang.

” Cậu nhóc đây đã bao nhiêu tuổi mà muốn xin việc?” Cô ta vén tóc qua một bên, nở nụ cười thân thiện.

Tôi ngược lại rất bối rối, trong đầu càng không có một chút ý tưởng gì cho việc này. Lúng túng đẩy đẩy gọng kính, mãi gần năm phút sau, tôi mới nuốt khan nói:

” Em năm nay mười bốn, cũng sắp mười lăm rồi. Em muốn xin việc ở đây.”

Cô ta nhìn tôi, bật cười:

” Mười lăm rồi đó sao? Trông nhóc không giống một học sinh cấp hai tí nào nha. Nhỏ con dễ thương ghê!”

Lời khen ngợi kia đối với tôi mà nói nó không vui tí nào, cũng không một chút thích thú. Ý người ta chẳng phải tôi rất giống một đứa con gái hay sao?

Lại còn dễ thương nữa, cụm từ này không phải để dành cho một thằng con trai đâu!!!

Tôi cúi mặt nhìn bàn tay của mình đã tóa mồ hôi, liếm liếm môi trả lời:

” Nhìn em...tuy tuy như thế, nhưng mà vẫn làm được việc ạ. Chị, chị có thể cho em một công việc vừa sức không ạ?”

Lúc này, cô ta không cười nữa mà mặt mày nghiêm túc, chống cằm:

” Sao em lại muốn đi tìm việc? Em không đi học sao?”

” Có, em có đi.” Tôi ngẩng mặt, ” Chỉ là em đang cần tiền để dùng vào một việc.”

Dừng một chút, tôi bổ sung thêm, ” Một việc quan trọng.”

Thấy vẻ mặt của tôi rất đáng thương hay sao ấy, cho nên cô ta cũng mỉm cười nhân nhật, đưa cho tôi một tờ giấy rồi bảo tôi đọc kỹ nội dung, sau đó thì ký tên vào.

Tôi cầm tờ giấy, đọc qua một lần, rồi thêm một lần nữa. Khi nắm chắc nội dung, tôi mới chậm rãi ký tên vào đó.

Vậy là tôi đã có một công việc để làm mà trả nợ cho Trịnh Tâm rồi. Lúc rời khỏi quán, tôi còn rất mừng rỡ không nói nên lời.

Đúng lúc đó, tôi nhìn qua phía quán ăn đối diện, bất ngờ gặp lại hai hình dáng cũ.

Một người là Lưu Nghệ Kiên, còn một người là...Trịnh Tâm.

Trịnh Tâm?

Tôi nương theo ánh nắng mà nhìn rõ bọn họ đang cùng ngồi ăn trong quán, kỳ thực, nhìn thế nào cũng trông họ không giống có thiện cảm với nhau.

Đơn giản lúc ấy, hai người chỉ đang cúi mặt mà dùng bữa thôi, cũng không hề ngước lên mà trò chuyện.

Bữa ăn như vậy không phải là rất nhạt nhẽo hay sao?

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, cũng không biết mình đã đứng đó trong bao lâu nhưng khi cất bước rời đi, tôi cảm thấy lòng mình nặng trĩu như có gì đè lên đó.

Một cảm giác rất khó chịu lại đến.

Cứ thế, tôi đi thẳng một mạch về nhà. Vào đến phòng khách thì tôi thấy ba mình đang ngồi trước màn hình tivi, miệng còn ngậm điều thuốc.

"Con trai, vừa đi đâu về đấy?"

Ông bỏ điều thuốc qua một bên, nghiêng mặt nhìn tôi.

Đương nhiên tôi sẽ không nói rằng, con vừa đi xin việc về rồi. Cho nên tôi tìm một lý do rất xác đáng, thư viện.

"Con vừa đến thư viện tìm vài cuốn sách tham khảo."

"Con không mượn về nhà xem à?" Ông hơi nheo mắt nghi ngờ.

Tôi cũng thực bình tĩnh mà nói:

"Con đã ngồi tại đó mà xem rồi. Máy cuốn đó cũng dễ hiểu cho nên không cần đem về nhà."

Nói rồi, tôi quay lưng đi lên phòng của mình. Lúc tôi sắp đóng cửa lại thì nghe tiếng dì Nam vang lên. Hình như dì hỏi ba tôi là tôi bị làm sao, nhìn mặt tôi sao lại buồn như vậy.

Không nghĩ đến việc cảm xúc của tôi lại dễ dàng bị người khác nhìn xuyên thấu như thế. Tôi mím chặt môi mình, cố gắng nhắm mắt xua tan đi cảm giác khó chịu trong người.

Nhưng làm cách nào đi nữa, tôi cũng không thành công. Hình như cảm giác này ngày càng nhiều hơn. Nó theo mức độ mà tăng dần, khi đến cực điểm thì đúng lúc đó, tôi đang nhớ lại hình ảnh của hai con người kia.

Hình ảnh bọn họ cùng nhau dùng bữa trưa cứ luẩn quẩn trong đầu tôi không ngừng. Chẳng biết lý do gì mà tôi vẫn chưa bôi xóa đi cái khoảnh khắc đó.

Cứ nghĩ đi nghĩ lại, tôi bắt đầu nhận ra một việc rất trẻ con, cũng rất kinh khủng.

Tôi hình như, hình như đang ghen tị.

Tôi ghen tị với Lưu Nghệ Kiên?

Hay tôi đang ghen tị với lớp trưởng của mình?

Câu hỏi này vẫn còn mờ mịt quá, nên câu trả lời tôi vẫn chưa có được. Nghĩ một lúc, tôi vẫn không tìm ra cho nên liền nhắm mắt lại, không ngờ lại thiếp đi luôn.

Lúc thức dậy thì trời đã chiều tà. Tôi từ trên giường ngồi dậy, thấy trên người đã được đắp chăn cẩn thận, đáng ngủ cũng được chỉnh lại từ lúc nào.

Khi nghe tiếng nước bên trong phòng tắm, tôi đã hiểu lý do vì sao. Lưu Nghệ Kiên đã về nhà rồi.

Không biết khi bọn họ ăn xong thì có cùng nhau đi đâu không nhỉ? Trông bọn họ cũng thân thiết lắm mà, nếu không thân thì sao lại có thể cùng nhau dùng bữa như vậy?

Thế mà trước đó, Lưu Nghệ Kiên còn nói cả hai chỉ vừa mới quen biết. Đúng là nói dóc không biết ngược.

Tôi bĩu môi đầy khinh thường. Lúc này Lưu Nghệ Kiên cũng bước ra, nhìn thấy mặt tôi như thế nên hấn lại chọc:

” Vừa mới ngủ dậy đã muốn cào cào ai thế? Nhìn mặt em hung dữ quá!”

Nghe giọng hấn, tôi ngẩng mặt nhìn qua. Người nọ lại không thèm mặc áo mà chỉ mặc cái quần đùi, bộ mặt vẫn vui vẻ như bình thường.

Không hiểu sao hấn có thể cười cười xán lạn như thế mỗi ngày được nhỉ? Lẽ nào không bao giờ buồn bã hay sao?

Nhìn Lưu Nghệ Kiên một lúc, tôi mới vu vơ hỏi:

” Lúc này anh đã đi đâu thế?”

Lưu Nghệ Kiên ngồi xuống giường, một sức nặng đè lên đó làm người tôi hơi chao đảo.

” Anh đi thư viện.”

Nói dối!!!

Trong đầu tôi ầm một tiếng, đôi mày cũng nhíu chặt lại. Sao hấn phải nói dối như vậy? Lẽ nào muốn giấu chuyện của mình với Trịnh Tâm hay sao?

Hai người đó...có gì mà giấu chứ?

Việc ăn cùng nhau như bạn bè cũng không cần phải mập mờ như thế đi?

Tôi không hiểu, nhưng vào khoảnh khắc đó, tôi chợt nhớ đến ba chữ mà hấn đã nói vào đêm hôm đó.

Khi tôi bảo đồng tính không có gì ghê tởm, thì hấn đã cảm ơn tôi. Nhưng sáng ngày hôm sau tôi hỏi lại, hấn bảo hấn không nghe tôi nói, lúc đó hấn đã ngủ rồi.

Rõ ràng tôi nghe thấy hấn nói như thế, bây giờ hấn lại chối. Con người này quả thực rất mập mờ.

Tự nói với chính mình một lúc, tôi mới nhếch môi vắn vẹo:

” Tôi cũng ở thư viện, sao không thấy anh?”

Hình như câu hỏi này đã làm người kia hoảng hốt một chút. Thấy hành động lau tóc của hấn chợt khựng lại, tôi biết hấn đang rất bối rối.

” Thư viện vốn rộng mà, chúng ta không thấy nhau cũng là bình thường thôi.”

Lưu Nghệ Kiên hơi nghiêng mặt nhìn tôi:

” Sao hôm nay lại tra khảo anh như thế? Không phải em đang muốn tra khảo anh vừa đi với ai đó chứ?”

Bị hấn nói gần trúng tim đen, tôi lảng mắt sang chỗ khác, xoa xoa mũi:

” Tôi không dư thời gian đến mức như vậy. Chỉ là...tôi đang nghĩ, vì sao anh lại nói dối thôi.”

” Nói dối?” Hấn tựa như không hiểu tôi nói gì, mắt còn mở to đầy ngạc nhiên.

Nhìn biểu hiện đó, tôi càng khinh thường ra mặt. Một bước nhảy xuống giường, tôi nhìn hấn mà nhún nhún vai:

” Tôi thấy anh với Trịnh Tâm cùng nhau đi ăn trưa, thân mật như vậy mà hôm bữa anh bảo cả hai chỉ vừa quen biết. Rõ là nói dối!”

Nói rồi, tôi quay lưng định đi xuống bếp ăn cơm. Không ngờ lại bị Lưu Nghệ Kiên nhanh tay tóm gọn.

Tôi theo bản năng mà vùng vẫy tay chân, quyết không để cho hấn làm loạn trên người mình. Thế nhưng hấn không làm loạn như tôi nghĩ, mà chỉ giữ chặt bên hông tôi, cười giòn:

” Gì chứ! Có phải em đang ghen không vậy?”

Ghen?

Không, không có.

Tôi vốn muốn nói lớn như thế cho hắn biết nhưng căn bản là không thể mở miệng. Không hiểu vì sao nữa nhưng tôi cảm thấy hắn đã đoán trúng rồi.

Cúi gằm mặt hồi lâu, tôi hít một hơi sâu:

”Ồ hoang tưởng!”

Chỉ nói như vậy rồi tôi lại thừa cơ hội hắn đang thả lỏng tay mà chuồn khỏi. Đóng sầm cửa lại, tôi đưa tay lên ngực mình, nhịp tim đã bị thay đổi.

Nó đập rất nhanh, thật sự rất nhanh...

Tính đến hôm nay thì tôi đã đi làm được một tháng rồi, và lương khởi đầu của tôi là 100 nghìn. Lúc đến nhận tiền lương, tôi cảm thấy rất kỳ lạ vì lần đầu mình cầm tiền chính mình đã làm ra.

Lúc ấy, tôi vui đến không nói được gì.

Những ngày sau, tôi lại càng chăm chỉ hơn một chút. Đồng thời, tôi cũng cảm nhận được công việc của tôi ngày càng nhiều hơn thì phải.

Tôi làm phục vụ quán. Những ngày đầu, tôi còn được một vài anh chị phụ giúp, nhưng về sau thì bọn họ đều đã đi đâu hết. Đến hôm nay, chỉ còn một mình tôi.

Nhìn quanh quán một lúc, tôi nhỏ giọng hỏi ông chú không thiện lương kia:

”Sao lại không có ai thế ạ?”

”Nghỉ hết rồi!”

Ông ta ném một câu vào mặt tôi rồi ngoảnh lưng đi mất. Nét mặt tôi thì trắng xanh dần, đầu óc choáng váng muốn ngất đi được.

Nói nghỉ là nghỉ, bọn họ định để cho mình ôm hết hay sao?

Còn đang nghĩ ngợi lung tung thì bên tai đã có tiếng khách réo gọi. Tôi lật đặt dẹp hết suy nghĩ của mình, bắt tay vào việc.

”Cho một ly cà phê, một ly trà sữa thạch táo.”

”Cho khăn giấy đi. Cho một tô viên nữa.”

”Ồ đây sao vẫn chưa có hồng trà kiwi vậy?”

Tiếng réo gọi vẫn như vậy vang lên đều đặn, còn tôi thì lại quay như một cái chong chóng ở ngoài gió mạnh. Tôi không cần biết bây giờ đã là khi nào, cứ thế làm quần quật không ngừng nghỉ.

Hết ghi tên đồ uống lại bay vào bếp báo lại, sau đó đem đồ uống ra phục vụ khách. Có những người bị chậm trễ, họ còn nhìn tôi cau gắt.

Đến khi khách vãn dần thì người tôi cũng ướt đầm mồ hôi, mặt mày xanh mét, tôi cúi người thở hồng hộc. Lúc đó, tiếng lanh lảnh của chiếc chuông gió vang lên, tôi ngẩng mặt theo thói quen mà nói:

”Xin chào quý khách!”

Thì từ xa, một bóng dáng bước nhanh đến chỗ tôi, tay người đó giữ chặt tay tôi toang kéo đi. Sự việc bất ngờ khiến tôi chưa kịp nghĩ gì, lát sau định thần lại, tôi phát hiện đó là Lưu Nghị Kiên.

9. Chương 9: Bảo Vệ Anh Trai

Chúng tôi cứ thế chạy một quãng cách cái quán cà phê gần một cây số, cuối cùng thì cũng dừng lại. Lưu Nghệ Kiên gương mặt hậm hực, vẫn chưa mở miệng nói câu nào. Còn tôi lại một mực khó hiểu, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Nhìn thái độ của người kia lúc ấy hình như đang tức giận chuyện gì đó. Trong lòng tôi cũng có chút run sợ. Ít khi Lưu Nghệ Kiên để bản thân mất bình tĩnh như vậy lắm.

Ngay lúc suy nghĩ còn ngổn ngang, tôi lại cảm nhận được bàn tay mình đang ẩm dần lên. Liếc mắt nhìn xuống, tôi thấy tay tôi đang lồng hẫ vào bàn tay người kia, cứ thế nắm chặt.

Trong phút chốc, trái tim tôi lại không yên mà đập loạn, từng nhịp vang lên rõ ràng, đến mức khiến cho người kia nghiêng mặt nhìn tôi hoài nghi.

Lúc đó, hần định hỏi gì đó nhưng ngay lập tức mím chặt môi, dùng đôi mắt sắc lạnh của mình lườm tôi một cái.

Hai phút trôi qua, Lưu Nghệ Kiên cũng đã buông tha cho bàn tay đã đỏ tấy lên của tôi.

” Sao em lại giấu mọi người chuyện đi làm thêm? Em nghĩ em đi làm như vậy sẽ có ích lợi gì à? Em không nghĩ đến chuyện khiến mọi người lo lắng hay sao? Rốt cuộc em thiếu thốn cái gì mà phải đi làm thêm?”

Lưu Nghệ Kiên nói một tràng cùng với gương mặt giận dữ của hần khiến tôi cứng họng, căn bản vẫn ậm ờ không biết phải giải thích thế nào.

Trên con đường vắng vẻ ở buổi tối, tiếng người kia cất lên vang khắp cả khu ấy, tôi khẽ giật thót mình mà cúi gằm mặt xuống, tiếp tục nghĩ.

Vì sao hần lại khó chịu như vậy? Mình đã làm gì khiến hần tức giận như thế sao? Rõ ràng chuyện mình đi làm thêm đâu nhất thiết phải báo cáo lại cho hần?

Mà, sao hần lại biết chỗ làm của mình? Lại còn...biết rất rõ giờ làm việc nữa.

Tôi mím môi suy luận cùng phân tích, nhưng mãi vẫn không ra câu trả lời thỏa đáng. Ngắc mặt, tôi hít một hơi thật sâu:

” Chuyện này...không cần anh quản!!”

Tôi cũng thật là gan to lắm mới dám cãi bướng như vậy với con người đang nổi điên như mãnh thú kia. Lưu Nghệ Kiên nghe tôi nói xong cũng thoáng im lặng, đôi mắt đỏ lên liếc tôi đến rách mắt.

Được rồi, tôi xin lỗi, có thể thôi ngay ánh mắt đáng sợ đó không? Anh làm cả người tôi đều dựng đứng lông lên hết rồi này...

Trong đầu thầm hy vọng mình sẽ ổn, cũng không nghĩ đến hần sẽ lại đổi giọng nhanh như vậy. Bản tính dịu dàng của người kia đã quay trở lại.

” Anh xin lỗi. Chỉ vì anh không nghĩ em sẽ đi làm thêm ở cái quán đó. Em không biết cái quán đó rất kinh khủng hay sao? Em không lẽ không thắc mắc vì sao chỗ đó lại thiếu người làm trầm trọng như vậy?”

Nghe hần hỏi, tôi ngẩn người giây lát. Lục lọi trong trí nhớ của mình, tôi thấy cái quán đó cũng rất được, có thể gọi là tạm ổn.

Bà chủ ôn hoà, trẻ tuổi. Công việc cũng tương đối vừa sức với tôi. Mặc dù vừa lúc này, nó biến thành một giấc mơ kinh khủng có thật đối với mình.

Nghĩ đến đây, tôi có hơi bất lực mà thở dài, không biết nói gì nữa.

Lưu Nghệ Kiên lúc ấy hơi khom người, giữ chặt vai tôi kéo lại gần:

” Nếu em đi làm vì cần tiền cho chuyện điện thoại của Trịnh Tâm thì đừng lo nữa. Trịnh Tâm không bắt đền em đâu.”

” Sao anh biết cậu ta không bắt đền? Cậu ta nói thế vì thấy ngại mà thôi. Tôi làm sao có thể làm ngơ?”

Tôi cau mày nói.

Người kia nhìn tôi bằng đôi mắt sâu hun hút, khẽ thở dài mà nhỏ giọng nói:

” Anh trả giúp em rồi, đừng nghĩ nữa.”

Nói xong, còn chưa kịp cho tôi hiểu chuyện hẳn vừa nói thì đã kéo tay tôi toang đưa về nhà. Lúc ấy tôi sực nhớ, tôi vừa rời khỏi quán một cách thật vô lễ.

Còn chưa nói cho bà chủ một tiếng đã tự động trốn giờ làm như vậy, có khi nào bà ta sẽ đến kiểm chuyện với tôi không nhỉ? Hoặc người đàn ông bậm trợn kia đến tìm tôi tính sổ không chừng!

Vừa nhắc đến quỷ thì quỷ xuất hiện. Chúng tôi vừa mới bước đi được một khúc thì phía trước có tiếng bước chân chạy rần rần trên mặt đất.

Tò mò nhìn qua, tôi phát hiện một đám người đang chạy về hướng này, trong đó có cả ông chú bậm trợn kia. Nhíu chặt mày, tôi không nghĩ ra được kể sách gì hay hơn, cho nên cứ nắm chặt tay Lưu Nghệ Kiên, cầm đầu chạy theo hướng ngược lại.

Lưu Nghệ Kiên cũng rất nhanh nhạy mà nắm bắt kịp sự việc, hẳn cũng cố sức cùng tôi bỏ chạy. Phía sau, tiếng bước chân không hiểu sao lại càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ hơn.

Trong lòng nơm nớp lo sợ bọn người kia sẽ giở trò hồ đồ, lòng bàn tay tôi đã túa ra ít mồ hôi, lạnh toát. Người kia có vẻ cảm nhận được nhiệt độ của tôi cho nên hẳn siết chặt tay cả hai lại, chuyển hướng thành hẳn lồi tôi đi.

Chạy một lúc, chúng tôi rẽ vào một con hẻm khuất, bên trong chỉ có một cái bóng đèn cũ kỹ, lung lay ngoài ngọn gió.

Khom người xuống, tôi ra sức mà thở, nhịp tim hoàn toàn bị hỗn loạn. Tên bên cạnh tôi cũng không khác gì mấy. Nhìn hắt trán ướt mồ hôi, gương mặt trông cũng rất tội nghiệp.

Chỉ vì tôi mà bây giờ cả hai đều bị dính vào cái chuyện này. Bọn người kia không biết đã đi chưa nhỉ?

” Em đã hiểu lý do vì sao anh không muốn em làm ở đó chưa?”

Lưu Nghệ Kiên khẽ lên tiếng.

Tôi quay người nhìn hẳn, mím chặt môi không nói gì. Thật ra tôi đã rất hối hận rồi, cũng không nghĩ đến số của mình lại xui xẻo như thế. Vậy là sau một tháng làm việc, tôi chỉ kiếm được vền vền một trăm nghìn.

Mà, một trăm nghìn thì có thể làm được gì?

À còn một chuyện kỳ lạ nữa. Lưu Nghệ Kiên đã bảo rằng hẳn đã trả giúp tôi chiếc điện thoại? Rốt cuộc...là thế nào nhỉ?

” Anh, anh bảo anh đã trả tiền. Như vậy là sao?” Tôi nhìn thẳng vào mắt hẳn mà hỏi.

Người kia tuyệt không tránh né, chỉ nhếch môi cười nhạt:

” Chuyện này em không cần biết quá nhiều. Trả ở đây, không chỉ có nghĩa là trả bằng tiền đâu.”

” Chứ trả bằng gì nữa?” Tôi nheo mắt, ” Trong phim thường có hai loại có thể trao đổi. Anh có biết là gì không?”

Hắn nhìn tôi, nhướn mày ý bảo tôi nói luôn đi.

Vì thế mà, tôi cười khẽ một tiếng:

” Một là bằng tiền, hai là bằng...thân thể!”

” Thân thể?” Lưu Nghệ Kiên giọng nói mất bình tĩnh mà lặp lại hai chữ đó rồi nhìn tôi, khẽ lắc đầu.

Chẳng biết cái lắc đầu của hẳn là có ý gì, nhưng tôi cũng không thèm quan tâm, chỉ hướng mặt ra ngoài đầu hẻm trông ngóng tình hình.

Tiếng bước chân đã biến mất, cũng không có bóng người nào qua qua lại lại. Hình như bọn người kia đi mất rồi. Tôi hít sâu một hơi, chân nhích từng bước ra ngoài đó.

Lưu Nghệ Kiên lúc đó tiến lên trước chặn tôi lại, lắc đầu:

” Anh đi trước em.”

Nói rồi, tôi thành cái bóng ở phía sau hắn. Chúng tôi đi đến đầu con hẻm, hắn nhào người ra khỏi bức tường để nhìn xung quanh một lượt. Cuối cùng, hắn nhìn tôi, mỉm cười:

” An toàn rồi.”

Tôi một hơi liền thở phào nhẹ nhõm, cùng hắn toang trở về nhà.

” Tụi bây nghĩ trốn được sao?”

Con đường lúc ấy đã vắng tanh người, đèn nhà người ta cũng đã không còn mở sáng. Một màn tối bao trùm lấy những người còn lại trên đường, chính là chúng tôi.

Lưu Nghệ Kiên ngay lập tức khựng lại, đôi mày chau vào nhau. Hình như hắn không có ý định bỏ chạy nữa, ngược lại còn xoay người đối mặt với bọn người kia.

Tôi căng thẳng đến mức đầu óc trống rỗng, chẳng nghĩ ra kế sách nào hay ho ngoài việc bỏ chạy lần thứ hai. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn đi sát bên cạnh người kia. Đề phòng nếu tên đó có bị gì, tôi sẽ bay ra mà đỡ lấy.

Ý tôi bảo chỉ là đỡ hộ, bị thương cũng mặc kệ. Chứ tôi hoàn toàn không có khả năng phản kháng...

Mãi mê chìm trong suy nghĩ mà tôi không kịp nhận ra, bọn họ từ năm phút trước đã động thủ. Tiếng đánh nhau vang trong gió, nó vút qua tai nghe lạnh cả sống lưng.

Một mình Lưu Nghệ Kiên đã xông lên đánh nhau cùng với năm người nữa. Mà trong đám bọn họ, ai cũng cao lớn và to con, nhìn qua như người tập thể hình.

Nuốt khan, tôi chỉ biết đứng im nhìn bọn họ ẩu đả. Ông chú bậm trợn kia lúc đó nhìn qua phía tôi, đôi mắt ông ta sắc lạnh, môi nhếch lên cười gian hiểm.

” Chuẩn bị nhận xác anh trai mày đi!!!”

Ông ta nói như thế, lời lẽ thoảng qua trong gió, tôi lại càng tức giận mà siết chặt nắm tay lại.

Với sức của Lưu Nghệ Kiên thì hắn đã hạ được hai tên, vẫn còn ba tên nữa chưa chịu bỏ cuộc. Động tác của người kia cũng rất nhanh nhẹn và dứt khoát, đánh đâu trúng đó, đánh chỗ nào chỗ đó liền bị tê tê dại dại.

Khi ba tên kia tưởng chừng bị hạ gục thì trong số đó, có một kẻ đã đứng dậy, từ trong túi rút ra một con dao nhỏ, hướng Lưu Nghệ Kiên xông tới.

Tia sáng màu bạc loé lên trong mắt tôi, tôi giật mình theo phản xạ chạy đến chỗ Lưu Nghệ Kiên. Hai tay vòng qua ôm lấy hắn, dùng sức kéo cả hai sang chỗ khác.

Tên kia vì quán tính cứ xông tới nên dừng lại không kịp, một cú ngã sóng soài ra đất. Mà nhìn bọn tôi cũng không khác gì hắn, tôi còn đang nằm đè lên người nó. Nhìn mặt hắn nhăn lại đầy vẻ đau đớn, tôi chỉ thấy giận bản thân vô cùng.

” Khốn khiếp!!! Mấy người là lũ khốn khiếp!!!”

Tôi đứng bật dậy, hướng đến ông ta mà rống lên. Chưa bao giờ tôi thấy mình mất bình tĩnh như vậy, mọi suy nghĩ đều mọc cánh bay mất.

Lúc đó, trong đầu tôi chỉ có một điều duy nhất. Chính là muốn đánh chết bọn người kia. Vì sao ư? Vì họ đã làm Lưu Nghệ Kiên bị thương. Bọn chúng đã làm...anh trai tôi bị thương.

Chỉ kịp nghĩ đến đó, tôi đã mất kiểm soát tiến tới chỗ ông ta một cách bất ngờ, dùng móng tay cắm sâu vào tay ông ta, cào xuống ba đường thẳng rướm máu.

Ông ta đau đớn gầm lên, khoát tay mạnh mẽ hất tôi ra. Tôi ngã xuống đất rồi lại đứng bật dậy, dùng nắm đấm của mình mà hạ thẳng xuống mặt ông ta. Ông ta cao hơn tôi, cho nên độ chính xác là không chuẩn.

Một vết xước xuất hiện trên mặt ông ta, máu chảy ra. Tôi nhìn dòng máu đó, ngay lập tức sực tỉnh. Cảm thấy tay chân đều đau đến rã rời, tôi bắt lực lùi về sau, cứ thế lùi về sau cho đến khi Lưu Nghệ Kiên giữ lấy cơ thể của mình.

Lưu Nghệ Kiên đặt tôi ngồi xuống, sau đó đi đến chỗ kia, lấy ví ra gom hết tiền trong đó đưa cho gã. Gã mặt mày thương tích, khoe môi cũng bị chảy máu, cố gắng nhếch nhếch môi, phì một tiếng đầy thô tục.

Tay cầm lấy tiền, gã trừng mắt qua phía tôi rồi bảo đám người đi cùng rút lui.

Lúc ấy, Lưu Nghệ Kiên trở lại chỗ cũ, một thân công tôi trên lưng, nhẹ nhàng bước đi.

” Em khờ thật đấy!”

” Còn anh thì bị ám đầu mới đưa hết tiền cho bọn nó.”

Tôi không hiểu sao hắn lại bảo tôi khờ trong khi tôi đã vì hắn mà nổi giận cào cấu kẻ khác đến đầy thương tích như thế!!

” Thà anh đưa hết tiền của còn hơn để em bị thương nặng hơn. Em không nghĩ đến việc em bị thương nặng thì sẽ thế nào sao?”

” Anh cứ việc đưa tôi vào bệnh viện thôi.” Tôi hờ hững đáp.

Tôi càng nói, người kia lại càng lắc đầu ra vẻ bất mãn. Một lúc lâu, hắn mới nhỏ giọng nói:

” Đưa vào bệnh viện là đương nhiên, nhưng nhìn em trai mình bị thương, anh không vui.”

Nghe đến đây, tôi vừa vui cũng vừa nặng lòng. Không hiểu sao hai tiếng em trai thoảng qua tai lại làm tôi rất khó chịu.

Lẽ nào tôi vẫn không chấp nhận Lưu Nghệ Kiên là anh trai mình? Lẽ nào tôi vẫn không muốn làm một đứa em trai đúng nghĩa của anh ta?

Hay sự thật là trong tôi vẫn còn một lý do khác nữa mà tôi chưa nhận ra?

10. Chương 10: Nụ Hôn Của Người Say

Vậy là tôi đã ở cùng gia đình dì Phương Nam được nửa năm, khoảng cách giữa tôi và hai mẹ con người đó cũng đã được rút ngắn lại không ít.

Đối với tôi, dì Phương Nam thật sự như một người mẹ thứ hai. Dì ấy ân cần, chăm sóc cả hai cha con tôi rất chu đáo. Nhiều lần tôi cứ ngỡ, đó chính là mẹ ruột của mình. Mà, có thêm một người mẹ tốt nhường ấy thì cũng có sao đâu chứ? Thiếu gì người hằng ngày vẫn mong ước có một người mẹ hiện hữu trên đời.

Không chỉ có một người mẹ dịu dàng, tôi còn có thêm một người anh trai không cùng huyết thống, ngày ngày đều quanh quẩn bên cạnh tôi. Không rầy la, khuyên nhủ thì cũng sẽ tìm cơ hội để trêu ghẹo tôi đến tức mà thổ huyết chết đi.

Con người đó, chẳng biết khi nào đã dần mở được cánh cửa thế giới riêng biệt của tôi. Con người đó kiên cường lắm, nhiều lần bị tôi cự tuyệt phũ phàng nhưng vẫn mặt dày muốn gần gũi, thân thiết. Cuối cùng thì, hắn cũng thành công rồi.

Tôi đã hoàn toàn xóa bỏ được bài xích giữa mình và con người kia, bức tường vô hình ngày trước đã bị phá vỡ một cách ngoạn mục. Lưu Nghệ Kiên chính thức trở thành người anh trai thân thiết với tôi.

Nói như vậy, nhưng khi nghe đến hai chữ anh trai, tôi vẫn cảm thấy trong lòng mình không một chút vui vẻ. Cũng như nếu người kia gọi tôi hai tiếng em trai, tôi kỳ thực vô cùng khó chịu. Đôi khi còn muốn phũ phàng đi cái xưng hô đó.

Mỗi ngày trôi qua, tôi vẫn đem thắc mắc trong lòng mà tự đi giải đáp. Đem những khoảnh khắc lúc gần gũi với Lưu Nghệ Kiên ra so sánh cùng với những lúc ở cạnh người khác. Tôi nhận ra cảm xúc của tôi lúc đó, hoàn toàn khác nhau.

Rất khác nhau.

Bên cạnh Lưu Nghệ Kiên, tuy đa phần tôi đều sẽ chau mày, cau có và nổi điên, nhưng trong đó, tôi vẫn cảm thấy có chút thoải mái và vui vẻ. Mặc dù tôi cố gắng không tỏ ra mình như thế trước mặt hắn.

Cứ như vậy mỗi ngày, tôi hình như đã bắt đầu tìm ra được một tia sáng cho câu trả lời.

Hôm nay trở lại lớp sau kỳ nghỉ đông, vừa bước lên hành lang thì liền chạm mặt với Trịnh Tâm. Cậu ta từ phía bên kia cầu thang hướng về chỗ tôi. Lúc Trịnh Tâm ngẩng mặt thì chúng tôi nhìn thấy nhau.

Theo thói quen, tôi nhìn cậu ta mỉm cười. Còn cậu ta hoàn toàn thay đổi. Đôi mắt sắc lạnh, vẻ mặt kiêu ngạo hướng đến tôi, cũng không buồn nở một nụ cười xã giao.

Trong lòng tuy có rất nhiều câu hỏi khác nhau nhưng tôi vẫn muốn giữ trong lòng. Có lẽ Trịnh Tâm đang gặp phải chuyện gì đó nên mới trở nên như vậy. Tâm trạng con người ta cũng không thể nào giống nhau mỗi ngày được.

Nghĩ thế, tôi lại hít sâu một hơi, bước đến bắt chuyện:

” Trịnh Tâm, kỳ nghỉ đông vừa rồi cậu có đi đâu không?”

Trịnh Tâm dừng bước từ lúc nãy, cậu ta nhìn tôi, trả lời nhàn nhạt:

” Tôi chỉ ở nhà.”

” Ôi, tiếc thế!” Tôi cảm thán một câu, ” Biết vậy tôi đã rủ cậu đi trượt tuyết cùng rồi.”

Nghe vậy, Trịnh Tâm hơi nghiêng đầu, khoé môi nhếch lên:

” Cùng ở đây là cùng với ai? Cùng với cậu hay là...”

” Cùng với tôi và A Kiên ấy. Kỳ nghỉ đông vừa rồi anh ấy đã dẫn tôi đi trượt tuyết. A, tiết trời hôm đấy phải nói là lạnh cóng người luôn nha.”

Tôi vô tư mà thuật lại chuyện đi chơi của mình, không nghĩ đến việc tôi vui vẻ kể chuyện lại khiến gương mặt người đối diện ngày một đen lại.

Có phải tôi nhìn lầm không nhỉ? Nhưng lúc ấy, trông Trịnh Tâm khá khó chịu, cho nên tôi không kể nữa, chỉ cười khan vài tiếng.

” Cậu có vẻ thân thiết với A Kiên hơn rồi nhỉ?”

Trịnh Tâm lại nói bằng cái giọng rất kỳ lạ, nghe đầy mùi ghen tị. Tôi nghĩ trong lòng như thế nhưng vẫn cố tỏ ra hoà nhã:

” Ở chung một nhà cũng lâu rồi, không thân cũng không được.”

Tôi nói xong, Trịnh Tâm cũng chỉ cong môi cười một cái rồi hướng về lớp học, nhả ra ba chữ:

” Vào học thôi.”

Tôi nghiêng người nhìn theo bóng dáng có phần cô quạnh của người kia, bất giác lầm lũi theo phía sau. Từ ngày tôi thân thiết với Lưu Nghệ Kiên thì Trịnh Tâm lại càng lạnh nhạt với tôi.

Có thể giác quan thứ sáu tôi không thuộc hạng siêu phàm nhưng những chuyện thế này, tôi có thể nhìn bằng mắt mà thấy.

Những khoảnh khắc vui vẻ lúc trước đều đã không còn. Đột nhiên, trong lòng tôi bị hụt hẫng đi vài phần.

Sau tiết học, Trịnh Tâm bỗng chủ động đi qua chỗ tôi ngồi, thần sắc trên mặt cũng đã ổn định hơn. Cậu ta ngồi đối diện, dùng ngón tay gõ xuống bàn để lấy sự chú ý từ tôi.

Tôi dừng bút, ngẩng mặt nhìn cậu ta một chút:

” Có, có chuyện gì sao?”

Nhìn thái độ bối rối của tôi, Trịnh Tâm nheo nheo mắt, cười một tiếng:

” Sao mà nói chuyện lấp bắp thế? Tôi có ăn thịt cậu đâu chứ!”

Nghe vậy, tôi hơi ngượng mà nhìn ra ngoài cửa sổ một lát. Sau đó mới bình tĩnh mà trả lời:

” Không có. Chỉ tại đột nhiên cậu lại qua đây bắt chuyện làm tôi có hơi bất ngờ.”

” Mấy ngày nay có phải trông tôi rất kỳ lạ không?” Cậu ta hỏi.

Đúng vậy, vô cùng kỳ lạ là khác!!

Tôi nói thầm trong lòng rồi nhìn Trịnh Tâm, gật đầu:

” Ừm, có hơi kỳ lạ.”

Sau đấy, Trịnh Tâm ngồi ngay ngắn lại, tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mông lung như đang suy nghĩ gì đó.

Một lúc sau, cậu ta mới giải bày tâm sự:

” Đạo gần đây tôi cảm thấy khó chịu lắm. Tự dưng trong người không được thoải mái, nhìn cái gì cũng phát cáu, nhìn ai cũng thấy ghét.”

Dừng một chút, cậu ta quay sang tôi, môi cong lên đầy ý tứ:

” Cậu cũng không phải ngoại lệ.”

“ ... ”

Nghe xong, tôi hơi nhúm mày, miệng vẫn còn cười lên đầy ngu ngốc. Cái gì chứ? Cậu ta vừa bảo nhìn mình cũng thấy ghét mà mình còn cười được à?

Trương Dịch Đan, người đứng là ngu ngốc!!!

Mà vì sao Trịnh Tâm lại cảm thấy như vậy nhỉ? Trong người cậu ta không khỏe chỗ nào a?

Nghĩ thế, tôi liền quan tâm:

” Bộ trong người cậu không được khỏe hay sao? Có cần đi khám bệnh hay không? Thời tiết lạnh thế này, cũng rất dễ bị cảm đi.”

Nghe tôi nói, gương mặt Trịnh Tâm bỗng dưng chuyển sang đanh lạnh đến đáng sợ, khiến tôi giật thót mình. Trong đầu vội lặp lại câu nói lúc nãy, xem xem tôi đã nói sai điều gì rồi.

Mà, hình như không có gì bất ổn...

” Tôi không dễ bị cảm như thế. Tôi nghĩ tôi bị người khác làm cho khó chịu. Cảm giác này tôi nghĩ cậu cũng từng trải qua rồi.”

” Cảm giác gì thế?” Tôi ngẩn người hỏi lại.

Nhìn tôi, cậu ta mỉm cười:

” Cảm giác đơn phương đó. Cậu...đã từng như thế chưa?”

Đơn phương? Chính là đơn phương mà bọn học sinh hay dính phải đó sao?

Mình có đơn phương ai chưa nhỉ? Hừm, thật ra thì mình có trải qua cảm giác này chưa nhỉ?

Suy nghĩ hồi lâu, tôi cúi mặt, cười ngây ngốc:

” Thật ra tôi cũng không chắc, a ha ha...Mà, cậu đang đơn phương ai sao?”

” Ừm.” Trịnh Tâm trả lời rất nhanh, cũng rất dứt khoát.

Câu trả lời này đột nhiên khiến trái tim tôi nhói một cái, trong lòng bỗng nặng nề. Cậu ta đơn phương ai thế nhỉ?

Ngập ngừng giây lát, tôi mới liếm liếm môi, hỏi thử:

” Vậy người đó tôi có thể được biết không?”

Chưa kịp cho cậu ta nói, tôi đã chặn trước:

” Mà cậu không muốn cũng không sao. Tôi kh —..”

” Người đó thật ra cũng không xa lạ với chúng ta đâu. Ừ mà, tối nay đi chơi cùng với lớp không? Tối nay bọn họ rủ nhau đi karaoke đó.”

Người đó thật ra không xa lạ.

Bên tai tôi lúc đó chỉ văng vẳng mỗi câu nói này, về sau tôi hoàn toàn không để tâm đến. Mãi cho đến khi Trịnh Tâm vỗ vào vai tôi thật mạnh, tôi mới sực tỉnh mà nhìn cậu ta.

” Cậu có sao không thế? Tôi nói này giờ mà không thấy cậu trả lời gì cả!!”

Trịnh Tâm hình như tức giận. Tôi nuốt khan, hít lấy một hơi:

” Không sao. Tôi xin lỗi! Cậu vừa nói gì ấy nhỉ?”

” Tối nay chúng ta đi karaoke với lớp đi. Tôi cũng lâu rồi không đến nơi đó.”

Karaoke?

Suy nghĩ giây lát, tôi liền gật đầu.

Dù sao ở trong nhà suy nghĩ linh tinh riết cũng không phải là điều bổ ích. Cho nên tôi quyết định tối nay sẽ ra ngoài chơi cùng với lớp.

Thế nhưng từ khi Trịnh Tâm tâm sự rằng cậu ta đang đơn phương một người, tôi không giây phút nào không suy nghĩ. Câu nói kia vẫn luẩn quẩn trong đầu tôi, nó lặp đi lặp lại đến n lần. Nó khiến mặt tôi ghêch ra trông vô cùng ngốc nghếch.

Đến mức Lưu Nghệ Kiên phải phá lên cười, hấn bảo, mặt tôi sao cứ thộn ra như vậy? Còn có lúc ngẩn ngơ như người trên trời nữa.

Lúc đó, tôi hận không dám chết anh ta.

Đúng như đã hẹn, tôi có mặt ở karaoke mà cả lớp đã đặt chỗ trước. Lúc tôi đến thì mọi người hình như cũng đã đầy đủ, trong đó có cả Trịnh Tâm.

Bước vào gian phòng đầy ánh đèn lập loè, tôi nhắm mắt tìm một chỗ trống để ngồi vào. Lúc ấy, Trịnh Tâm chủ động nhích qua một bên để tôi ngồi ngay bên cạnh.

Hành động này của cậu ta khiến tôi vui vẻ mà mỉm cười. Trải qua một số bài hát, trong đó tôi cũng thử giọng của mình ở một bài. Lúc này, Trịnh Tâm giữ micro, chuẩn bị hát.

Cậu ta chọn một bài hát có giai điệu nhẹ nhàng mà buồn man mác, nghe nội dung thì có thể hiểu được, đây là bài hát nói về tình yêu đơn phương.

Lẽ nào cậu ta thật sự đơn phương ai đó sao? Cảm xúc cũng thật mãnh liệt đi a.

Tôi ngồi cạnh thầm nhận xét. Ánh mắt của cậu ta khi hát cũng rất dịu dàng, như đem cả tình cảm của mình nói ra cho người đó biết. Mà người đó là ai, chính tôi cũng không rõ.

Trịnh Tâm quá bí mật, tôi cũng không còn cách nào khác.

Hát xong, Trịnh Tâm cầm ly bia uống một hơi rồi rót nửa ly đưa sang tôi:

” Uống đi, hôm nay chơi thoải thích đi.”

Tôi nhìn cậu ta, tay theo phản xạ nhận lấy ly bia, nhắm mắt uống một ngụm. Vị bia đắng chát nhưng lại mát lạnh. Nó khiến tôi vừa khó chịu mà cũng vừa thoải mái. Đúng là một cảm giác kỳ quái!!!

Đặt ly lên bàn, tôi mỉm cười:

” Cậu hát không tệ nha, rất cảm xúc đó.”

Trịnh Tâm ngả người ra sau ghế, quay sang tôi mà cười lại:

” Cậu quá khen rồi. Đôi khi mang cảm xúc thật vào bài hát thì sẽ dễ nhập tâm hơn. Bài hát này, tôi rất thích. Mà người đó cũng rất thích.”

Nghe đến đây, tôi bất giác mơ mơ màng màng trong dòng suy nghĩ của chính mình. Cúi mặt nhìn lại tên bài hát có trong cuốn sổ to to kia, đôi mày khẽ nhíu lại.

” Tôi đã bày tỏ tình cảm một lần, nhưng đã bị từ chối. Cậu biết không, lần đầu bị từ chối, tôi đã phải ăn một cú đấm đấy. Vừa đau thể xác, lại vừa đau tinh thần...”

Trong thứ âm thanh hỗn tạp, tôi lại lắng nghe rõ ràng từng lời mà Trịnh Tâm nói. Nếu như suy đoán của tôi, người mà cậu ta thích không thể là một cô gái tay yếu chân mềm, ngay cả một cô gái cá tính cũng không làm cái loại hành động thô bạo đó.

Nghĩ một lúc, tôi cười khan:

” Lẽ nào người của cậu lại là một thằng con trai à?”

Thật lòng tôi chỉ định thử, không ngờ đến chuyện Trịnh Tâm thẳng thắn thừa nhận. Người cậu ta thích quả thực là một tên con trai.

Nghi hoặc trong lòng tôi hình như ngày càng rõ ràng hơn, mà kèm theo đó cái loại cảm xúc khó chịu vẫn vậy lấy tôi, nó muốn ngấu nghiến tôi đến chết.

Tôi sức nhớ ra, hình như mình đã uống hơi nhiều chất cồn. Hại bao tử lúc đó không yên ổn mà quặn lên. Tôi ôm bụng mình, cố gắng hít sâu một hơi để nén cơn đau.

” Người đó rất kỳ lạ. Tâm thích con trai, nhưng vẫn là không thừa nhận điều đó. Cậu xem, người đó có quái đản hay không?”

Khốn khiếp, tôi đau sắp chết rồi!!!

Bên tai ong ong tiếng Trịnh Tâm, tôi kịch liệt cắn chặt môi mình, khó khăn nhả ra một chữ ừ.

Không ngờ, cậu ta vẫn tiếp tục, lần này còn đả kích hơn lần trước.

” Tiểu Đan, có phải cậu cũng thích con trai hay không?”

Loại âm thanh hỗn tạp như đầu kia làm cho câu hỏi của Trịnh Tâm bị loãng vào không khí. Tôi mơ hồ nghe đến tên mình, bất giác quay đầu qua nhìn cậu ta.

Cậu ta cũng nhìn tôi, khoé môi cong lên đầy ý tứ:

” Tiểu Đan, cậu cũng thích con trai phải không? Tôi nghĩ tôi biết người mà cậu động lòng.”

“ ... ”

Im ngay!

Tôi muốn hét câu này vào mặt người kia, nhưng sức lực của tôi không cho phép. Đến khi âm nhạc tắt dần, Trịnh Tâm mới đứng dậy, đồng thời hai tay cậu ta đỡ lấy người tôi.

” Tiểu Đan không được khỏe, tôi đưa cậu ta về trước!”

Nói rồi, tôi theo sự dìu dắt của Trịnh Tâm mà rời khỏi căn phòng kia. Ra đến ngoài, bầu không khí trong lành khiến tôi dễ chịu. Đứng thẳng dậy, tôi hít thật sâu rồi nói:

” Cảm ơn! Tôi sẽ tự về.”

Khi tôi vừa cất được một bước thì Trịnh Tâm ở phía sau đã nói vọng lên:

” Tự về làm gì? Có người chờ cậu sẵn bên ngoài rồi kìa.”

Lúc ấy tôi xoay lưng nên cũng không rõ biểu cảm trên mặt người kia là như thế nào. Tôi chỉ biết lúc đó trước mặt mình là một thân ảnh quen thuộc. Anh ta bận một chiếc áo sơ mi phong phanh ngoài trời gió lạnh thế này, tôi có hơi bất mãn.

Trời lạnh mà ăn mặc kiểu quái gì thế?!

Người đó nhanh chóng khoác lên người tôi một chiếc áo ấm rồi nắm lấy tay tôi kéo lên xe. Lưu Nghệ Kiên dùng hết thân mình để chắn gió phía trước, buộc tôi ôm hắn thật chặt rồi cứ thế phóng xe về đến nhà.

Vừa vào phòng ngủ, một cỗ ấm áp truyền đến, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái. Cả người đều nằm sấp trên giường, nhưng tâm trí của tôi vẫn không nhẹ đi phần nào.

Những câu hỏi của Trịnh Tâm vẫn bao vây tôi không tha, nó làm tôi không suy nghĩ được gì sáng suốt.

” Tiểu Đan, em thay đồ rồi hẵng ngủ.”

Lưu Nghệ Kiên vẫn kiên nhẫn bước đến, lật người tôi lại, bắt tôi thay đồ.

Vì tâm trí vẫn còn dính chút cồn làm cho mờ mờ ảo ảo, tôi ngẩng mặt nhìn người nọ, không biết có phải vì say quá hay không nhưng tôi cảm thấy gương mặt kia thật đẹp. Cánh tay người kia dùng một lực vừa phải giữ lấy người tôi, tạo cho tôi một cảm giác khó mà kìm nén được.

Khoảng cách chúng tôi gần lắm, vì tôi có thể cảm nhận được hơi thở nóng hực của người kia phả vào bên mặt mình. Căn phòng vốn yên lặng như tờ, chỉ nghe vài tiếng sột soạt của tờ giấy bị quạt thổi bay.

Lưu Nghệ Kiên vòng tay thay áo cho tôi, bàn tay mang theo nhiệt độ lành lạnh của hắn chạm vào da thịt tôi, khiến nơi ấy đều run rẩy không ngừng. Bất ngờ, tôi giữ chặt cổ áo của người kia, cố gắng dùng lực kéo hắn khom người xuống, sau đó...tôi đã làm một hành động điên rồ.

Một hành động hết sức điên rồ.

Tôi hình như đã hôn anh trai mình.

11. Chương 11: Tôi Đang Chờ Đợi Cái Gì?

Trước mặt tôi là một màu xám cùng với làn khói trắng đục đang bay lượn. Khung cảnh ở đây thật lạ lẫm, tôi không thể xác định được mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy nhiệt độ có phần lạnh lẽo.

Trên người bận một chiếc áo phong màu trắng đơn giản, kết hợp với một chiếc quần jeans đen, tôi dùng hai tay ôm lấy thân người để tăng thêm nhiệt độ cho mình.

Ở đây hình như không có ai.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh một chút, cố gắng vượt qua đám sương mù dày đặc kia để tìm thêm một bóng người nữa. Bước đi, tôi chập choạng đi trên nền đất khô cằn như đã lâu lắm rồi không được khai thác. Nó cằn cỗi đến mức nứt nẻ hết cả ra.

Đi một bước, tôi lại cảm thấy lạnh hơn, lớp sương mù ngược lại tản ra bớt. Con đường phía trước đã xuất hiện, tôi có thể thấy một đường thẳng tắp hiện lên trong mắt.

Hình như ở đó còn có một người nữa, không, là đến tận hai người. Hai người đó đang nắm tay nhau, bước bên cạnh nhau, nhưng không hề nói chuyện.

Bọn họ cứ thế lặng lẽ đứng một chỗ, không bước đi cũng không mở miệng, hết như hai pho tượng bị bỏ quên.

Tôi nheo mắt nhìn một chút rồi hít lấy một hơi, tiến lên. Tôi bước lại gần chỗ bọn họ, nhưng bọn họ lại giống như xa tôi hơn.

Một bước của tôi bằng hai bước của họ. Cứ như thế, khoảng cách giữa chúng tôi không hề được nín lại mà ngược lại ngày càng xa nhau hơn.

Dừng bước, tôi mở to mắt mình để nhìn rõ người bên trái. Thân ảnh này thật quen thuộc, vóc dáng đó, mái tóc đó, bộ quần áo đó thật sự là rất quen.

Người nọ hình như cảm nhận được ánh nhìn của tôi, thân người bắt đầu nhúc nhích. Người nọ hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau, lập tức trưng ra gương mặt quen thuộc.

Tôi nắm chặt bàn tay của mình, ngăn cản sự run rẩy sắp ứa đến. Người nọ nhìn tôi bằng một ánh mắt rất lạnh nhạt. Tôi không hiểu vì sao người nọ lại như thế, nhưng cảm giác xa lạ quá, tôi có hơi sợ.

” A Kiên, là anh phải không?”

Tôi lên tiếng gọi người đó.

Thế nhưng người đó chỉ nhìn tôi rồi cười mỉm một cái, qua lớp sương mỏng, tôi phát hiện cô gái bên cạnh người đó cũng bắt đầu quay lại phía sau nhìn tôi. Đôi mắt mơ màng vô hồn, hai người cứ vậy nhìn tôi.

Mãi cho đến khi tôi muốn nói thêm một câu nữa thì hình bóng của hai người đó dần mờ nhạt, tay vẫn nắm chặt rồi bước đi.

Không khí ẩm lên hẳn, tôi cảm thấy cả người mình đều bắt đầu nóng lên đến khó chịu. Cựa người một chút, tôi mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Cả người lúc ấy đều đã ướt đầm mồ hôi, tấm chăn bông đắp ngang người càng khiến tôi ngọt ngọt khó thở. Đảo mắt quanh phòng, tôi mới nhận ra, mình vừa mơ.

Một giấc mơ quái đản, mà cũng rất thực. Nó khiến lồng ngực tôi phập phồng không yên, trái tim cũng nhói lên vài lần.

Định thần lại, tôi chống tay ngồi dậy thì từ trên trán rơi xuống chiếc khăn mặt mang theo nhiệt độ âm ẩm. Nhìn qua trái, tôi phát hiện một thao nước nhỏ.

Hoá ra tôi bị sốt.

Nhớ lại đêm qua sau khi ở quán karaoke về, tôi uống say lắm. Tửu lượng vốn kém, tôi lại bị bọn bạn ép uống vài ly, sau đó thì...

Tôi không nhớ rõ mình đã làm gì sau đó, chỉ nhớ man máng hình bóng của Lưu Nghệ Kiên vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Anh ta đưa tôi về nhà, thay đồ giúp tôi, sau đó...sau đó...

Hình như tôi đã làm loại chuyện gì đó, nhưng nói thật, tôi chẳng nhớ nữa. Ký ức mơ màng quá, tôi càng nghĩ càng thấy đau đầu. Cho nên quyết định sẽ không nghĩ đến nữa.

Lúc ấy, cửa phòng mở ra, người bước vào là ba tôi. Ông ấy cầm trên tay một mâm thức ăn cùng với ly nước cam vắt, hướng mắt đến tôi mà cười:

” Con dậy rồi sao? Ăn sáng đi.”

Đặt mâm thức ăn xuống, ông đưa tay kiểm tra thân nhiệt của tôi rồi mới ngồi xuống nệm, thở dài:

” Đêm qua con đã về trễ, lại còn say nữa. Tiểu Đan, từ bao giờ con lại uống bia rượu như vậy? Nếu không phải A Kiên nâng nặc đòi đi đón con, thì có lẽ đêm qua con đã mất tích ở đâu rồi.”

Nghe đến Lưu Nghệ Kiên, tôi vừa nhấp môi ly nước cam thì liền ngẩng mặt hỏi:

” Ba, anh ấy đâu rồi? A Kiên ở đâu?”

Ba tôi nheo nheo mắt, ra vẻ đầy khó hiểu:

” Đương nhiên là đi học rồi. Con uống say quá nên không nhận thức được gì à? Đêm qua con bị sốt cao, A Kiên nó thức một đêm chăm sóc cho con, sáng nay thì dậy sớm để đi học. Nhìn thằng nhỏ thật thương làm sao!”

Nói rồi, ông đánh vào đầu tôi một cái:

” Con đó, chỉ biết khiến người khác lo lắng thôi!”

Tôi vội ôm đầu, kêu mấy tiếng. Sau đó, trong đầu chỉ toàn là những câu nói của ba. Ba bảo đêm qua A Kiên đã chăm sóc cho tôi, bỗng dưng tâm trạng tôi tốt lên hẳn.

Cảm xúc này rất kỳ lạ, cứ như tôi vừa được điểm cao trong kỳ thi vậy đó. Nếu không nhầm, thì tôi đang rất vui khi nghe những lời nói kia.

Bên cạnh, tôi bắt đầu lo lắng cho cái tên kia. Đêm qua thức khuya như vậy, sáng nay lại đi học sớm, không biết có ngủ gật trong lớp không nhỉ?

Sau khi ăn sáng, tôi chỉ một mực ở trong phòng, cơ thể vẫn còn mệt nên không muốn đi đâu cả. Đến chiều, tôi nghe bên dưới vọng lên giọng của Lưu Nghệ Kiên. Tâm tình chốc chốc thay đổi, tôi đang ngồi liền nằm xuống, kéo chăn trùm kín người.

Cứ vậy, tôi chờ đợi. Không hiểu vì sao tôi lại làm cái trò trẻ con này, nhưng tôi vẫn nhắm hờ mắt và chờ đợi.

Năm phút trôi qua, tôi không thấy động tĩnh gì cả. Trong lòng cứ nghĩ rằng, A Kiên đang nói chuyện với ba mình bên dưới. Kỳ thực, đó chỉ là lý do để an ủi bản thân tôi thôi, ngược lại tôi vẫn hệt hăng lắm.

Lẽ nào anh ta không lên đây để thay đồ hay sao? Ít nhất...cũng phải vào một chút chứ?

Tôi miên man nghĩ cho đến khi ở cửa có động tĩnh. Có người đẩy cửa bước vào, tôi theo phản xạ nhắm chặt mắt mình lại. Tiếng bước chân ngày càng gần lại, trái tim tôi theo từng bước chân người kia mà đập lên thành thịch.

Vì nhắm chặt mắt nên tôi không biết người đang đứng ở trước giường mình là ai, cũng không can đảm hé mắt để nhìn thoáng qua. Cứ vậy, căn phòng im lặng như ban đầu, người kia hình như lấy đồ gì đó rồi rời khỏi phòng.

Tiếng cánh cửa đóng lại làm tim tôi hẫng đi một nhịp. Tôi cảm nhận được rất rõ sự hụt hẫng này, môi bắt giác cong lên. Cười giễu bản thân.

Lắc đầu nguầy nguậy, tôi tự phỉ báng mình, lúc này là mình mong chờ điều gì vậy? Rốt cuộc là mình đã chờ đợi cái gì?

Càng nghĩ lại càng không thể tự đưa ra câu trả lời thoả đáng, tôi bất mãn ngồi dậy rồi mang dép lê, đi xuống nhà dưới. Lúc xuống bếp, tôi phát hiện có một người lạ mặt.

Ba tôi vừa thấy tôi liền cười lên xán lạn, vẫy tay với tôi:

” Tiểu Đan à, mau đến đây chào khách đi nào.”

Theo lời ba mình, tôi chậm chạp bước đến đó. Người lạ mặt ở trong nhà tôi là một nữ sinh cùng trường với anh em tôi, người đó có khuôn mặt xinh xắn, vóc dáng vừa phải, nụ cười thân thiện.

Thế nhưng nhìn người đó, tôi cảm thấy rất quen thuộc. Có lẽ tôi đã gặp người này ở đâu đó rồi. Người đó nhìn tôi, đôi mắt cũng đầy sự kinh ngạc.

Một lúc lâu, người đó bắt chuyện:

” Nhìn này giờ chị mới nhận ra em đó, Tiểu Đan!”

Còn gọi tôi là Tiểu Đan một cách thân mật nữa. Tôi không biết mình nên trưng ra biểu tình gì cho phù hợp nên cứ dờ mắt ra nhìn người nọ.

Ba tôi bên cạnh nghe vậy lấy làm lạ:

” Hai đứa con đã gặp nhau rồi sao?”

Người đó nghiêng đầu cười:

” Vàng ạ. Hôm trước con cùng A Kiên đi ăn thì thấy Tiểu Đan cũng có ở. Mà, hôm ấy hình như Tiểu Đan không được khoẻ, sắc mặt rất đỏ, lại còn bỏ chạy...”

Nói đến đây, trong đầu tôi liền à một tiếng, sau đó thì chưng hửng. Lẽ nào người con gái này chính là cô gái hôm đó? Cái hôm mà A Kiên đã thất hứa với mình?

Chính là chị ta!!!

Tôi đảo mắt nhìn người kia một lần nữa, trong lòng vô cùng bức bối. Không cần quan tâm lý do là gì, tôi nhìn chị ta với một ánh mắt vô cùng bất mãn, không hề thiện cảm.

Lúc này, Lưu Nghệ Kiên từ trong bếp bước ra, anh ta vẫn như thường ngày không thay đổi gì cho lắm. Có điều, quảng thâm trên mắt có hơi đậm hơn trước.

Tôi nhìn anh ta một lúc rồi mới hỏi:

” Lúc này anh vào phòng phải không?”

Lưu Nghệ Kiên cũng nhìn tôi, tuy vậy ánh mắt đã không còn dịu dàng như trước, có phần lạnh lùng.

” Ừm.”

Chỉ một tiếng ừm nhưng đủ khiến tâm trạng tôi tụt dốc thảm hại. Đúng là anh ta đã vào phòng, vậy mà không hề đến xem xem tôi đã khoẻ hơn chưa? Không hề...nói một câu.

Lúc này, dì Phương Nam trong bếp nói vọng ra:

” Mọi người ơi, vào ăn thôi, thức ăn xong hết rồi.”

Dứt lời, cả ba người kia đều vui vẻ sải bước tiến vào đó. Còn mỗi tôi vẫn chưng hửng ở phòng khách, vẫn như trước, tôi nhếch môi cười đầy giễu cợt.

Vào bàn ăn, cô gái kia bắt đầu giới thiệu:

” Con là Nhược Anh, bạn học cùng lớp với A Kiên. Rất vui khi gặp cô chú với Tiểu Đan đây.”

Nói rồi, cô ta cười một cái.

Ba tôi hình như thích Nhược Anh lắm, nhìn cách ông ấy bắt chuyện gần gũi thì cũng đủ hiểu. dì Phương Nam cũng vậy, bọn họ đều rất thích Nhược Anh.

Còn A Kiên, anh ta...dĩ nhiên phải thích Nhược Anh rồi.

Vì sao ư?

Vì tôi đã nghe rõ ràng từng chữ mà Lưu Nghệ Kiên nói với hai phụ huynh. Từng chữ một, nó rành mạch và khiến đầu óc tôi muốn quay cuồng.

Chúng con đang tìm hiểu nhau.

Lưu Nghệ Kiên và Nhược Anh là đang hẹn hò. Chuyện này, trước đây tôi chưa bao giờ nghe. Rõ ràng anh ta đã bảo người này chỉ là bạn thân, không phải bạn gái cơ mà?

Suốt cả buổi ăn, tôi liên tục làm chuyện hồ đồ. Không làm đổ nước thì cũng vớ cơm ra ngoài, một lúc sau thì bị sặc nước.

Mọi người lúc đó đều nhìn tôi bằng ánh mắt đầy khó hiểu. Còn tôi chỉ biết cúi gầm mặt, không muốn nhìn vào mắt ai.

Tay cầm thìa cứ thế bơi cơm vào miệng, muốn ăn cho thật nhanh rồi đứng dậy rời khỏi đó. Nhìn bộ dạng vội vã của tôi, ba tôi đã lên tiếng:

” Tiểu Đan, con ăn nhanh như vậy sẽ hại bao tử đó.”

Tôi không nhìn ông, chỉ cười khan vài tiếng:

” Con có sao đâu chứ, ba khéo lo!”

Nói rồi, tôi đẩy ghế một bên rồi bước nhanh. Khoảnh khắc tôi rời đi thì tay tôi đã chạm phải tay của anh ta. Nhiệt độ lạnh lạnh đó rất quen thuộc, chỉ chạm tay nhau thôi mà tôi đã mém nữa không chịu nổi.

Tôi mém nữa đã ngẩng mặt lên nhìn người đó.

Cánh tay cả hai vô tình lướt qua nhau trong tích tắc, tôi lại càng điên loạn mà chạy lên phòng mình. Đóng cửa lại, tôi chạy đến bên giường, thả mình xuống đó. Toàn bộ gương mặt đều vùi sâu vào lớp gối, tôi không muốn nghe bất cứ âm thanh nào nữa.

Trong đầu chỉ vọng lại giọng nói của người kia, từng chữ mà người kia nói, tôi cứ vô thức mà khắc sâu vào.

Hoá ra anh ta là người như thế, mình rốt cuộc đã chờ cái gì?

Ba chữ cảm ơn em, có lẽ tôi đã nghe nhầm.

Những suy đoán của tôi, hoàn toàn sai lầm.

Lưu Nghệ Kiên không hề thích con trai, tôi là tự mình đa tình mất rồi. Lúc ấy, tôi chợt nhớ ra, hành động hồ đồ hôm qua mình đã gây nên.

Có phải vì tôi đã hôn anh ta cho nên...ánh mắt dịu dàng kia mới mất đi không?

Anh ta...đang giữ khoảng cách với tôi, có phải hay không?

Nói cho cùng, trong chuyện này chỉ một mình tôi có lỗi thôi. Lưu Nghệ Kiên, anh ta không hề sai. Anh ta đang làm đúng...

Chính là tôi đã tự động lòng trước anh trai mình, tại sao đã biết quan hệ giữa chúng tôi là anh em mà tôi vẫn thả trôi bản thân như thế?

Ngẫm lại, Trương Dịch Đan tôi rốt cuộc là đang chờ đợi cái gì từ người kia?

12. Chương 12: Tình Cảm Không Có Lỗi

Tôi bước vào lớp với gương mặt không chút tỉnh táo, đôi mắt dường như híp lại thành hai đường thẳng. Hôm nay tôi dậy muộn, lúc thay đồ xong xuôi thì phát hiện anh trai mình đi học trước rồi.

Đứng chững hững trong bếp vài phút, tôi mới lắc đầu nguây nguây, xốc cặp lên rồi chạy thẳng ra ngoài bến xe buýt. Cũng may, tôi vừa tới thì xe sắp rời khỏi bến.

Đi đường gần ba mươi phút, tôi hối hả chạy vào lớp. Mở cửa tiến vào thì cô giáo đã có mặt từ bao giờ, còn đang tích cực giảng bài.

Thấy tôi vào, cô dừng tay, nghiêng mặt nhìn tôi. Nụ cười nhẹ nhàng hiện ra nhưng hình như cô không được vui, có lẽ bị mất hứng. Tôi đứng đó nhìn cô một lúc rồi vội vã tiến lại gần, cúi thấp đầu:

” Em xin lỗi vì đã đi trễ. Lần sau em...”

Cô lúc này ngắt lời tôi:

” Không sao, Tiểu Đan. Em vào chỗ đi.”

Nói rồi, tôi gạt đầu một cái xong chạy về chỗ ngồi của mình. Mồm Mím vừa thấy tôi ngồi xuống liền chép chép miệng:

” Tiểu Đan, đây là lần đầu cậu đi trễ đó nha.”

Nghe vậy, tôi vừa lấy tập vở ra vừa cười xuề xòa:

” Hôm qua thức khuya coi chương trình truyền hình nên sáng sớm mới dậy muộn như vậy.”

” À ra là thế.” Mũm Mĩm gật gật đầu rồi tiếp lời, vẻ mặt còn có chút hốt hoảng.

Nhìn vẻ mặt của nó, tôi còn tưởng nó đang ngồi cạnh một yêu quỷ nào đó chứ không phải là Trương Dịch Đan mọi ngày.

Qua một lúc, nó mới nhú mày:

” Hai mắt cậu thâm quầng hết này. Đừng thức khuya nữa, coi tivi nhiều hại sức khoẻ lắm!”

Hoá ra nó thật lòng quan tâm đến tôi, còn đem những lời tôi vừa bịa ra coi như sự thật. Trong lòng thầm cảm động, ngoài mặt tôi chỉ cười khổ.

Tôi không có thói quen xem truyền hình quá khuya, cũng không có hứng thú với những thứ đó. Đúng là tôi thức khuya thật đấy, nhưng là tôi bị mất ngủ.

Mấy tuần liền, tôi đều không thể chợp mắt đúng giờ. Lăn tăn trong chăn, tôi không tài nào ngủ được. Trong đầu luôn có những giọng nói văng vẳng khiến đầu tôi muốn nổ tung ra được.

Đáng thương hơn, trong những giọng nói đó, nhiều hơn cả là từ người kia. Từng lời nói dịu dàng cho đến những câu từ lạnh lùng, tôi đều ghi nhớ tất cả.

Khốn khiếp quá, phải không?

Có nên bảo là tôi ngu ngốc tự mình làm khổ bản thân hay không nhỉ?

Từ cái hôm người kia đem bạn gái về nhà giới thiệu, vì sao tôi vẫn chưa thôi cái niềm hy vọng mỏng manh kia mà cứ lỳ lợm ôm lấy?

Anh trai tôi, làm sao có thể chấp nhận tôi, một đứa em trai trên danh nghĩa cơ chứ?

Đằng nào đi nữa cũng sẽ không thể...

Tôi chống cằm nhìn chăm chăm vào cuốn vở, thiếu điều muốn đâm vào chỗ đó một lỗ thủng nhỏ. Mũm Mĩm bên cạnh lúc đó vỗ nhẹ tay tôi, nhiều lần như vậy nên tôi mới ngẩng mặt nhìn nó.

Không hiểu gì, tôi mới buột miệng hỏi:

” Sao thế?”

Lúc hỏi xong, trên bực, cô giáo hắng giọng đầy nghiêm túc:

” Tiểu Đan, em không tập trung vào bài giảng của cô. Còn ngồi đó không chịu chép bài, em ra ngoài cửa đứng phạt đi.”

Hôm nay cô có vẻ khó khăn hơn bình thường. Tôi nghe xong, mặt thoáng chốc thay đổi từ trắng thành đỏ lựng. Trong lớp, một số người còn nhìn qua phía tôi với ánh mắt dè dặt.

Tôi không thích họ, từ lúc vào lớp, tôi đã không thích họ. Chẳng biết ở tôi có cái gì mà họ vẫn luôn xì xầm. Có hôm, họ nói xấu tôi trong lúc...tôi đang đi phía sau lưng họ.

Đến khi quen dần, tôi đã ném cho bọn họ hai chữ mặc kệ. Tôi không quan tâm đến suy nghĩ của họ dành cho tôi, cho nên tôi chỉ nhắm mắt nghe lời của cô giáo, bước ra khỏi lớp.

Đứng dựa tường, hai tay khoanh trước ngực, tôi phóng tầm mắt của mình ra xa hơn, ở nơi có mảng trời màu xanh ngắt. Hôm nay nắng nhạt, gió lạnh làm cho tôi cảm thấy có chút ảm đạm.

” Tiểu Đan, sao em lại đứng ở đây?”

Từ bên phải có một giọng nói dội đến, tôi theo phản xạ ngẩng mặt lên nhìn thì phát hiện anh trai mình cùng cô bạn gái của anh ta. Lưu Nghệ Kiên hai tay ôm một chồng sách, Nhược Anh thì cầm vài xấp giấy gì đó, đang tiến về hướng này.

Đưa mắt nhìn thoáng qua họ, tôi cảm giác trái tim mình lại bị khoét đi một chút. Nhìn bọn họ sóng vai nhau, cười nói vui vẻ, tôi lại càng cảm thấy bản thân quá ngu ngốc.

Nhìn nhau một lúc, tôi không đáp lại mà chỉ cúi mặt, nhìn chăm chú vào đôi giày ba ta của mình. Nhược Anh hình như không cần biết tôi có thích chị ta hay không, chị ta vẫn cứ vui vẻ mà tiến lại gần.

” Tiểu Đan, em đứng đây đã lâu chưa?”

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi mới gật đầu. Xem như tôi đã trả lời chị ta.

Nhìn thái độ của tôi, Nhược Anh có hơi chùng hứng mà im lặng giây lát. Lúc đó, người mà tôi cần nghe thấy giọng nói cũng đã chịu lên tiếng.

Lưu Nghệ Kiên từ nãy đều chỉ nhìn tôi mà không mở miệng nói câu nào, đến khi tôi tỏ thái độ thì anh ta mới lên tiếng.

” Em bị phạt vì đi trễ phải không?”

” Ừm...”

Với Nhược Anh, tôi không nhất thiết phải trả lời thành tiếng. Còn với người này, tôi không có cách nào kìm lại được ham muốn được trò chuyện cùng anh ta. Dù cho tôi cố gắng bao nhiêu vẫn là không thể.

Nghe tôi nói thế, Lưu Nghệ Kiên chỉ khẽ thở dài:

” Từ mai đừng thức khuya nữa, sáng sớm sẽ dậy không nổi. Vì em dậy muộn nên anh không chờ em được.”

Anh có thể gọi tôi dậy, không phải sao?!!! Quan trọng là anh có muốn hay không thôi!!!

Bên tai tôi unction một tiếng, trong lòng rất oán giận mà muốn nói ra suy nghĩ của mình. Cái gì mà vì tôi dậy muộn nên không chờ được?

Mọi ngày đều là anh ta kêu tôi dậy, những ngày gần đây thì đã không còn như thế. Chính anh là kẻ thay đổi, không phải tôi...

Anh có biết tôi khó chịu đến mức nào hay không? Đồ tệ bạc...

Lặng lặng cúi mặt, tôi không nói gì nữa. Hai người họ vẫn cứ đứng đó nhìn tôi một lúc, sau đó Nhược Anh chào tạm biệt tôi rồi đi trước. Lưu Nghệ Kiên ở lại, tôi cũng không biết anh ta định làm gì.

Ngẩng mặt, tôi thấy Lưu Nghệ Kiên đang giơ cao tay chạm vào tóc tôi. Khoảnh khắc đó, tôi nhắm tưởng trái tim mình đã không còn đập nữa. Qua vài giây, nó trở nên đập mãnh liệt, nghe được cả tiếng thành thịch.

Điều này khiến Lưu Nghệ Kiên cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt anh ta nheo lại đầy vẻ khó hiểu.

” Tìm em đập nhanh thật đấy.”

Lúc ấy, mặt tôi đã đỏ gay gắt, môi bị tôi cắn chặt lại ngăn đi sự bối rối trên mặt mình. Lưu Nghệ Kiên đưa tay chỉnh tóc tôi ngay ngắn, sau đó mới nhẹ nhàng nhét vào túi áo tôi một cây kẹo.

Sau đó, anh ta rời đi, cũng không nói thêm lời nào.

Đợi đến khi anh ta đi khuất khỏi tầm mắt, tôi mới bình tĩnh ngược mặt lên nhìn xung quanh. Chẳng biết từ khi nào mà hốc mắt tôi đã đỏ lên, sống mũi bỗng cay cay đến khó chịu.

Lấy cây kẹo trong túi áo ra, tôi nâng niu nó như một món quà mà thượng đế ban tặng. Cây kẹo tuy không đắt tiền, kiểu dáng cũng bình thường, mùi vị không đặc sắc, nhưng nó trong mắt tôi lại như một viên pha lê tinh xảo.

Cứ thế, tôi cũng không rõ từ khi nào mà người kia trong lòng tôi đã trở nên quan trọng như vậy. Điều này về sau có lẽ sẽ gây cho tôi tổn thương không ít đâu nhỉ?

Chịu phạt hơn một tiếng, hai chân tôi đều đã mỏi nhừ và tê cứng. Lúc Trịnh Tâm bước ra khỏi cửa lớp, đi đến chỗ tôi thì tôi đã ngã sập xuống đất.

Hai chân đều tê lại, lạnh ngắt. Tôi chau mày, đưa tay ra sức xoa bóp cho nó lưu thông khí huyết. Trịnh Tâm thấy thế cũng ngồi xổm xuống, dùng sức của cậu ta mà mát sa cho tôi.

Phải nói, động đến đâu tôi cũng cảm thấy tê tê rần rần, vô cùng khó chịu. Vì thế, tôi nhất định không được đi muộn cả lờ là trong lớp nữa.

Ngồi trên đất một lúc, Trịnh Tâm mới đỡ tôi đứng dậy. Từ cái hôm đi chơi với lớp về, tôi với cậu ta cũng không nói chuyện thân thiết như trước nữa.

Khoảng cách cả hai dường như xa hơn một chút, lại vô tình xây nên một bức tường vô hình nào đó ngăn lại. Đến hôm nay, Trịnh Tâm mới chủ động làm hoà.

Nói là làm hoà nhưng vẻ mặt cậu ta vẫn lạnh lùng như thế, tôi chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Rốt cuộc thì tôi đã gây nên tội tình cho cậu ta cơ chứ? Rõ ràng...người kia cũng không phải là vì thích tôi mà từ chối cậu ta đi?!

” Cậu đúng là ngu ngốc!”

Câu mở đầu cuộc trò chuyện của hai đứa thật sự khiến tôi muốn tẩn cho Trịnh Tâm một cú ngay mặt. Cậu không thể mở đầu một cách nhẹ nhàng lịch sự được hay sao?

Ném cho Trịnh Tâm cái lườm lạnh lẽo, tôi cũng không thêm đôi co qua lại mà chỉ cúi mặt phủ bụi bám vào sau quần. Thấy tôi không nói gì, Trịnh Tâm thở hắt ra một hơi rồi nắm tay tôi lôi đi xềnh xệch.

Nhìn cảnh tượng đó cứ như tôi vừa mắc nợ cậu ta thứ gì ấy, khiến cho mấy người xung quanh cũng ngoài đầu nhìn theo. Trong lòng đang khó chịu, tôi buộc miệng mắng:

” Tên điên này, cậu làm gì vậy? Bỏ tôi ra, có nghe không?”

Mắng to như thế mà cậu ta cũng không thêm để tâm, vẫn lôi tôi đi xuống đến tận căn tin trường. Đứng trước cửa ra vào, cả hai chúng tôi mới dừng lại.

Cổ tay tôi vì bị siết lấy mà hằn đỏ lên cả, tôi mím chặt môi ngăn đi sự bực tức trong người. Trịnh Tâm hai tay khoanh trước ngực, đôi mày nhíu cao lên:

” Ăn gì không?”

Ăn cái khỉ gì nữa?!

Tôi ngẩng mặt nhìn Trịnh Tâm, lắc đầu tỏ ý không muốn ăn. Nhưng cậu ta hoàn toàn phớt lờ ý tứ của tôi, trực tiếp đem tôi đến một bàn trống, ấn cho ngồi xuống. Sau đó, cậu ta đi mua hai cái bánh ngọt cỡ lớn đặt trước mặt tôi.

” Ăn hết đi!” Trịnh Tâm ra lệnh.

Tôi tròn mắt nhìn hai cái bánh khổng lồ kia, miệng há ra một chút đầy kinh ngạc.

Cậu đùa tôi sao? Hai cái bánh to thế này làm sao mà ngốn cho hết? Tôi cũng không phải hạm nha!!!

Nhìn thoáng qua cái bánh một chút nữa, tôi nuốt khan, cười méo mó:

” Tôi thật sự không đói! Nếu cậu đói, cậu cứ tự nhiên.”

” Tôi cũng không đói lắm.” Trịnh Tâm nhún nhún vai.

Biểu cảm hồ hững trên mặt cậu ta khiến tôi thật sự muốn đấm cho vài phát. Không đói thì mua nhiều như vậy làm gì? Cậu dư tiền cũng đừng hoang phí kiểu này đi.

” Vậy cậu đem cho người khác đi. Còn nhiều người đói mà không có tiền mua đó.”

” Nhưng tôi mua cho cậu. Nhìn cậu gầy hơn trước.”

Giọng điệu vẫn bình tĩnh của Trịnh Tâm khiến tôi có hơi ngạc nhiên. Hoá ra cậu ta vẫn để ý, quan tâm đến tôi như thế. Len lén quan sát người nọ một chút, tôi mới nhắm mắt cầm một cái bánh lại gần mình, cắn một miếng to.

Lúc đó, Trịnh Tâm chống cằm, bắt đầu thao thao bất tuyệt:

” Đạo này hình như cậu không được ổn lắm nhỉ? Mặt mày tiêu tuỵ, thân thể gầy yếu, hai mắt thâm quầng, tâm tình cáu gắt.”

Miêu tả tôi xong, cậu ta nhếch môi cười nhạt nhẽo:

” Lẽ nào cậu bị thất tình?”

“ ... ”

Miếng bánh sắp bị tôi cắn đã được sống sót. Nghe đến đây, tôi không tài nào ăn nổi nữa, đôi mày kịch liệt chau vào nhau. Miệng muốn phủ nhận nhưng tâm không cho phép. Thì đúng là tôi bị thất tình còn gì?!

Suy nghĩ vài giây, tôi trả lời qua loa:

” Có cậu thất tình đó!”

Trịnh Tâm đối tôi mà cười thành tiếng, đầy vẻ giễu cợt.

” Đừng giấu tôi nữa, tôi biết tổng cả rồi. Cậu nghĩ so với tôi, cậu thông minh hơn à? Tiểu Đan, cậu sai lầm lắm khi động lòng trước người đó đó.”

” Sao lại sai lầm? Nói như vậy, chính cậu là kẻ sai lầm đầu tiên.”

Tôi mặt lạnh mà nói, cũng không hề biểu tình gì cho cam. Nhắc đến người kia, tôi chỉ có thể tỏ vẻ không quan tâm mà thôi, nếu thế, tôi sẽ bớt đau đi một tí.

Nghe tôi nói, cơ mặt Trịnh Tâm bỗng đánh lại trông vô cùng đáng sợ. Hình như tôi lại động chạm vào nỗi đau của cậu ta? Kỳ này, chết chắc!!

” Tôi không có ý đó...” Tôi còn đang suy nghĩ nên nói gì tiếp thì Trịnh Tâm đã ngắt lời:

” Không sao. Đó dù gì cũng là quá khứ rồi.”

” Vậy...” Tôi vò vò miếng bánh mì trong tay, lẩm lét hỏi, ” Vậy cậu thích anh tôi lâu chưa?”

Trịnh Tâm dựa người ra sau ghế, hơi mỉm cười:

” Ừm, cũng khá lâu. Lúc tôi quyết định tỏ tình, tôi còn nghĩ rằng, anh ta sẽ đồng ý. Cậu có biết lý do vì sao không?”

Tôi nhìn người kia, lắc lắc đầu.

Cậu chưa nói làm sao tôi biết được? Lẽ nào Lưu Nghệ Kiên có đeo cái bảng ghi rằng tôi là gay trước ngực?!

” Vì tôi vô tình phát hiện một chuyện. Hôm đó, có một nam sinh nhỏ tuổi hơn A Kiên, bạo gan đứng trước mặt A Kiên mà hôn anh ta. Tôi chỉ vô tình đi ngang qua khu vực đó, chứng kiến toàn bộ khung cảnh ấy. Đặc biệt, A Kiên lúc đó không hề phản kháng.”

Im lặng nghe Trịnh Tâm kể, tâm trạng tôi lại bắt đầu trùng xuống. Hoá ra với người kia, không chỉ có con gái là yêu thích mà còn có con trai nữa. Hơn nữa còn rất nhiều...

” Sau hôm đó, tôi liền quyết định bày tỏ tình cảm. Cậu biết không? Tôi vừa nói xong thì đã bị người kia tấn cho một đấm, đau lắm, rất đau...”

Lúc nói câu này, Trịnh Tâm lại nhìn tôi mà mỉm cười. Nhưng nụ cười kia hoàn toàn không phải ý tứ vui vẻ, mà trong đó chỉ toàn là oán giận và đau đớn.

Tôi lúc ấy thật sự rất thông cảm cho Trịnh Tâm. Dem lòng yêu mến một người, quyết định bày tỏ thì lại bị người kia từ chối bằng cách đau đớn như vậy. Quả thật rất sốc.

Bỗng dưng lúc đó, tôi đặt bản thân vào tình cảnh kia, không biết tôi có bị anh trai mình đánh không? Nếu thật như vậy, tôi phải làm sao nhỉ? Tôi nên đối mặt với anh ta như thế nào? Vui vẻ chấp nhận hay oán giận không tha?

Dù là thế nào đi nữa, tôi nghĩ tôi sẽ bị tổn thương ghê gớm lắm. Lắc đầu xua đi ý nghĩ, tôi hơi cong môi lên cười giễu.

Đừng trách tội ai, chỉ trách bản thân mà thôi. Ai bảo...tôi thích anh ta đến như vậy làm chi!

” Nhưng mà cuối cùng, tôi cũng phát hiện được một chuyện nữa. Sau khi tên nhóc kia hôn A Kiên thì đã bị anh ta đánh cho một cái bất tỉnh. Một cái cũng không phải ghê gớm gì, chỉ là tên kia yếu đuối như con gái quá thôi!”

Nghe đến đây, tôi mém nữa đã bị sặc miếng bánh mì. Đối với ai, A Kiên cũng như vậy hay sao? Tôi thật sự không ngờ đấy.

Anh ta...hình như rất ghét con trai động chạm vào mình đi?

Nói như vậy, chẳng khác nào A Kiên kì thị đồng tính?

Vậy vì sao khi mình hôn anh ta, anh ta lại còn tận tình thức đêm chăm sóc cho mình?

Vì mình là đứa em trai trên danh nghĩa?

Hay vì...lý do gì khác?

Nghĩ đến đây, tôi không ngừng tạo cho mình một tia hy vọng, tuy nó lập loè yếu ớt nhưng tôi vẫn muốn đặt cược một lần.

Trong lúc tôi còn đang thả hồn đi nơi khác thì Trịnh Tâm đã gõ mạnh lên bàn, nghiêm giọng:

” Tiểu Đan, nếu cứ mãi yêu một người không bao giờ đáp lại mình, vậy sao cậu không thử chấp nhận một người khác, người vẫn luôn quan tâm cậu?”

Trịnh Tâm nói xong, tôi cũng vừa nhận thức được cậu ta đứng đây, nhướn người về phía tôi, nhẹ nhàng đặt lên trán tôi một chiếc hôn.

13. Chương 13: Một Khung Cửa Sổ Mở Ra

Trịnh Tâm hôn xong có hơi cúi thấp đầu nhìn tôi. Không biết bây giờ cậu ta có nhìn thấu được suy nghĩ của tôi hay không? Cậu ta có biết trong lòng tôi bây giờ nảy sinh loại cảm giác gì hay không?

Tôi nghĩ, chắc là không rồi.

Nếu như cậu ta hiểu tôi là một người như thế nào, cậu ta sẽ chẳng bao giờ làm như vậy.

Bên tai tôi lúc ấy văng vẳng hàng loạt giọng nói cùng điệu cười cợt nhả không thể chịu được. Bọn con trai đều đứng gần đó, giả vờ diễn lại cảnh hôn lúc nãy rồi phá lên cười.

Bọn con gái cũng không kém gì, tất cả đều túm tụm lại một đám đông rồi ra sức chỉ tay xóc xĩa.

Tôi đã làm gì nên tội?

Những ánh mắt đầy khinh miệt kia là có ý tứ gì?

Chúng tôi đã làm gì mà phải chịu những điều đó cơ chứ? Giả như chúng tôi có yêu nhau thật đi nữa thì mấy người không có quyền đối xử như thế!

Bàng hoàng qua đi, tôi vẫn ngồi thừ đó không biết suy nghĩ mông lung cái gì, cũng không biết bây giờ nên mở lời thế nào.

Khó khăn ngẩng mặt nhìn Trịnh Tâm, tôi thấy cậu ta vẫn bình tĩnh như trước, một chút tác động từ bên ngoài đều không làm ảnh hưởng đến người đó.

Hay thật, cậu quả là có tinh thần thép đó!!

Không hiểu sao lúc đó tôi lại cúi thấp đầu cười lên đầy ngu ngốc, cũng hết sức điên loạn. Bàn tay nắm chặt lại nổi cả gân xanh, một lúc sau, tôi đẩy ghế rời đi như một người máy cứng nhắc.

Trịnh Tâm ở phía sau ra sức kêu tôi đứng lại, nhưng tôi không để những lời đó níu kéo bước chân của mình. Tôi cứ lồm lũi đi về phía trước, hai chân nhăm tưởng muốn chạy trốn khỏi nơi ồn ào mà đầy thị phi đó.

Chạy một lúc, tôi cũng không biết mình đã đi qua bao nhiêu lớp học, cuối cùng trước mặt là phòng vệ sinh nam. Không nghĩ ngợi, tôi liền tiến vào trong, hứng vài hộp nước lạnh rồi hắt lên mặt liên tục.

Nước lạnh làm cho tinh thần tôi tỉnh táo hơn một chút. Lúc này vì chạy quá nhanh mà nhịp tim không được ổn định, nó đập như trống dồn. Tôi đưa tay lên ngực trái ghì chặt nơi đó lại, bắt đầu bình ổn nhịp thở.

Nhìn vào gương, tôi thoáng thấy khoảnh khắc Trịnh Tâm cúi người hôn lên trán mình. Lúc đó vì sao tôi không kịp thời ngăn chặn hành động hồ đồ đó lại? Vì sao tôi lại không phản kháng rồi đánh cậu ta thật mạnh?

Người tôi thích...đâu phải là Trịnh Tâm.

Mông lung nhìn vào gương trong chốc lát, tôi phát hiện phía sau mình có một thân ảnh quen thuộc. Nhắm chặt mắt rồi mở ra, tôi vẫn thấy người đó đứng yên một chỗ, đôi mắt sâu hun hút nhìn đến tôi đầy vẻ khó hiểu.

Thất thần xoay người lại, tôi nhận ra đó là Lưu Nghệ Kiên. Chẳng biết anh ta đã vào đây từ lúc nào nhưng xem chừng im lặng quá. Cả hai chúng tôi cứ im re nhìn nhau, sau đó anh ta tiến lên chỗ tôi, đưa tay lau đi nước trên mặt tôi.

Khoảnh cách chúng tôi khá gần làm tôi cảm nhận được mùi hương trên người anh ta. Nó thoang thoảng mà rất dễ chịu.

Làm ơn đừng đến gần tôi nữa, anh không biết tôi phải kìm nén đến thế nào hay sao?

Tôi cúi thấp đầu không muốn nhìn vào mắt người kia, chỉ có điều, người kia vẫn nhất định nâng cằm tôi lên mà nhìn cho rõ.

” Em có sao không?”

Lưu Nghệ Kiên hỏi tôi bằng giọng điệu lo lắng.

Anh ta đang lo lắng cho tôi, tôi thật sự rất vui, thật sự đấy. Như mỉm cười, tôi lắc đầu tỏ ra không hề hấn gì. Thế nhưng hai bên khóe mắt đều đã nóng lên, tôi hoảng loạn mà đưa tay giả vờ lau mặt để che đi mấy giọt nước sắp sửa rơi xuống.

Lưu Nghệ Kiên đứng im nhìn biểu tình kỳ quặc của tôi, anh ta không nói gì, chỉ lặng lẽ nắm tay tôi toan dẫn về lớp.

Lúc này, Trịnh Tâm từ ngoài xông xộc đi vào, thấy tôi với Lưu Nghệ Kiên thì cậu ta dừng bước hẳn, đưa mắt quan sát rất chăm chú.

Đoạn, cậu ta xắn lên định kéo tôi đi thì bị Lưu Nghệ Kiên chặn lại, gần giọng đầy khó chịu:

” Tôi đang nói chuyện với Tiểu Đan, cậu muốn làm gì?”

Trịnh Tâm đưa mắt nhìn thoáng qua Lưu Nghệ Kiên rồi lại nhìn sang tôi, ánh mắt thẳng thừng kỳ lạ:

” Tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Đan. Cảm phiền anh đi chỗ khác.”

” Chuyện muốn nói? Cậu cũng hồ đồ đủ rồi đấy. Lúc này chuyện ở căn tin, tôi đều đã nghe được. Cậu rốt cuộc muốn làm gì Tiểu Đan?”

Lưu Nghệ Kiên hình như đã mất kiên nhẫn, anh ta nắm chặt tay tôi hơn, khiến nơi đó bắt đầu đau đau. Tôi khẽ nhúm mày, nửa muốn vùng vẫy nửa lại không nỡ, cứ vậy mà đưa mắt nhìn qua phía Trịnh Tâm.

Trịnh Tâm kỳ thực không nóng nảy mà chỉ là một mảng lạnh lẽo bao quanh cậu ta. Đôi mắt cậu ta tối lại trông vô cùng đáng sợ. Nhìn anh một lúc, cậu ta mới cười nhếch mép:

” Sao vậy? Đừng nói với tôi là anh đang ghen à nha? Chuyện này cũng thật hài hước rồi!!”

Nói xong, cậu ta cười lớn mấy tiếng.

Còn tôi lại như bị những lời nói kia tác động mạnh mẽ. A Kiên đang ghen? Không...thể...nào...

Tôi cắn chặt môi, lắc đầu xua tan đi ý nghĩ viển vông đó. Hồi lâu, tôi ngược mặt nhìn Trịnh Tâm, đồng thời cánh tay cũng bắt đầu vùng vẫy muốn rời khỏi tay người kia.

Nhìn biểu hiện của tôi, Lưu Nghệ Kiên có hơi kinh ngạc mà nhúu chặt mày:

” Anh đưa em về lớp.”

” Không cần.” Tôi phản đối mạnh mẽ, ” Trịnh Tâm sẽ đi cùng tôi, anh về lớp đi.”

Nói xong, tôi hít lấy một hơi rồi bước nhanh đến chỗ Trịnh Tâm, toan nắm lấy tay cậu ta rồi kéo đi khỏi phòng vệ sinh.

Để Lưu Nghệ Kiên ở lại đó một mình, trong lòng tôi vừa nặng nề lại bứt rứt khó chịu. Nhưng đành vậy, nếu tôi đi cạnh anh ta thêm giây phút nào nữa thì tôi sẽ không kiểm soát được hành động của mình đâu.

Về đến lớp, tôi phát hiện mọi người đều đã ngồi vào chỗ ngay ngắn. Thấy Trịnh Tâm cùng tôi bước vào, bọn họ lăm lết đưa mắt quan sát rồi khẽ bĩu môi đầy khinh miệt.

Nhìn biểu hiện đó, tôi đã khá quen thuộc cho nên chỉ nhắm mắt lướt qua bọn họ, về chỗ của mình.

Ngồi xuống, tôi thấy Mũm Mĩm thường ngày rất đáng yêu, hôm nay lại tỏ vẻ khác thường. Nó không ngồi gần tôi nữa mà cách xa một khoảng. Lấy làm kinh ngạc, tôi nghiêng đầu nhìn nó, còn nó lại cố gắng nhìn ra ngoài cửa sổ, tránh né cái nhìn của tôi.

Biết làm sao được? Trong mắt nó, tôi đột nhiên trở thành một thằng biến thái không theo luân thường đạo lý mất rồi.

Cúi thấp đầu cười nhạt một tiếng, tôi cầm bút ghi chép bài vở còn dang dở.

Tiết học hôm nay nặng nề hơn mọi ngày, trong lòng tôi như đang đeo phải một cục chì rất lớn. Đeo cặp lên vai để chuẩn bị ra về thì trước cửa lớp, tôi thấp thoáng thấy bóng của Lưu Nghệ Kiên.

Anh ta đến đây để làm gì?

Câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi, sau đó theo phản xạ, tôi bước nhanh ra ngoài đó. Nhìn sang trái, tôi thấy anh ta đứng khoanh hai tay như chờ đợi.

Bất giác, tôi mỉm cười như vui mừng. Chẳng hiểu vì sao tôi lại có thể dễ dàng lên tinh thần như vậy. Lưu Nghệ Kiên cũng thấy tôi, anh ta vẫy tay gọi:

” Chúng ta về thôi!”

Mỗi khi nhìn thấy anh ta, tôi luôn không biết suy nghĩ gì cho thông suốt. Mỗi khi nghe giọng anh ta, tôi đều sẽ gạt bỏ hết những vướng mắc trong lòng. Cứ như vậy, bước chân của tôi lại theo giọng nói kia mà tiến nhanh về phía đó.

Đột nhiên, từ phía sau có người mạnh mẽ kéo tôi lại. Nghiêng đầu nhìn qua, tôi thấy Trịnh Tâm đang rất cáu gắt nhìn Lưu Nghệ Kiên. Cảm giác này làm sống lưng tôi lạnh lẽo dần đi.

Chúng tôi dừng bước nhìn nhau, Trịnh Tâm tay giữ chặt tay tôi, cậu ta còn cố ý dùng thêm lực như cảnh cáo tôi rằng, nếu cậu dám đi cùng anh ta, tôi sẽ giết chết cậu.

Như hiểu, tôi có hơi chần chừ không bước nữa.

” Hôm nay tôi đưa Tiểu Đan về, anh đi trước đi. Tôi đảm bảo sẽ đưa em trai anh về tận nhà, yên tâm nhé!”

Nếu không nhầm, lúc này Trịnh Tâm đã nhấn mạnh hai chữ em trai. Nó không chỉ khiến cho người kia thoáng kinh ngạc mà còn làm cho tim tôi thất lại.

Em trai, đúng vậy, tôi chỉ có thể làm em trai của người kia mà thôi.

Lúc ấy tôi như lấy lại bình tĩnh, vội ngẩng mặt nhìn Lưu Nghệ Kiên, dứt khoát mà nói:

” Anh về trước đi, tôi đi cùng Trịnh Tâm, không sao đâu.”

Nói rồi, Trịnh Tâm mạnh mẽ kéo tôi đi về phía trước. Lưu Nghệ Kiên ở phía sau, không biết biểu tình của anh ta như thế nào nhỉ?

Chúng tôi mỗi đứa một cái cặp lang thang trên đường. Đi được một đoạn, Trịnh Tâm kéo tôi vào một công viên gần đó. Giờ tan tầm đều có rất nhiều trẻ em ra đây cùng phụ huynh.

Nhìn bọn nhỏ cười đùa cũng thật vui thích. Tôi đứng im quan sát bọn chúng một lúc mới biết Trịnh Tâm đã nhanh chóng đi mua hai lon nước ngọt, còn áp vào mặt tôi làm tôi giật thót mình.

” Cậu...” Tôi ngập ngừng.

Trịnh Tâm đối tôi cười một tiếng:

” Sao vậy? Lạnh như vậy cậu mới chịu tỉnh ra. Còn đang vương vấn người kia?”

Nghe hỏi, tôi nhú mồm, lắc đầu nguầy nguậy. Tôi đâu có nghĩ về người kia, tôi đang ngắm bọn trẻ. Cậu chẳng biết cái gì!

Như khinh thường lườm cậu ta một cái, tôi khui lon nước ngọt uống lấy một hớp. Nước lành lạnh trôi xuống cổ họng khiến nơi đó thoát khỏi cơn khát. Liềm liềm môi, tôi chỉ tay về phía bãi cát lớn:

” Chúng ta ra ngoài đó chơi đi.”

” Cậu là trẻ con đấy à? Đến đây chỉ nghịch cát?” Trịnh Tâm ác ý đùa cợt, song vẫn cùng tôi ra đó chơi.

Chúng tôi mãi xây lâu đài bằng cát mà quên luôn cả thời gian. Đến chập choạng tối, Trịnh Tâm mới bắt đầu đưa tôi về nhà. Trên đường đi, cậu ta khá im lặng làm tôi cũng rất căng thẳng.

Bây giờ tôi mới nhớ lại những lời cậu ta nói lúc ở trường. Không biết cậu ta có đùa mình hay không? Rõ ràng cậu ấy đã thích A Kiên cơ mà?

Thắc mắc trong lòng ngày càng lớn, tôi hít lấy một hơi:

” Trịnh Tâm, cậu không phải là thích A Kiên hay sao?”

Trịnh Tâm lững thững sai bước, trả lời thẳng thừng:

” Đúng vậy, tôi đâu có phủ nhận.”

” Thế tại sao...” Tôi nhú chặt mồm, càng ngày càng không hiểu nổi.

Nếu cậu muốn có đồ chơi thì tìm người khác, tôi không phải loại người đó!!!

Lúc ấy, Trịnh Tâm đột nhiên giữ chặt tay tôi lại, bắt tôi phải nhìn thẳng vào cậu ta. Cả hai đối mặt với nhau làm tôi có phần căng thẳng, môi mím chặt lại, cũng không dám thở mạnh.

” Tiểu Đan, chúng ta kết giao nhé?”

14. Chương 14: Hiểu Một Người Thật Khó

Đây là lần đầu tiên có người ngỏ lời với tôi như thế, còn là một cách thẳng thừng. Trịnh Tâm hình như không định cho tôi thời gian suy nghĩ, vì cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào tôi mà chờ đợi.

Kết giao sao? Ngay lúc này? Chúng tôi?

Rất nhiều, rất nhiều câu hỏi đang vây lấy tôi, khiến tôi hoang mang không biết đi tìm đáp án ở đâu. Trầm mặc rất lâu, tôi hơi nắm chặt nắm tay, cố gắng giữ bình tĩnh để đối đáp.

” Chuyện này không phải quá vội vàng rồi sao?”

Tôi nhìn người kia mà hỏi.

Người kia cũng rất bình thản nhìn tôi, cười lắc đầu:

” Không vội, đúng hơn là không còn kịp.”

” Sao lại không còn kịp?” Tôi mở to mắt nhìn người nọ, nhưng người nọ không trả lời mà chỉ nhích về phía tôi ngày một gần hơn.

Đến khi khoảng cách giữa chúng tôi không còn khe hở nào nữa, hai cánh môi lạnh lạnh kia đã áp lên môi tôi từ khi nào.

Dưới ánh đèn vàng của con đường, Trịnh Tâm giữ lấy hai tay tôi, nhẹ nhàng quấn quýt trên môi tôi. Mà tôi vì quá bất ngờ nên cũng không phản kháng, mặc nhiên cho cậu ta tùy ý hành động.

Nụ hôn không đến mức mãnh liệt như trong những bộ phim Hàn Quốc mà dì Nam hay coi, nhưng nó cũng đủ khiến trái tim trong lồng ngực tôi đập loạn xạ.

Tôi nhú mào, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình. Dù sao đi nữa thì nụ hôn đầu của tôi cũng đã dành cho người mà tôi thật lòng yêu mến. Có sao...người đó vẫn không biết đến tình cảm ở trong bóng tối này nhỉ?

Mãi mê nghĩ ngợi, mắt tôi cũng chỉ nhìn chăm chú vào Trịnh Tâm, không biết nói gì thêm nữa.

Nhiệt độ ngày một thấp xuống, Trịnh Tâm lấy lại dáng vẻ như bình thường, nắm lấy tay tôi kéo về phía trước.

Lúc tôi về đến nhà thì đồng hồ đã điểm sáu rưỡi, không nghĩ đến chúng tôi lại lang thang lâu như vậy. Bước vào phòng khách thì tôi thấy ba người họ đang dùng bữa, dì Nam vừa thấy tôi liền vẫy tay:

” Tiểu Đan, con về muộn quá. Để dì hâm đồ ăn lại cho con.”

Nói rồi, dì lật đật cầm bát canh ở trên bàn đem đi đặt lên bếp. Tôi vừa cởi giày vừa bước vào đó, nhìn ba tôi mà cười ngầy ngốc.

Ông dừng đũa, ngẩng mặt nhìn tôi đầy vẻ nghiêm trọng:

” Con đi đâu mới về thế?”

Nghe hỏi, tôi cẩn thận đáp:

” Con đi cùng bạn một chút.”

” Vậy đã ăn gì bên ngoài chưa? Bao tử con yếu lắm, đừng ăn uống bậy bạ bên ngoài, có hiểu không?”

Ông nói xong thì lại cầm đũa lên gấp thức ăn, gương mặt tựa hồ không còn nóng giận nữa. Chỉ là ông lo lắng cho tôi mà thôi.

Nghĩ vậy, tôi thở phào trong lòng một cái, sau đó mau chóng ngồi vào bàn mà ăn tối.

Đối diện tôi là Lưu Nghệ Kiên. Anh ta từ nãy đến giờ cũng chưa ngẩng mặt lên một lần, lời nói cũng không tuôn ra, chỉ nhất mực cầm cúi ăn cơm. Thần sắc trên mặt thì quá lạnh nhạt đến thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

Có phải anh ta đã giận tôi rồi không?

Mà tôi đã gây lỗi gì với anh ta đâu chứ? Tôi đơn giản là đi cùng bạn của mình một chút thôi, không phải là quá đáng đi?

Anh ta...dù gì cũng không thiếu người bên cạnh chơi đùa, trò chuyện a.

Nhớ đến Nhược Anh, trong lòng tôi không khỏi ghen tức. Buồn bực một lúc, tôi cũng cúi mặt tập trung ăn cơm. Không lâu sau, Lưu Nghệ Kiên đẩy ghế đi lên phòng. Tiếp đó, tôi buông chén xuống bàn, leo đèo theo sau.

Vào đến phòng, tôi bất ngờ khi thấy Lưu Nghệ Kiên đang đứng ngoài ban công, dáng vẻ trầm tư đến kỳ lạ. Sau đó, tôi phát hiện có làn khói bay từ nơi anh ta bay ra xa hơn.

Anh ta hút thuốc sao? Hút thuốc không tốt cho sức khỏe tí nào nha...

Lại vì anh ta, tôi trong lòng một tầng lo lắng. Chậm rãi đi ra ban công, tôi đứng phía sau người nọ, nhỏ giọng lên tiếng:

” A Kiên, hút thuốc rất có hại, anh không biết à?”

Nghe thấy giọng tôi, ngón tay kẹp điếu thuốc của Lưu Nghệ Kiên có hơi run rẩy, anh ta xoay người nhìn tôi bằng đôi mắt ảm đạm thấy sợ.

Hình như tôi đã chen vào không gian riêng tư của anh ta rồi phải không? Nét mặt kia...rõ ràng là không một chút vui vẻ.

Nghĩ rồi, tôi hơi lùi bước về sau, không ngờ vấp phải ngạch cửa, cơ thể liền chúi về sau một góc ba mươi độ. Nhớ lại cảnh đó, sống lưng của tôi đến giờ vẫn còn lạnh buốt, tay chân đều tê rần.

Trong nháy mắt, Lưu Nghệ Kiên buông điếu thuốc xuống, vội vàng chạy đến nắm lấy tay tôi kéo lên. Cả người tôi đều nằm gọn lớn trong lồng ngực anh ta, khiến tôi cảm nhận được rõ ràng từng nhịp đập của trái tim người kia.

Đây không phải là lần đầu tiên người kia và tôi gần gũi nhau như thế, nhưng đây là lần đầu sau những ngày tháng tôi đơn phương anh ta.

Cảm giác lúc này quả thực có chút thay đổi. Hai bên mặt tôi đã đỏ lựng, tôi luống cuống muốn thoát ra khỏi vòng tay người kia thì mới nhận ra, người kia đang cố gắng ghì chặt tôi vào lòng.

Chuyện gì xảy ra với A Kiên vậy? Không phải anh ta rất ghét con trai động chạm vào mình hay sao?

Nghi hoặc, tôi ngẩng mặt nhìn Lưu Nghệ Kiên, không ngờ lại có thể chạm ngay ánh mắt của người nọ khiến cơ thể tôi giật thót lên. Vội vàng cúi mặt, tôi nghe giọng anh ta sát bên tai:

” Em về muộn quá, hai người đã đi đâu?”

“ ... ”

Tôi nhất thời không biết phải trả lời thế nào cho nên cứ im lặng. Còn Lưu Nghệ Kiên lại càng ôm tôi chặt hơn, cứ như anh ta muốn làm tôi chết ngạt trong cái ôm kia.

” Sáng nay ở căn tin, Trịnh Tâm đã hôn em à, Tiểu Đan?”

Tôi vẫn như cũ, im lặng là cách tốt nhất.

Thế nhưng người kia không có ý định buông tha, vẫn mặt dày mà truy hỏi không ngừng.

” Trịnh Tâm và em đã trở thành mối quan hệ kia sao? Nhanh như vậy sao!”

Không hiểu sao tôi lại cảm nhận được trong lời nói của Lưu Nghệ Kiên có chút trách cứ. Tôi đã làm gì?

Tôi còn chưa chấp nhận lời tỏ tình của Trịnh Tâm thì tôi có tội gì đâu chứ? Mà, nếu tôi có đồng ý đi nữa thì cũng đâu ảnh hưởng đến anh ta!

Anh ta có Nhược Anh rồi mà!!

Càng nghĩ, đầu có tôi lại càng rối tuếch. Ôm nhau được một lúc, Lưu Nghệ Kiên mới thả lỏng cơ thể tôi ra, bắt đầu tôi thẳng vào mắt anh ta mà trả lời.

Nhìn người kia, tôi muốn hét lên một câu:

” Mẹ nó, anh có buông tha cho tôi không? Tim tôi mỗi ngày đều yếu dần đi vì anh cả đấy!”

Nhưng khi đối mặt với đôi mắt toát lên vẻ dịu dàng vốn có kia, tôi lại không muốn trách một câu nào. Ngược lại, tôi còn bị thôi miên đến không kiểm soát được tâm tư của mình.

” Hai người vẫn chưa đến mức đó đúng không?”

Lưu Nghệ Kiên hình như bị say mất rồi, anh ta vượt sườn mặt của tôi, giọng điệu vô cùng ôn nhu mà hỏi. Còn tôi ngược lại bỗng phản kháng mạnh mẽ, dứt khoát lùi về sau ba bước, tránh xa người kia đến gần một thước.

Thấy tôi hành động như vậy, Lưu Nghệ Kiên chỉ nhú chặt mày, song cũng không tiến lên làm càn nữa.

” Đúng vậy, tôi với Trịnh Tâm đang trong mối quan hệ đó đây. Anh còn thắc mắc gì không?”

Tôi dồn hết sức lực của mình để nói thẳng thừng một câu, chỉ là một câu nói bịa đặt của tôi mà thôi. Nhưng nào ngờ, nó tác động đến người kia một cách khủng khiếp.

Lưu Nghệ Kiên thoáng chốc kinh ngạc, sau đó lại thay đổi bằng bộ mặt giận dữ, khoé môi lại nhếch lên cười rất đáng sợ.

Anh ta xắn tới, giữ chặt lấy tay tôi, nắm nó cho đến khi trắng bệch cùng tê cứng mới chịu mở miệng:

” Em bị điên rồi phải không? Em không nghĩ Trịnh Tâm đang lợi dụng em hay sao!!!”

Lợi...dụng?

Tôi ngăn người nhìn Lưu Nghệ Kiên, không hiểu lời nói của anh ta, một chút cũng không hiểu. Cái gì mà Trịnh Tâm lợi dụng tôi? Rõ ràng tình cảm của cậu ta tôi có thể thấy được, nó rất thật.

Chỉ ít một điều, tình cảm của cậu ta vẫn rõ ràng hơn của anh, anh có biết không?

Tôi đau đầu trong lòng, cố gắng trừng to mắt để cản lại dòng nước chảy trào bên khoé, sống mũi lại cay xè không chịu được.

Nhìn người kia một lúc, tôi mới bật cười điên loạn, hất mạnh tay anh ta ra mà nói:

” Gì chứ! Anh thấy tôi có cái gì đáng giá để Trịnh Tâm lợi dụng? Anh nhìn xem, tôi có cái gì để người khác lợi dụng? Anh không biết Trịnh Tâm còn thật lòng hơn anh gấp mấy lần hay sao!!! Anh đâu thể biết điều đó!!!”

Từng lời phun ra khỏi miệng, tôi cắn chặt răng mình, vì tức giận mà nhịp thở rơi vào trạng thái bất ổn. Lưu Nghệ Kiên nghe thế, đôi mày ngày càng nhíu chặt vào nhau, đến mức kẹp chết một con ruồi.

” Mẹ nó! Trịnh Tâm chỉ đang lợi dụng sự tin tưởng của em thôi, đồ khờ!!!”

” Đủ rồi, anh im ngay đi! Đừng có đứng đây nói xấu Trịnh Tâm trước mặt tôi nữa, đừng có nói xấu bạn tôi như thế. Anh nghĩ anh tốt đẹp lắm sao? Anh nghĩ anh tốt hơn cậu ta hay sao? Có những chuyện cậu ta vẫn hơn anh gấp nghìn lần, anh có hiểu không?!”

Không hiểu sao khi Lưu Nghệ Kiên bảo Trịnh Tâm chỉ đang lợi dụng tôi, tôi lại mất kiểm soát đến vậy. Lời ra tiếng vào, căn phòng thoáng chốc đã thành một nơi ồn ào và đầy tức giận.

Lưu Nghệ Kiên nghe xong cũng chỉ lắc đầu, môi nhếch lên cười bất mãn:

” Đúng rồi, em cứ bênh nó đi, cứ đi thích thằng đó đi. Tôi chính là mặc kệ em!”

Nói xong, Lưu Nghệ Kiên lướt nhanh qua người tôi, đi mất.

Cửa phòng đóng lại một tiếng lạnh buốt, lòng tôi cũng đã đóng băng. Ngồi bệt xuống sàn nhà, tôi tựa người vào thành giường, đắng thương mà gục mặt lên tay.

Gì chứ? Anh mặc kệ em sao? Chẳng phải từ lâu anh đã mặc kệ em rồi hay sao?

Sao anh lại như vậy? Trước đây cho dù anh có bạn gái, cho dù không thích một đứa em trai này đi nữa, em vẫn hy vọng chúng ta có thể ở gần nhau như thế này.

Chỉ cần như thế này thôi, em cũng đã vui lắm rồi, anh không biết hay sao?

A Kiên, anh chính là không hiểu trong lòng em thật ra là yêu thích ai. Anh có lẽ suốt đời này cũng không bao giờ biết được đâu.

Nửa đêm, tôi tỉnh dậy vì một tiếng động nhỏ. Hướng mắt ra cửa, tôi thấy có bóng dáng chập choạng bước vào như một kẻ say. Giật mình ngồi dậy, tôi mới phát hiện cả hai chân mình đều bị tê cứng, ngay lập tức tôi ngã sập trên sàn.

Mông chạm đất một cái đau điếng người, tôi cắn môi chịu đựng cho cơn đau đi qua, sau đó mới nhanh chóng đi đến cửa.

Mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, tôi nhúu chặt mày đưa hai tay ra đỡ lấy người kia đang chân nam đá chân chiêu bước vào phòng. Đóng cửa lại, tôi dùng hết sức của mình đỡ Lưu Nghị Kiên đi đến giường.

Cơ thể anh ta công nhận rất nặng, như một quả tạ hạng nặng ấy. Tôi hai chân cũng liêu xiêu theo người nọ, khó khăn lắm chúng tôi mới đến bên giường. Sợ rằng thả xuống thì anh ta sẽ đau, cho nên tôi gồng mình nhẹ nhàng đặt người kia lên giường.

Không nghĩ đến anh ta từ bao giờ đã vúi chặt tay mình vào áo của tôi, khiến tôi theo đà cũng ngã xuống, vừa vịn đề lên người kia.

Chúng tôi lại gần nhau trong nháy mắt, tim đập như trống dồn, đầu óc lại trống rỗng. Dưới tôi chính là Lưu Nghị Kiên đã say bí tỉ, đôi môi khép hờ nồng nặc mùi rượu. Cố gắng kìm nén bản thân không làm chuyện hồ đồ, tôi mau chóng rời khỏi người Lưu Nghị Kiên, định sẽ đi nấu ít canh giải rượu.

Lúc tôi vừa định đứng dậy thì từ phía sau, Lưu Nghị Kiên đã ôm cứng eo tôi, một lực ấn mạnh xuống giường. Tôi cắn bản không kịp chống đỡ liền nằm dưới thân anh ta. Cơ thể cao lớn đã che khuất gần hết tia sáng của căn phòng, khiến trong mắt tôi chỉ toàn là hình ảnh của người kia.

Đôi mắt đã mờ hơi sương, nhìn anh ta lúc này quả thực có chút gợi cảm. Nghĩ đến đây, tôi thẳng thốt nhận ra mình đã đi quá xa cho nên liền vùng vẫy muốn thoát khỏi.

Thế nhưng...Lưu Nghị Kiên không tha. Anh ta trấn áp tôi ở giữa, chậm rãi cúi thấp đầu hôn lên môi tôi, một lúc một mãnh liệt. Nụ hôn này đúng như trong phim, nó khiến tôi sắp ngạt thở.

15. Chương 15: Thế Giới Đã Quay Lưng Với Tôi

Xung quanh chúng tôi đều đã xộc lên mùi hăng của rượu, tôi lại vô cùng khó chịu vì cái mùi này cho nên khẽ nhúu mày, cố gắng nghiêng đầu tránh đi nụ hôn từ người kia.

Nhưng người kia vẫn quyết không bỏ qua, hai cánh tay đã bắt đầu trượt xuống bên hông, nắm giữ chặt nơi ấy. Cơ thể tôi trong nháy mắt lại thay đổi, Lưu Nghị Kiên chế ngự sau ốt tôi, càng khiến cho nụ hôn kia thêm phần mãnh liệt và khó cưỡng lại.

Tôi sau một lúc giằng co thì không chịu nổi nữa, đành mặc anh ta muốn làm thế nào thì làm. Ngoài mặt, tôi có hơi bài xích và muốn đấm tên kia mấy cái, nhưng trong lòng không hiểu sao lại rất ảm, le lói vài tia hy vọng rất nhỏ.

Có thể Lưu Nghị Kiên đang hôn tôi là vì anh ta đã say và tưởng tượng người nằm dưới mình là một người khác.

Nhưng người xưa cũng nói rằng, khi say là lúc bạn tỉnh nhất và biết mình đang làm gì nhất. Tức Lưu Nghị Kiên chỉ đang làm chuyện mà anh ấy vẫn mong muốn, có thể đúng không?

Ngẩn người mông lung suy nghĩ, tôi không biết từ khi nào cái áo phông của mình đã bị vén lên quá nửa, lại có một mảng ẩm ướt bao lấy phía trên làm lông tơ đều dựng đứng cả lên. Cảm giác này lần đầu tôi gặp phải, nó khiến tôi vừa khó chịu lại vừa kích thích.

Bàn tay len vào giữa đám tóc của Lưu Nghị Kiên, tôi mím chặt môi mình, cố gắng đẩy thật mạnh đầu người kia ra khỏi cơ thể mình nhưng hình như không thành công. Lưỡi anh ta giao hoạt đến không ngờ, liên tục

làm người tôi uốn cong nhiều tư thế. Cứ như vậy, chúng tôi nằm trên giường, một kẻ làm càn không nghĩ ngợi, một kẻ lại...không thể khống chế âm thanh trong cổ họng.

Có lẽ chúng tôi đã đến giới hạn phải dừng lại rồi, có phải không?

Đầu óc tôi lúc ấy đều đã mơ màng, tuyệt nhiên không biết nên nghĩ cách gì để tống khứ cái tên kia qua một bên. Lý trí của tôi bảo rằng phải dừng lại ngay lập tức, nhưng trái tim này cứ khuyên rằng, hãy làm những gì tôi muốn. Và điều tôi muốn sau những ngày đơn phương kia, chính là được anh ta động chạm.

Từng cử chỉ, hành động nho nhỏ của người kia cũng đủ tác động mạnh mẽ đến tôi. Mỗi ngày trôi qua, ý niệm kia lại càng nảy sinh mãnh liệt trong tâm thức của tôi, nó khiến tôi không giây phút nào yên yên ổn ổn. Có những đêm, tôi đã mơ cùng Lưu Nghệ Kiên mà làm loại chuyện vượt rào kia.

Đến khi giật mình tỉnh dậy, tôi phát hiện trên giường đã ẩm ướt. Lúc ấy, tôi chỉ biết cắn chặt môi mình, xua tan ngay cái suy nghĩ hết sức đen tối kia. Đồng thời, tôi cũng liếc mắt qua phía bên cạnh lại phát hiện anh ta đang ngủ rất say, một động tĩnh nhỏ cũng không thể đánh thức.

Những lúc như vậy, tôi đã nhẹ nhàng nhích lại gần chỗ anh ta, còn lợi dụng cơ hội mà mi nhẹ lên mặt người kia. Có thể anh ta không biết, nhưng tôi vẫn hy vọng anh ta biết tình cảm của tôi chính là như thế.

Lưu Nghệ Kiên hoàn toàn khống chế được tôi, cái áo phông đã bị lột sạch ném lên sàn. Tôi run rẩy một lúc, nhất quyết phản kháng lại. Chuyện này không thể đi xa như thế, ba mẹ mà biết thì sẽ không hay tí nào. Với lại, anh ta cũng không phải là yêu thương tôi mà...làm loại chuyện ấy.

Nghĩ rồi tôi dùng hai tay chắn trước ngực người kia, hung hăng nói:

” Dừng lại ngay, A Kiên! Anh say quá rồi. Đồ điên, anh dừng lại trước khi quá...”

Tôi vẫn chưa nói dứt câu thì Lưu Nghệ Kiên đã lại hôn tôi, anh ta dời đi sự chú ý của tôi bằng nụ hôn của mình. Kỹ thuật hôn của người kia thì không còn gì phải bàn cãi, anh ta rất biết cách lôi cuốn kẻ khác vào cuộc vui của mình.

Nhắm mắt lại, lúc ấy tôi bỗng chỉ có một suy nghĩ trong đầu, chính là cứ thả trôi bản thân theo ý muốn của mình. Và thế là, tôi chấp nhận Lưu Nghệ Kiên, mặc kệ là anh ta có đang nghĩ đến tôi hay không.

Đưa tay giữ chặt đầu người kia, tôi chủ động ấn người kia xuống để có thể dễ dàng hôn hơn. Lưỡi chúng tôi vẫn quấn lấy nhau, hôn triền miên. Trong cổ họng lúc đó đã phát ra vài tiếng kêu nhỏ, nhưng đủ khiến tôi đỏ mặt tía tai. Lưu Nghệ Kiên ngược lại thích thú lắm, tôi thấy anh ta nhếch môi cười lưu manh, sau đó lại dời cánh tay xuống kéo khoá quần.

Lúc ấy, tôi thật sự hốt hoảng, vội vàng kêu một tiếng:

” Dừng!!!”

Đôi mắt trừng to lên, tôi thấy Lưu Nghệ Kiên đã bất ngờ dừng tay lại. Anh ta bắt đầu tỉnh ra hay sao ấy, đôi mắt không còn mơ màng nữa, chỉ là cánh tay kia lại rời đi chỗ khác, bao lấy người tôi mà ôm khư khư như ôm chó con.

Khoảnh khắc đó, tôi phát hiện Lưu Nghệ Kiên lại có điểm đáng yêu. Khi say, anh ta như một người khác vậy, rất biết nghe lời!!

Lưu Nghệ Kiên lúc ấy ôm tôi, đầu lại gục vào hõm vai của tôi dụi vài cái, sau đó thì thủ thủ đôi lời:

” Tại sao lại thích người khác? Tại sao lại bênh vực người khác? Tại sao...Dừng, đừng như thế, làm ơn...Đừng thích người khác, anh xin lỗi...”

Anh ta...đang nói gì thế? Có phải ma men đã quay trở lại làm đầu óc anh ta bị loạn hay không?

Những lời kia vô thức lọt vào tai tôi khiến tôi không biết mình đang vui hay như thế nào. Rõ ràng những câu từ đó đều dành cho tôi mà, đúng không?

Anh ta bảo tôi đừng thích người khác hay sao? Lưu Nghệ Kiên, anh nói vậy là có ý gì? Chết tiệt! Anh mau tỉnh lại cho tôi!!!

Tôi cắn chặt môi, dùng hết lực để đẩy người kia qua một bên. Sau đó, tôi ngồi thẳng người, đành thụp vào ngực anh ta, cúi gắt:

” Anh mau tỉnh lại cho tôi. Anh vừa nói gì thế? Anh nói lại xem!!!”

” A Kiên, chết tiệt, anh có tỉnh lại hay không?!”

Tôi cứ ra sức túm chặt lấy cổ áo anh ta xốc lên nằng nặc đòi câu trả lời. Còn anh ta thì lơ hẩn tôi, nhắm mắt rồi ngủ say lúc nào không biết. Đến khi tôi thấy anh ta nghiêng người, đưa tay lần mò tìm cái gối ôm thì tôi mới biết, anh ta đúng là say lắm rồi...

Tại sao mình lại đi đôi co với một tên say cơ chứ? Ngu ngốc vẫn là ngu ngốc.

Bất lực, tôi nằm phịch xuống giường, để cho người mình trần trụi ở phía trên, trực tiếp quần chăn mà đi ngủ. Không lâu sau, tôi lại cảm giác được một cổ ấm áp vây lấy bên cạnh. Liếc nhìn qua, Lưu Nghệ Kiên đã lại ôm lấy tôi, hơi thở nóng hừng hực của anh ta phả thẳng vào người tôi.

Qua một lúc, chúng tôi xoay người đối mặt, ôm lấy nhau ngủ đến sáng.

Sáng ra, tôi còn nằm ngủ trên giường, người kia thì đã thức dậy, vì tôi nghe có tiếng nước đổ xuống ào ào. Nghiêng người tránh đi ánh nắng bên ngoài cửa sổ, tôi kéo chăn trùm kín đầu, vùi sâu trong đó để tiếp tục giấc mộng của mình.

Tôi đang mơ thấy Lưu Nghệ Kiên bận một bộ quần áo đơn giản mà lại cực kỳ đẹp trai, đứng trước mặt tôi, miệng đang nói gì đó. Chết tiệt, tại sao tôi lại không thể nghe anh ta nói cái gì vậy? Nào, có âm thanh đi chứ, mau có âm thanh đi!!!

Khoan đã, tại sao tôi lại bay lên rồi? Hai chân của tôi đều đã nhấc khỏi mặt đất. Cái gì? Tôi mọc cánh từ bao giờ à? Không thể nào!!!

Đôi mày tôi nhíu lại, không biết mình rốt cuộc đang chìm vào giấc mộng thuộc thể loại gì. Qua một lúc giằng co trên giường, tôi giật mình mở mắt thì thấy Lưu Nghệ Kiên đang ngồi bên giường, còn cực kỳ ôn nhu mà vuốt ve tóc tôi.

Bất ngờ, tôi nhắm mắt lại, coi như vẫn chưa thấy gì hết. Lúc đó, tôi lại nghe Lưu Nghệ Kiên kề sát tai mình mà nói:

” Đêm qua anh say, chắc em mệt lắm...”

“ ... ”

Ý của anh ta là gì?

Một là vì anh ta say bí tỉ mà tôi phải kiêng cái cục tạ hạng nặng đó vào phòng cho nên mới mệt.

Hai là vì anh ta say xong làm càn, sau đó tôi bị mất sức nên mệt.

Cuối cùng ý anh ta nói là cái nào trong hai cái trên? Riêng tôi, tôi thấy cả hai đều xảy ra cùng một lúc.

” Tiểu Đan, mau dậy đi. Hôm nay anh đưa em đến trường.”

Nghe đến đây, trong lòng vui lên hẳn nhưng tôi không mở mắt ra liền mà chỉ từ từ động dậy, xem như tôi vừa thức dậy. Hé mắt nhìn, tôi thấy Lưu Nghệ Kiên đang bận áo khoác rồi mở cửa đi xuống nhà. Lúc ấy, tôi mới bật dậy, sau đó mau chóng thay đồ đi học.

Hôm nay chúng tôi lại cùng ngồi trên một chiếc xe đạp, đèo nhau đến trường. Cảm giác này lâu lắm rồi mới quay lại, là từ khi tôi hôn trộm Lưu Nghệ Kiên vào đêm hôm đó.

Trong mắt tôi, công viên hôm nay có vẻ vui hơn, hàng cây bên đường có vẻ xanh hơn, bầu trời lại vô cùng trong vắt. Cái gì tôi thấy cũng trở nên tràn đầy sức sống. Nghĩ vậy, tôi đưa tay lên ngực trái của mình. Hôm nay tim tôi lại đập nhanh hơn một chút. Tôi đã quá quen với loại cảm xúc này rồi.

Bằng qua vài ngã tư, chúng tôi đã đến trường. Leo xuống xe, tôi một mạch liền chạy vào lớp, không ngờ lại tông phải Trịnh Tâm cũng đang bước vào.

Chúng tôi chạm mặt ngay cửa lớp, Trịnh Tâm nhìn tôi đầu xù tóc rối thì đã cẩn thận sửa lại cho tôi. Sau đó, chúng tôi đẩy cửa đi vào lớp. Lớp hôm nay bỗng ngoan hơn mọi ngày, ai nấy đều im lặng. Nghe tiếng động, bọn họ ngoái đầu ra nhìn rồi lại trưng ra bộ mặt I don't care!

Tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ nhanh chóng đi xuống bàn của mình. Ngồi xuống, tôi mới giật mình phát hiện, trên bàn tôi có một dòng chữ được ghi bằng bút xóa hẳn hoi. À, không phải là một dòng mà...rất là nhiều. Những dòng chữ ghi nguệch ngoạc tứ phía, tôi cau mày đọc chúng.

" Tên biến thái!"

" Bị đồng tính thì đừng đến trường nữa! Mau chuyển trường đi! Ghê tởm!"

" Ghê tởm!"

" Haha kẻ biến thái!"

" Đồng tính luyện ái!"

" Đừng vợ hết con trai lớp này nha, đồ bệnh hoạn!"

Trịnh Tâm có vẻ phát hiện biểu tình trên mặt tôi không ổn cho nên liền đi qua nhìn. Sau đó, cậu ta đã đập thẳng cái bàn học của tôi làm nó ngã chổng chơ. Tiếng động chói tai vang lên, tôi giật mình ngược nhìn mọi người. Ánh mắt bọn họ có phần kinh hãi trước hành động thô bạo kia, song vẫn là dùng sự khinh miệt để nhìn tôi.

Tại sao?

Tôi mơ màng không hiểu, cũng không biết vì sao hốc mắt của mình lại nóng lên. Lẽ nào tôi bệnh hoạn, biến thái đến vậy sao? Tôi đã làm gì ai cơ chứ? Tôi cũng không phải chủ động hôn một thằng con trai trước bàn dân thiên hạ.

Tôi...

Còn chưa nghĩ thông, tôi nghe Trịnh Tâm quát lớn:

" Mẹ nó, ai đã ghi những thứ này?"

Trong lớp im phăng phắc, lòng tôi lại chùng xuống đến âm cực đại. Cái bàn kia vẫn còn nằm trên sàn, dòng chữ trắng xóa không thể bôi đi. Tôi đau đớn nhìn nó rồi lại cắn chặt môi mình.

Trịnh Tâm vẫn không tha, cậu ta quát lớn một tiếng nữa rồi lôi đại một tên con trai, dọa sẽ đánh một trận. Lúc ấy, lớp tôi náo loạn khiến cho giám thị để ý, đến xem xét. Qua một lúc, tôi thấy thầy giám thị mặt mày tái nhợt khi thấy cái bàn đầy chữ kia, song cũng không nói gì, một mực bỏ đi.

Trịnh Tâm may mắn là bị rầy đời ba câu, sau đó cậu ta ghì chặt vai tôi, rít từng chữ qua kẽ răng:

" Tôi sẽ không tha cho đứa nào làm như vậy! Đừng khóc, đồ ngốc!"

Nghe thế, lòng tôi yên tâm hẳn. Giọt nước sắp trượt xuống cũng được tôi vội vàng lau đi. Tôi hít lấy một hơi, đứng dậy dựng lại cái bàn kia, đem những dòng chữ đó ném qua một bên, tiếp tục học.

Giáo viên vào lớp, Trịnh Tâm buộc phải trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc ấy, tôi đã cảm thấy thế giới quá bất công với mình, mọi người quá phân biệt giai cấp.

Vì sao Trịnh Tâm mới chính là người chủ động hôn tôi thì lại không bị cái gì. Trong khi tôi là người bị động, lại thành ra cái loại bệnh hoạn này.

Trong giây phút đó, tôi cảm thấy vô cùng bất mãn với cuộc sống đương thời. Nghĩ lại, năm đó là năm 1996, khoảng thời gian đó mọi người còn ý thức rất hẹp, không biết cái gì là đồng tính. Cứ nghe đến con trai yêu con trai hay con gái yêu con gái thì sẽ nhảy dựng lên bác bỏ.

Khó khăn lắm tôi mới có thể trôi qua năm tiết một cách yên ổn. Nói như thế, nhưng tôi cảm thấy ngày hôm nay quả thực là một chuyện ám ảnh. Soạn sách vở bỏ vào cặp, đeo cặp lên vai rồi tôi bỏ đi một mạch.

Bước vào phòng vệ sinh, tôi rửa mặt cho thật tỉnh táo. Kỳ thực, lúc này muốn khóc nữa tôi cũng không thể khóc nổi. Chắc là đã chai lì mắt rồi?

Bước ra khỏi phòng vệ sinh, tôi phát hiện có một đám người tụ tập lại đông đúc. Không thể nhầm lẫn, họ đều là những người trong lớp của tôi, bọn họ lại đang dùng ánh mắt khinh miệt nhìn đến tôi.

Mấy người không thể tha cho tôi sao? Tôi không hề muốn làm gì mấy người cả!!!

Cắn chặt môi mình, tôi nhắm mắt lao đảo tiến về phía trước, định sẽ lướt qua họ thật nhanh nhưng mọi chuyện không như ý muốn.

Một tên con trai đã nắm chặt áo tôi kéo lại, bắt tôi đứng giữa cái vòng tròn địa ngục kia. Tôi lăm lét nhìn bọn họ, trong lòng thật sự sợ hãi.

” Ê đồng tính, mới đụng vào mày thôi tao đã thấy kinh tởm rồi. Có khi nào bị lây bệnh hay không?”

Cái tên lúc nãy nói xong lại cười phá lên, cả bọn cũng cười theo.

Tôi nghe xong cảm thấy tức giận, tay siết quai cặp, hung hăng phản bác:

” Đồng tính không phải bệnh! Có cần tôi dạy các người thế nào là đồng tính hay không?”

” A, còn lớn giọng nữa cơ?” Tên khác chen vào, sau đó đi tới túm lấy cổ áo tôi:

” Đã bị bệnh thì im lặng đi, còn lớn giọng cãi lại thì đừng trách! Biến thái!!!”

“ ... ”

Tôi không cãi nữa, vì tôi biết bọn người này có nói cũng sẽ không chịu hiểu. Đứng đó một lúc, tôi bồn chồn muốn thoát khỏi vòng vây thì bất ngờ từ bên trái, một quả trứng được ném tới trúng vào người tôi.

Trứng gà sống bị vỡ làm vấy bẩn tay áo, tôi giật mình nhìn qua thì lại hứng phải một quả trứng nữa. Không lâu sau, cả người tôi đều đã dính đầy chất nhờn từ lòng trắng trứng. Sau đó, bọn họ dùng một chiêu cuối cùng.

Tôi cúi gằm mặt, chưa bao giờ tôi bị người khác khinh thường đến mức này, mà cũng không thể lên tiếng. Một hủ bột mì được một tên con trai đối diện ném thẳng tới, kết hợp với trứng gà, nó dính lên người tôi.

Trông tôi lúc đó nhếch nhác không chịu được. Cột nả xong, bọn nó rời đi cùng với tiếng cười ha hả.

Tôi đứng đó, chết lặng. Đừng bảo tôi phải nói lên cảm xúc của mình, đến bây giờ nhớ lại, tôi vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn và bất mãn.

Khóc, cuối cùng tôi cũng đã khóc được. Từng giọt nước mắt thay nhau rơi xuống, ướt cả một mảng cặp. Tôi đứng đó, đôi vai run rẩy, bàn tay liên tục dụi qua dụi lại hai mắt nhưng không thể ngừng khóc.

Tôi đã thật sự rất sợ, và trong khoảnh khắc đó, tôi bất giác gọi tên một người với niềm hy vọng duy nhất. Hy vọng người đó sẽ theo tiếng gọi mà đi đến bảo vệ tôi.

Chỉ cần như thế thôi. Và rồi mọi người biết không? Người đó đã thật sự đến. Từ xa, tôi nghe tiếng chạy nện trên nền đất. Người nọ chạy đến với vẻ mặt hốt hãi. Sau đó không cần nói nhiều lời mà ôm lấy tôi, xoa dịu đi sự hoảng loạn trong lòng tôi.

Cuối cùng, người đó đã nói với tôi một câu:

” Đừng sợ, có anh đây rồi, đừng sợ, Tiểu Đan...”

16. Chương 16: Tình Yêu Là Không Thể Thay Thế

Cũng thật may mắn khi trên hành lang lúc đó không còn bóng người nào qua lại. Nếu để họ thấy tôi đang nấp trong lòng người kia mà khóc như một đứa trẻ thì sẽ ê mặt đến nhường nào?

Bình tĩnh lại một chút, tôi sụt sùi, nước mũi đã tèm nhem dính luôn trên áo người kia. Mà người kia cũng thực ôn nhu khi không đem tôi ra đánh cho một trận vì tội làm dơ y phục của anh ta.

Lưu Nghệ Kiên đến giờ vẫn còn hoang mang khi nhìn thấy tôi khóc nức nở như vậy, trên người lại toàn là trứng gà và bột mì, mùi tanh của trứng đã bắt đầu xộc lên. Tôi nghĩ thấy liền cảm giác buồn nôn, vội vàng che miệng lại, cố gắng nuốt khan mấy ngụm nước bọt.

” Bọn nó đã khinh thường em đến mức này sao? Bọn nó còn dám làm cái loại trò này? C** thật!”

Lưu Nghệ Kiên mặt tức giận, nắm tay anh ta đã siết chặt lại, chỉ cần một tác động nhỏ liền tung cú đấm đó đến kẻ gây phiền phức. Nhìn thoáng qua nét mặt người kia, tôi bỗng cảm thấy vô cùng vui vẻ, trong lòng hoàn toàn thoải mái chứ không hoảng sợ như lúc nãy nữa.

Có lẽ vì người tôi hy vọng đã đến bảo bọc tôi, đúng là vậy rồi. Ngắc người một lúc, Lưu Nghệ Kiên đưa tay véo hai má của tôi sang hai bên, anh ta đang cố chọc tôi cười lên.

Cái tên đàn này thường ngày không biết nói lời an ủi, chỉ biết mấy trò gây cười đơn giản như véo má làm mặt hề hoặc giả làm một danh hài trên tivi, diễn lại mẫu kịch nhỏ mà thôi.

Người đó là vậy, bề ngoài vui vẻ, khô khan nhưng bên trong ai biết được lại có nhiều nỗi lòng đến thế. Mãi cho bây giờ đã ở gần nhau, mỗi ngày đều có thể thấy mặt của nhau, tôi mới có thể hiểu được hết những tâm tư của người kia.

Quả thực là một kẻ đầu óc phức tạp a!!!

” Đồ khờ, sau này nếu có ai khinh thường em như vậy, em cứ mạnh miệng mà cãi lại. Chẳng phải thường ngày em cũng cãi nhau với anh hoài đó thôi?”

Cái triết lý gì thế?

Bọn họ đông như vậy, tôi một thân một mình làm sao có thể cãi lại a? Một cái miệng cũng không thể đấu lại năm, sáu cái mồm à nha.

Tôi ngẩng mặt lườm anh ta một cái, xem như không một chút cam tâm với lời nói kia. Thấy tôi như thế, anh ta bỗng phì cười:

” Được rồi được rồi. Sau này cũng không ai dám như thế với em nữa đâu.”

” Sao anh biết? Anh nhìn trước tương lai à?” Tôi trở mắt hỏi.

Lưu Nghệ Kiên nghe vậy bỗng dừng lại im bặt, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ gì đó vô cùng nghiêm trọng. Một lúc sau, anh ta mới cười xuề xòa như muốn bỏ qua chuyện kia.

” Anh chỉ thuận miệng nói thế thôi.”

Đúng là đánh trống lảng thật! Đồ đáng ghét!!

Tôi bất mãn thở hắt ra một hơi, sau đó chúng tôi cùng nhau đi ra cổng trường. Ở phòng bảo vệ, chúng tôi nhìn thấy một hình dáng quen thuộc. Lưu Nghệ Kiên vừa thấy người đó liền nhú mày, tỏ vẻ bài xích rõ rệt. Còn tôi lại khác, nhìn thấy trên mặt người kia đầy thương tích như vừa đánh nhau, tôi đã vội vàng chạy đến đó xem xét.

Trịnh Tâm đứng dựa người vào thành cổng, hai tay khoanh trước ngực, mặt cúi thấp cũng có vẻ đang nghiên ngẫm điều gì đó. Nghe tiếng giày, cậu ta ngẩng mặt nhìn tôi, nụ cười thường ngày xinh đẹp lại trở nên khó coi.

Có thể là do vết thương ở khoe miệng gây ra. Cậu ta rốt cuộc là bị gì thế?

Tôi đứng đối diện Trịnh Tâm, đưa tay lên sờ qua vết thương ở khoe miệng, sau đó sốt ruột hỏi:

” Trịnh Tâm, cậu bị làm sao vậy? Lúc nãy còn bình thường lắm mà, sao bây giờ lại bị thương như thế?”

Trịnh Tâm đưa tay lên xoa xoa bên má, nhếch môi cười đầy vẻ bất cần:

” Không có gì! Tôi chỉ vừa đánh nhau một trận với tụi con trai thôi.”

” Sao lại đánh nhau?” Tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Hai con người mà tôi được quen biết trong nửa năm nay sao lại giống nhau đến vậy?

Bề ngoài luôn tỏ vẻ cuộc đời vẫn luôn yên ổn, nhưng trong thâm tâm lại luôn có những gợn sóng lăn tăn không ngừng. Ngay cả bản tính nóng nảy và thích đánh nhau cũng rất giống.

Nghĩ lại, tôi không hiểu vì sao Trịnh Tâm lại từng thích A Kiên đến thế? Hai người...có phải là quá mạnh mẽ để có thể ở cạnh nhau không?

Không nghĩ nữa, tôi lại quay sang chờ Trịnh Tâm trả lời. Nhưng cậu ta vẫn như cũ, nói với vẻ mặt ” I’m ok!”

” Bọn nó mất dạy thì tôi ra tay dạy dỗ thôi.”

“ ... ”

Nghe đến đây, tôi biết mình có hỏi nữa cũng chẳng được gì. Lại nhìn đến vết thương ở mặt cậu ta, trong lòng tôi có hơi xót xa. Dù gì cũng là bạn của nhau, cách đây một ngày cậu ta lại còn tỏ tình với tôi. Nói chung, tôi cảm thấy rất khó chịu trong người.

” Về nhà sát trùng vết thương đi. Sau này cậu cũng đừng gây hấn nữa. Nhớ không?”

Trịnh Tâm hình như không được hài lòng lắm, đôi mày có hơi chau lại, sau đó thì khoát khoát tay:

” Nhớ, nhớ rồi. Mà, cậu mau về nhà thay đồ đi. Cả người dơ hết rồi kìa.”

Nói xong, cậu ta hơi liếc qua phía Lưu Nghệ Kiên, ánh mắt vô cùng phức tạp mà nhìn anh. Tôi quay người lại, cũng bất gặp ánh mắt phức tạp của người kia. Hai cái người này rốt cuộc là có tâm tư gì thế? Đừng có giấu tôi nữa, có được không?

Lúc tôi còn đang uất ức thì Lưu Nghệ Kiên tiến tới nắm tay tôi toan dẫn đi. Cũng ngay lúc ấy, Trịnh Tâm đã nhanh tay mà nhét vào tay tôi một mẩu giấy nhỏ. Không biết người kia có thấy hành động đầy gian tình đó không, nhưng tôi nghĩ là không thể.

Trịnh Tâm hành động dứt khoát lắm, mà A Kiên cũng không trưng ra vẻ mặt gì là ngạc nhiên hay tò mò, cho nên tôi có hơi yên tâm.

Về đến nhà, tôi liền cầm mẩu giấy kia ra đọc. Chỉ thấy một dòng chữ rất ngắn gọn của Trịnh Tâm. Cậu ta ghi rằng chúng tôi vào cuối tuần này sẽ cùng nhau đi chơi. Ngồi ở giường, tôi nhắm trong miệng, không nhâm lẫn thì cuối tuần này chuẩn xác là ngày lễ tình nhân.

Ách, ngày lễ tình nhân sao? Cậu ta hẹn mình cùng đi chơi vào ngày lễ đó sao? Cảm giác này là thế nào ấy nhỉ? Rõ ràng...mình còn chưa đồng ý lời nói kia nữa a.

Ủ rũ cúi mặt suy nghĩ, tôi không biết Lưu Nghệ Kiên vào phòng từ khi nào. Lúc ngẩng mặt lên thì thấy anh ta đang nhìn đến tôi một cách chăm chú, miệng còn mấp máy như muốn nói gì đó rồi lại im lặng, chui vào phòng tắm.

Thái độ kỳ lạ kia cũng khiến tôi một bụng thắc mắc, nhưng không dám hỏi. Tôi sợ rằng, nếu tôi trở nên phiền phức thì A Kiên sẽ lại lạnh nhạt với tôi như trước đây.

Thật sự tôi không muốn điều đó, không hề muốn.

Cứ thế cho đến cuối tuần, tôi trong lòng tăng tăng hồi hộp và sốt ruột. Xem như đây là lần đầu tiên tôi đi chơi riêng với một người, mà người này lại còn vừa tỏ tình với tôi nữa. Hối làm sao tôi không căng thẳng được cơ chứ?

Đứng trước gương, tôi cẩn thận chỉnh trang y phục của mình. Quần áo của tôi cũng rất đơn giản, chỉ là một chiếc quần jeans lửng với cái áo phông màu xanh dương. Tôi rất thích cái áo này vì màu sắc của nó hoà nhã, kết hợp với cái quần nào cũng ok hết. Mặt khác, cái áo này lại còn chính tay Lưu Nghệ Kiên chọn rồi mua tặng tôi.

Ừm, có thể khoa trương một tí nhưng mà tôi thích nó chỉ vì lý do từ người kia mà thôi.

Nhớ tới chuyện này lại làm mặt tôi nóng lên, cảm xúc lại bồi hồi nữa rồi. Lắc đầu hai cái cho tỉnh táo, tôi nhanh chóng chạy xuống phòng khách. Hôm nay cũng thực kỳ lạ, ba mẹ đi chơi thì không nói, ngay cả Lưu Nghệ Kiên cũng mất tăm.

Mà khoan đã, hôm nay là lễ tình nhân, anh ta...có thể là đi chơi cùng Nhược Anh rồi đi?

Bao nhiêu sự hồi hộp cùng mong chờ lúc này đều bị suy nghĩ này đánh sập hết. Tôi cắn chặt môi tự phải báng bản thân, không biết lựa chọn lúc thích hợp để nghĩ ngợi linh tinh nữa.

Ồ ngu ngốc!!

Mắng mình xong, tôi lập tức rời khỏi nhà, đi đến chỗ hẹn. Khi chạy đến nơi, tôi đã thấy Trịnh Tâm đứng chờ dưới ngọn đèn đường. Bây giờ đã sắp tối, ngoài đường mọi người đều nhộn nhịp, rộn rã. Trong dòng người đông đúc kia, Trịnh Tâm đứng đó một mình khiến tôi có cảm giác cậu ta luôn cô độc như vậy.

” Trịnh Tâm, cậu đợi lâu chưa?”

Tôi chạy đến liền mỉm cười nhìn Trịnh Tâm. Cậu ta vừa thấy tôi đã tiến lại ôm một cái đến ngạt thở. Hình như cậu ta đã chờ lâu lắm rồi, mà cảm giác này cũng kỳ lạ quá. Có vẻ...cậu ta sợ tôi không đến hay sao ấy nhỉ?

” Sao...vậy?” Tôi ngập ngừng hỏi.

Trịnh Tâm buông tôi ra, mỉm cười nhàn nhạt:

” Không có gì. Chúng ta vào thôi.”

Chúng tôi hôm nay đã hẹn đi xem phim, một bộ phim dành cho tuổi teen, rất thích hợp cho mùa lễ tình yêu này. Sóng vai nhau đi vào rạp chiếu, chúng tôi một bên cầm hộp popcorn, một bên cầm hai ly nước ngọt, bắt đầu ngược nhìn màn hình rộng lớn.

Phim đã chiếu. Tôi cùng Trịnh Tâm cũng thực chăm chú mà xem phim, mãi cho đến khi tay tôi bị một vật bao lấy, ấm áp vô cùng, tôi mới nghiêng đầu nhìn qua. Trịnh Tâm vẫn như cũ mà nhìn màn hình, thế nhưng bàn tay cậu ta lại nắm chặt lấy tay tôi.

Ách, không ngờ cậu ta cũng lãng mạn như vậy...

Tôi cúi mặt nghĩ thầm, sau đó bỗng nhớ đến gương mặt đáng ghét kia. Không biết giờ này bọn họ có vui không nhỉ? Chắc là đang đi ăn ở đâu đó hoặc là cũng xem phim giống chúng tôi?

” Đang nghĩ gì vậy?”

Giọng nói trầm dội vào tai, tôi giật khê người nhìn qua thì thấy Trịnh Tâm nheo nheo mắt, có ý không hài lòng.

Nghĩ thế, tôi liền lắc đầu chối:

” Tôi đang nghĩ đến phim, đang tự tóm tắt nội dung ấy mà...”

Nói xong, tôi cười khan vài tiếng đầy ngượng ngùng. Tôi thừa biết Trịnh Tâm đã nhìn ra tâm tư của tôi mất rồi, nhưng đành vậy, cứ giả ngơ là tốt nhất.

Trịnh Tâm nghe xong không nói gì nữa, lại quay mặt tiếp tục theo dõi phim. Bộ phim này thật ra cũng rất dễ thương, tình yêu tuổi học trò luôn đáng yêu và đáng nhớ như vậy. Lại còn là mối tình đầu nữa chứ. Nhìn nam chính nữ chính tay trong tay, tôi bất chợt nhovn miệng cười.

Nhưng ngay lập tức, hình ảnh nam thứ với vẻ mặt hài lòng khi thấy người mình yêu tay trong tay với người khác, tôi bất giác đau nhói.

Nam thứ trong kia rất có thể là tôi, mà...cũng rất có thể là Trịnh Tâm?

Ha ha, tôi đang nghĩ gì thế này?

Tự cười giễu bản thân, tôi ngồi ngay ngắn lại, nhét bắp vào miệng nhai rộp rộp.

Gần hai tiếng, phim cuối cùng cũng kết thúc. Trịnh Tâm cùng tôi rời khỏi rạp chiếu, cậu ta đột ngột dẫn tôi về nhà của mình.

Đứng trước một căn biệt thự, tôi kinh ngạc không khép nổi miệng của mình. Vào năm đó, có một căn nhà thế này cũng là rất giàu có rồi. Không nghĩ đến gia thế của Trịnh Tâm lại kinh khủng nhường này.

” Đứng đứng đó nữa, không biết lạnh à!”

Trịnh Tâm cau mày nhìn tôi, sau đó kéo tôi đi vào bên trong. Phòng khách quả thực rộng gấp hai lần căn nhà cũ của tôi, nhìn thoáng qua lại có chút ảm đạm và cô tịch.

Lẽ nào trong nhà này chỉ có mỗi cậu ta thôi sao? Một mình sống trong nơi thế này ư?

Đứng ngẩn người vài giây, tôi mới sực tỉnh mà vội vàng ngồi xuống cái ghế dài. Vải ghế cũng thật êm ái quá đi mất!!

Trịnh Tâm từ trong bếp đi ra với một chai rượu vang với hai cái ly thủy tinh có kiểu dáng rất sang trọng. Cậu ta ngồi xuống bên cạnh, sành sỏi mà khui rượu, rót vào ly một nửa. Sau đó, Trịnh Tâm đưa cho tôi một ly. Chúng tôi nhìn nhau, cạn ly thành tiếng lách cách.

Uống vào một ngụm, tôi cảm thấy đầu lưỡi liền bị kích thích bởi độ nồng, rồi lại đến mùi thơm của nó. Rượu đúng là rất ngon. Tôi liếm liếm môi, uống thêm một ngụm nữa.

Trịnh Tâm im lặng ngồi bên cạnh quan sát tôi uống rượu, sau đó cậu ta phì cười:

” Tiểu Đan, cậu đúng thật đáng yêu lắm đấy!!!”

“ ... ”

Đáng yêu không dành cho con trai, có biết không?

Tôi lườm Trịnh Tâm một cái:

” Con trai ai lại khen như vậy!”

” Nhưng cậu là đáng yêu thật, đến mức tôi không thể kiềm chế nổi.”

Khi nói câu này, Trịnh Tâm đã cố tình dán sát mặt cậu ta vào mặt tôi, khoé môi còn nhếch lên cười đầy gian manh.

Đồ lưu manh, đúng là đồ lưu manh a!!!

Tôi bất ngờ lùi về sau một chút, nhưng vì hậu đậu mà bật ngựa luôn ra phía sau. Lưng tôi tiếp lưng ghế một cách êm ái nhưng đầy nguy hiểm. Vì sao à? Vì lúc đó Trịnh Tâm đã chớp thời cơ đè hẳn lên người tôi, đôi mắt còn mang theo chút...sắc dục.

“ ... ”

Khoảnh khắc lúc đó, tôi không biết phải nói câu gì cho hợp tình hợp lý, mà còn phải có tác dụng ngăn cản người kia lại nữa. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn chẳng nghĩ ra thứ gì hay ho, cho nên Trịnh Tâm lại được nước lấn lướt.

Hai tay cậu ta ôm ngang hông tôi, môi lại dờ sát xuống ấn lên môi tôi. Nụ hôn mang theo hương rượu vang có chút khiến đầu óc tôi mụ mị.

Trịnh Tâm lại hôn sâu, ngày một mạnh mẽ. Cánh tay cũng dùng lực mà vén áo tôi lên, mặc cho tôi vùng vẫy, cậu ta vẫn tiếp tục.

Trong đầu tôi lúc đó đã vô tình nhớ lại đêm hôm kia, đêm mà Lưu Nghị Kiên đã say bí tỉ rồi làm loạn trên giường. Cảm giác lúc đó cùng với cảm giác lúc ở với Trịnh Tâm, nó không giống nhau.

Tôi một chút thoải mái cũng không có, ngược lại chỉ cảm thấy mình đang bị bức ép mà thôi. Cố gắng cắn chặt răng, tôi không muốn người kia đưa lưỡi làm càn bên trong, cánh tay cũng dùng hết lực mà đẩy người kia ra khỏi người mình.

Giằng co một lúc, Trịnh Tâm buông tha tôi thật. Cậu ta ngồi hẳn dậy, dựa lưng ra sau ghế. Tay cầm ly rượu lên nhấp môi, đôi mắt tối sầm lại.

Tôi cũng bắt đầu kéo áo ngay ngắn rồi ngồi lên, khoảng cách chúng tôi có hơi xa một chút. Vì nghĩ mình khiến người kia mất hứng, nên tôi không dám ngẩng mặt lên nhìn Trịnh Tâm.

Không biết qua bao lâu, Trịnh Tâm mới lại lên tiếng:

” Có lẽ tôi vẫn không thể trở thành người trong lòng cậu.”

“...” Tôi nhất thời im lặng.

Thấy tôi không đáp lại, Trịnh Tâm đặt ly rượu xuống bàn, đứng dậy chỉnh trang lại quần áo, sau đó cười nhạt:

” Nếu đã thế, tôi cũng không muốn giấu cậu nữa. Hôm nay, tôi sẽ nói hết tất cả những gì đã xảy ra giữa tôi và A Kiên, cũng như giữa A Kiên và cậu. Nói cho dễ hiểu thì là chuyện của ba chúng ta.”

17. Chương 17: Khổ Tâm Của Những Kẻ Khờ

Thời gian tưởng chừng như đang lắng đọng lại hẳn, mọi thứ xung quanh tôi đều ngừng hoạt động trong ít phút. Mãi cho đến khi Trịnh Tâm ngồi xuống ghế, tiếp tục về mặt bất cần mà rót rượu nốc như uống nước, tôi mới sực tỉnh.

Trong câu nói của cậu ta quả thực chứa nhiều ẩn ý quá, đầu óc tôi hoang mang không kịp phân tích được gì, chỉ bất lực ngẩng mặt chờ đợi cậu ta.

Trịnh Tâm uống xong hai ly rượu, sau đó mới ngả người ra sau, cười khan một tiếng.

” Trước đây, tôi vô tình phát hiện mình thích con trai. Cảm giác lúc đó nó rất kinh khủng, có lẽ cậu không hiểu được nó đâu. Khoảng thời gian đó, mọi người vẫn còn đặt nặng vấn đề đồng tính, trong khi đó tôi lại là một người được thầy cô khá đề cao trong học tập, bạn bè lại hết mực tôn sùng. Ha, cứ như thế, tôi cảm thấy vô cùng hoảng sợ với con người thật của mình...”

” Sau đó, tôi gặp Lưu Nghệ Kiên. Anh ta là một nam sinh lớp trên, chơi bóng rổ rất giỏi, học hành khá tốt, với cả gương mặt trông rất được. A Kiên được khá nhiều con gái yêu thích, trong đó...vô tình xuất hiện một thằng con trai là tôi. Từ ngày đầu chạm mặt anh ta, tôi bỗng dưng cảm thấy bị thu hút đến kỳ lạ. Mỗi ngày trôi qua, tôi đều muốn được nhìn thấy anh ta, chỉ nhìn thấy thôi, tôi cũng đã vui rồi.”

Im lặng nghe Trịnh Tâm nói, lòng tôi như đang thắt lại. Chẳng biết là vì đồng cảm với cậu ta hay vì tôi lại đang ghen tị? Mà, tại sao tôi phải ghen tị cơ chứ? Đẳng nào đi nữa thì hai người đó...cũng không thành đôi.

” Và rồi tôi đem tình cảm của mình nói ra, cậu cũng biết kết quả sau đó là như thế nào rồi đấy. Nhận lấy cú đâm của anh ta, lòng tôi đau đớn vô cùng. Không nghĩ đến việc tình cảm của mình lại bị người khác coi thường đến mức ấy. Lúc đó, tôi vừa yêu A Kiên mà cũng vừa hận anh ta. Tôi hận đến mức muốn trả thù cho anh ta cho bằng được.”

Nói đến đây, Trịnh Tâm quay sang nhìn tôi, đôi mắt ánh lên đầy vẻ đáng thương cùng chua xót:

” Cuối cùng, tôi đã phát hiện ra một điều rất quan trọng. Ngay cả cậu có khi cũng không thể biết được.”

Nghe vậy, tôi bất giác căng thẳng, hai bàn tay lồng vào nhau, ngập ngừng hỏi:

” Điều gì?”

Trịnh Tâm bỗng cười ha hả mấy tiếng rồi đưa ngón trỏ chỉ thẳng vào tôi:

” Tôi phát hiện điểm yếu của A Kiên...chính là cậu!”

“...”

Tôi đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, đến mức miệng mở ra nhưng không thể thốt nên lời.

Cái gì? Tại sao tôi lại là điểm yếu của A Kiên? Anh ta với tôi cũng không phải là mối quan hệ thân thiết đến mức như vậy. Tôi...không hiểu, thật sự không hiểu.

Cắn chặt môi mình, tôi muốn phản kháng:

” Đừng nói bậy! Tại sao tôi lại là điểm yếu của anh ta?”

Tôi chỉ định hỏi như vậy chứ không cần một câu trả lời nào cả. Có những chuyện mình không nên biết thì sẽ tốt hơn là biết tất cả. Đôi lúc biết nhiều sẽ khiến mình đau hơn.

Trịnh Tâm nhìn tôi, nhún vai:

” Sao vậy? Cậu không vui mừng khi mình là điểm yếu của anh ta à? Chán nhĩ! Vậy để tôi nói tiếp cho cậu nghe nhé?”

Tôi im lặng đưa mắt nhìn cậu ta, tỏ ý cứ nói đi.

Ngay lập tức, Trịnh Tâm cúi thấp mặt, giọng trầm đi:

” Lần đầu tôi bắt chuyện với cậu khi cậu vừa đến lớp, cậu có biết vì sao không?”

” Không biết.” Tôi trả lời cho có, trong lòng chỉ nghĩ, không phải cậu chỉ đơn giản là xã giao thôi sao?!

” Tôi bắt chuyện với cậu vì tôi biết cậu là người quen của A Kiên. Khi A Kiên chở cậu đến trường, tôi đã thấy cậu đi cùng anh ta. Ngay sau đó, tôi đi lên lớp. Thật sự, tôi không ngờ đến việc cậu lại xuất hiện trong lớp của tôi. Điều đó vừa khiến tôi vui mừng mà cũng rất khó chịu.”

Dừng lại một chút, Trịnh Tâm hơi mỉm cười, nụ cười không còn thân thiện như trước đây nữa:

” Quên nói, khoảng thời gian lúc đó, tôi vẫn rất ghét những ai thân thiết với A Kiên. Căn bản vì tôi rất ghét anh ta. Trong đầu tôi chỉ có một chuyện là trả thù anh ta, muốn làm cho anh ta phải đau khổ. Và cậu biết không? Tôi đã làm được. A Kiên hiện tại rất đau khổ...”

“Anh ta đau khổ vì con người thật của mình, sau những ngày cố tình lảng tránh đi chuyện bản thân là đồng tính rồi đến chuyện của cậu, anh ta đã rất mệt mỏi.”

Trịnh Tâm, cậu rốt cuộc đang muốn nói cái gì thế?

Đôi chân mày ngày càng nhíu lại, tôi càng lúc càng chìm trong đồng suy nghĩ của bản thân. Cuối cùng, tôi thốt ra một câu:

” Như vậy, A Kiên là đồng tính?”

Trịnh Tâm cũng rất dứt khoát nhìn tôi, mỉm cười:

” Dĩ nhiên! Anh ta chỉ là trốn tránh mà thôi, nhưng không ngờ sau khi gặp cậu, sống cùng với cậu, anh ta đã không thể lảng tránh được điều đó nữa rồi. Tiểu Đan, cậu cũng hay thật đấy, haha...”

” Nhưng mà....Nhưng mà...” Giọng tôi bỗng nhiên lại run lên, cũng không biết mình đang định nói cái gì, trái tim ngày càng đập như trống dồn.

Tôi vốn định nói, thế còn chị Nhược Anh thì thế nào? Nếu như A Kiên là đồng tính thật thì chuyện hai người đó tìm hiểu nhau là sao?

Nhưng nghĩ lại, có lẽ Trịnh Tâm không biết gì về Nhược Anh đâu nên đành im lặng.

Đầu óc tôi bỗng căng thẳng khi sắp được nghe hết mọi chuyện, trong đó có cả niềm hy vọng nhỏ nhoi của mình.

” Ngày cậu làm mất điện thoại của tôi, tôi đã đến nói cho A Kiên biết. Và rồi anh ta bảo anh ta sẽ trả giúp cậu. Lúc đó, tôi thật sự ghen tị với cậu đấy, Tiểu Đan. Cậu có thắc mắc chiều hôm đó chúng tôi đang nói về cái gì không?”

“...” Có, có chứ, dĩ nhiên là có.

Tôi kêu lên trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không muốn nói gì cả. Tuy tiện cầm ly rượu lúc này của mình lên, tôi run rẩy nhấp môi, hy vọng rượu sẽ giúp tôi bình tĩnh hơn.

” Chiều hôm đó A Kiên hẹn tôi ra để nói chuyện. Chúng tôi nói cũng khá nhiều, chủ yếu là về cậu. A Kiên nhất mực muốn trả tiền điện thoại, nhưng tôi không cho. Tôi muốn làm khó anh ta, ép anh ta đến đường cùng. Thế rồi, A Kiên đã phải đồng ý với điều kiện tôi đưa ra. Điều kiện đó cũng rất đơn giản, chỉ cần anh ta đi ăn với tôi vào mỗi cuối tuần mà thôi. Trong một tháng, chúng tôi đã đi ăn với nhau được tám lần.”

Hoá ra lần đó mình bắt gặp hai người họ dùng bữa cùng nhau là vì điều kiện này sao?

Tôi cúi gằm mặt suy nghĩ, khoé môi bỗng nhếch lên cười hết sức điên loạn. Trong lòng tôi bây giờ chẳng biết là vui hay buồn nữa, A Kiên rõ ràng quan tâm tôi như vậy, hết lòng vì tôi như vậy mà tôi đã không hề hay biết.

Nên trách anh ta quá khờ hay trách tôi quá ngu ngốc?

Trịnh Tâm lẳng lặng nói xong, cậu ta lại nhấp môi một ngụm rượu rồi thở hắt ra.

” Mọi chuyện cũng chỉ có như thế. Tôi quyết định nói ra vì tôi nghĩ, dù mình có làm cách gì đi nữa cũng chẳng thể chen vào giữa hai người được. Có thể tôi rất tàn nhẫn, nhưng tôi sẽ không bao giờ đi phá hoại tình cảm của người khác, cũng sẽ chẳng buồn giành giật. Cho nên...”

Nói đến đây, cậu ta xoay người nhìn tôi, mi mắt nhướng lên về phía cửa:

” Cậu đi đi, có thể...A Kiên đang chờ cậu cũng không chừng.”

Chờ? A Kiên đang chờ tôi?

Mơ màng đứng dậy, hai chân tôi có phần loạng choạng bước lùi về sau. Mọi chuyện đã được sáng tỏ, thế nhưng sự thật lại khiến tôi mất đi niềm tin vào Trịnh Tâm.

Tại sao từ đầu đến cuối cậu ta chỉ lợi dụng tôi cho mục đích của riêng mình? Vậy những tình cảm bạn bè, những lời nói ngọt ngào kia đều là giả?

Đưa mắt nhìn Trịnh Tâm, tôi muốn hỏi nhiều hơn nhưng lại không đủ can đảm để chấp nhận hết tất cả, cho nên im lặng.

Tôi vừa xoay người bước được hai bước thì phía sau, Trịnh Tâm nói vọng đến, giọng điệu có phần mệt mỏi.

” Tôi thích cậu, Tiểu Đan.”

Vì xoay lưng về người kia cho nên tôi có thể thoả thích biểu tình thái độ của mình. Đôi môi cong nhẹ, tôi cười lên khi nghe câu nói kia, song trong lòng cũng đau đáu không ngừng.

Bây giờ, lời nói của cậu có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là hư ảo đây, Trịnh Tâm?

Lững thững rời khỏi nhà Trịnh Tâm, tôi mới biết ngoài trời tuyết đang rơi trắng xóa cả mặt đường. Ngày lễ tình nhân mà tuyết rơi thế này, bỗng dưng có phần ảm đạm buồn tẻ.

Con đường cũng vắng vẻ không có nhiều người qua lại. Tôi ngẩng mặt nhìn xung quanh tìm chuyến xe nhưng không có, đành phải bước bộ ra ngoài đường lộ. Cứ thế, tôi đi một cách thần thờ, trí óc toàn để tâm đến những lời mà Trịnh Tâm vừa nói.

Nếu đúng như những gì Trịnh Tâm đã nói thì đêm hôm qua, A Kiên hôn mình chính là vì có tình cảm với mình, đúng không nhỉ?

Bất chợt nghĩ đến điều này, khoé môi tôi không khỏi cong lên, cười đầy mãn nguyện.

Phải nói rằng, khi ấy trong tim tôi chỉ lấp đầy hình ảnh của người kia, một chút đau lòng cũng đã đều tan biến. Có lẽ với tôi, chỉ cần người kia thú nhận một câu có tình cảm với tôi thôi, tôi sẽ toàn tâm toàn ý bên cạnh người đó, mặc cho khó khăn có vậy quanh đi nữa.

Đến bến xe, tôi ngồi ở băng ghế dài để chờ chuyến tiếp theo. Tuyết trên trời rơi ngày một dày hơn, nhiệt độ đã chạm mốc 0 độ, tôi xuyết xoa hai bàn tay mình để tạo độ ấm. Lúc đó, có hai người lướt ngang qua tôi, một trong hai người đó có gương mặt rất quen.

Tôi cố mở to mắt ra để nhìn cho rõ thì bất ngờ lên tiếng, kêu người đó đứng lại:

” Nhược Anh!!!”

Sau đó, tôi lập tức nhận thức được, người đi chung với Nhược Anh là một người con trai rất tuấn tú, họ còn tay trong tay rất hạnh phúc.

Khoan đã, nếu Nhược Anh ở đây thì A Kiên đang ở đâu? Anh ta đang làm gì, với ai?!!!

Trong đầu lẩn quẩn mấy câu hỏi hết sức ấu trĩ kia, tôi cũng không biết Nhược Anh đã sớm đi lại chỗ tôi. Nhìn chị ta hai má đỏ ửng dưới trời lạnh cũng có chút đáng yêu.

Nhược Anh cũng bất ngờ khi thấy tôi ở đây, chị ta mở to mắt nhìn rồi lại nắm chặt hai vai tôi lay không ngừng:

” Tiểu Đan, sao em lại ở đây? Chị nghĩ em phải ở cùng với A Kiên chứ? Nếu em ở đây thì tên kia ở đâu?”

Nghe chị ta hỏi dồn dập, đầu óc tôi cũng rối tuếch. Từ lúc ở nhà thì tôi đã không thấy A Kiên ở đâu nữa rồi. Bây giờ chị ta hỏi như vậy, tôi chịu thua!!!

Ngẩn người giây lát, tôi mới hít sâu một hơi:

” Từ lúc chiều đã không gặp nhau!”

Nhược Anh nghe vậy liền nhú mày:

” Không thể nào!! Trời ạ, A Kiên ngó kia rồi cuộc đã làm gì vậy không biết?”

“...Chị nói vậy là thế nào? Chị nói rõ xem xem.” Tôi bồn chồn nên lớn tiếng.

Người con trai bên cạnh dĩ nhiên không hiểu mô tê chuyện gì nên không thể xen vào, chỉ là anh ta thấy người yêu mình bị tôi mắng nên có hơi cau mày, trừng mắt đe dọa.

Nhược Anh ngược lại đã bình tĩnh hơn, thở dài thườn thượt:

” Hai người đúng là hai tên khờ. Hôm qua A Kiên nói với chị sẽ hẹn em cùng đi chơi vào lễ tình nhân, là hôm nay đó. Mà A Kiên bảo rất ngại nếu mở miệng nói thẳng, cho nên đã viết giấy đưa cho em. Chị cũng không biết là nó đưa cho em chưa?”

” Chưa...Anh ta...” Tôi ừ rử lắc đầu, trong lòng không ngừng mắng nhiếc tên ngu ngốc kia.

Có cái gì mà khó nói? Rồi cuộc anh ta muốn như thế nào đây? Bây giờ thì hay rồi, hai đứa hai nơi, thật là ngu ngốc!!

” Được rồi. A Kiên định dẫn em đi trượt băng, nơi mà hai người từng đến chơi ấy. Chị hỏi tại sao không đi cái khác thì tên đó nhất quyết chọn trượt băng, bảo rằng nơi đó có ý nghĩa với hai người. Ừm, em đến đó xem thử xem. Nếu may mắn thì hai người sẽ gặp nhau đó...Chị chỉ sợ...”

” Cảm ơn chị, cảm ơn chị nhiều lắm!!!”

Tôi bất chợt thốt lên rồi nhích đến ôm chầm lấy Nhược Anh. Không sao cả, cái ôm này là tôi đền đáp cho chị ta.

Nhờ Nhược Anh mà tôi nhận ra tình cảm của bản thân, nhờ Nhược Anh mà tôi biết tôi đã ghen.

Nhờ Nhược Anh mà chúng tôi mới có thể gần nhau hơn. Chính là nhờ chị ta, không phải sao?!

Nghĩ thế, tôi liền nhìn chị, mỉm cười một cái rồi chạy biến về phía trước. Hai chân cứ thế lao nhanh trên đường, mặc cho người ta đang nhìn tôi bằng con mắt hết sức kỳ dị. Đi qua mấy ngôi nhà cao tầng, băng qua mấy ngã tư, cuối cùng tôi rẽ vào một con hẻm khá lớn.

Đi mười bước nữa, tôi đã đến trước sân trượt băng. Bên trong kỳ thực không có lấy một bóng người. Cũng phải, hôm nay lễ tình nhân, người ta yêu nhau thì dẫn đi xem phim chứ ai lại vào nơi này a?

Haiz, chỉ có A Kiên ngu ngốc mới nghĩ đến thứ này thôi!!!

Tôi mím môi bước nhanh vào, nhìn ngó xung quanh thật kỹ, vẫn là không thấy A Kiên. Một trận huyệt hắng dâng lên, tôi tiu nghỉu cúi mặt định xoay lưng bỏ đi thì ở phía sau lưng có tiếng động xột xoạt.

Giật mình, tôi xoay nhanh người thì phát hiện có một kẻ khờ đang đứng ở góc khuất, tay cầm hai đôi giày trượt băng, đang mở to mắt nhìn tôi.

Phải nói làm sao đây? Người tôi yêu thật sự rất khờ a...

Nhìn anh ta kinh ngạc khi thấy tôi ở đây, trong lòng tôi bỗng xót xa khôn nguôi. Có lẽ anh nghĩ em sẽ không đến đâu nhỉ?

Bước thật nhanh đến bên người đó, tôi dang hai tay ôm lấy anh, vùi mặt sâu vào lồng ngực người kia để sưởi ấm. Cơ thể A Kiên vẫn luôn ấm áp như vậy, tôi thích thú dụi vài cái.

Lưu Nghệ Kiên cũng rất phối hợp, anh ta buông đôi giày xuống sàn băng rồi bao lấy người tôi, ôm cứng nhắc.

"Em đến rồi..." Anh ta thì thầm trong miệng.

Không nghĩ đến việc người kia quyết tâm chờ đợi tôi như vậy.

Càng nghĩ, cánh tay tôi càng ôm chặt lấy người kia, khoe mắt đã nóng lên từ bao giờ.

"Anh khờ thật đấy! Nếu không thấy em thì cứ đi về đi, ở đây làm gì? Muốn chết cóng hả?!"

Lưu Nghệ Kiên nghe vậy liền phì cười, xoa xoa đầu tôi:

"Gì? Anh không biết lạnh! Anh thật sự muốn chờ em mà."

Nhích ra một khoảng, tôi lườm anh ta một cái:

"Ngay cả thư hẹn còn chưa đưa, anh nghĩ em sẽ biết đến chỗ này à?"

Nghe tôi hỏi, mặt A Kiên nghếch ra kiểu em đang nói gì vậy? Tôi cũng nhìn anh ta đầy khó hiểu, một lúc sau, điện thoại A Kiên reo chuông. Hình như là tin nhắn.

Thấy người kia đọc chăm chú, đoạn, anh cất điện thoại, khoe môi hơi mỉm cười:

"Xin lỗi em, anh sức nhớ thư hẹn anh vẫn còn để trong tủ quần áo."

Ồ...

Tôi nên mắng anh ta là gì đây? Không thêm nói nữa, tôi liếc lạnh một cái cho chừa.

Lưu Nghệ Kiên ngược lại rất vui vẻ mà xấn tới ôm tôi một lần nữa, lần này có vẻ dịu dàng hơn. Từ trên đỉnh đầu, anh ta nói vọng xuống, giọng điệu ấm áp hết như ngày đầu tiên tôi gặp anh.

"Tiểu Đan, đến bây giờ anh mới thật sự dám nói điều này. Cảm ơn em, cảm ơn em đã giúp anh thoát ra khỏi cái bóng tối của thị phi, cảm ơn em đã quan tâm anh, cảm ơn em vì tất cả."

Tôi im lặng nghe xong, cũng không biết phải nói gì. Tại sao anh chỉ cảm ơn mà không thể nói câu khác trực tiếp hơn?

Trong lòng nói thầm như thế, tôi vừa định trả lời thì A Kiên đã ngắt lấy lời tôi:

"À còn nữa, cái này quan trọng hơn. Tiểu Đan, anh thương em."

Câu nói tuôn ra khỏi miệng anh ta, tôi bất giác muốn cười thật lớn. Khẽ lắc lắc đầu, tôi chỉ biết nghĩ thầm, phải làm thế nào đây? Người yêu của tôi thật sự rất khờ a!!!

18. Chương 18: Tôi Là Nam Phục Vụ

” Tiểu Đan, dậy thôi nào!”

Âm thanh cất lên cùng với một hành động đã sớm trở thành thói quen của người kia. Nụ hôn chóng vánh còn vương ở một bên má, tôi khẽ cự người, mắt vẫn nhắm nghiền cố gắng duy trì giấc ngủ của mình.

Nhưng e là người kia không cho phép tôi làm điều đó. Lưu Nghệ Kiên mỗi sáng đều cực lực mà đánh thức tôi dậy. Chẳng qua mỗi tối chúng tôi thức rất khuya, không làm gì cả, chỉ đơn giản là nằm cạnh nhau, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, sau đó lại ôm nhau ngủ lúc nào không hay.

Tai hại cho sáng sớm hôm sau là tôi lại không thể dậy nổi, đôi mắt díp lại thành một đường thẳng, đầu óc mơ màng không tỉnh táo. Sau mười phút, Lưu Nghệ Kiên đã lôi tôi dậy thành công.

Cầm bộ đồng phục màu đen của mình, tôi lê dép vào phòng tắm. Nước xối xuống mặt đã làm cơn ngáy ngủ mọc cánh bay mất, tôi tập trung tắm cho thật nhanh.

Thay đồ xong xuôi, tôi liền bước ra định soạn cặp vở thì bất chợt thấy Lưu Nghệ Kiên đã đứng soạn giúp tôi mất rồi. Nhịn không được niềm vui nhen nhóm trong tim, tôi híp mắt cười bật tiếng, bước chân lại nhanh chóng đi đến bên người kia.

” A, người yêu dễ thương quá này.”

Lưu Nghệ Kiên nghe vậy, đôi mày hơi nhướn lên rồi lại nhanh chóng đưa tay bóp nhẹ hai má của tôi, lườm một cái:

” Cái miệng chỉ ăn nói linh tinh thôi.”

Tôi dùng sức thoát khỏi sự đàn áp của người kia, bĩu môi đầy khinh khỉnh. Cái gì mà ăn nói linh tinh chứ? Anh đừng nghĩ được em khen là lên mặt nha!!!

Nói thì nói chứ tôi biết lý do vì sao Lưu Nghệ Kiên luôn bảo tôi phải cẩn thận lời ăn tiếng nói như thế. Chúng tôi đã chính thức hẹn hò, ngặt nỗi chúng tôi vẫn đang sống trong một thời đại khá cổ kính, mà trong nhà chúng tôi vẫn còn gắn mác là anh em.

Tuy chỉ là anh em trên danh nghĩa nhưng nếu chuyện này để phụ huynh biết được, chúng tôi e sẽ không thể yên ổn.

Như bao lần, tôi ngoan ngoãn chép chép miệng, cầm cặp đeo lên vai rồi nói:

” Em biết rồi, em sẽ khoá chặt miệng mình lại, anh đừng lo!”

Lưu Nghệ Kiên nheo mắt nhìn tôi, khoé môi còn cong lên cười đầy thành ý. Hừm, anh ta cứ cười như vậy, tôi căn bản không thể chịu được mà!!

Trước khi đi xuống nhà ăn sáng, tôi còn nhón chân ghé sát tai Lưu Nghệ Kiên, thì thầm vài câu quen thuộc. Mỗi khi nói xong, người kia sẽ tự giác hôn lên tóc tôi mấy cái.

Hành động này thật ra cũng rất bình thường thôi. Anh em trai thuộc dạng brother complex thì cũng thường bày tỏ như vậy mà ha!!! Như thế phụ huynh hai đứa sẽ không thể nghi ngờ.

Ăn sáng xong, chúng tôi đèo nhau trên cái xe đạp đi đến trường. Kể từ buổi tối hôm lễ tình nhân kia, tôi và Trịnh Tâm cũng không nói chuyện với nhau nhiều nữa. Dường như giữa chúng tôi đã thật sự có bức tường vô hình ngăn cản.

Nghĩ lại, tôi cảm thấy có chút tiếc nuối. Trịnh Tâm trong mắt tôi là một lớp trưởng gương mẫu, một học sinh chăm ngoan, một người bạn rất đáng để có thể tin tưởng.

Như vậy đấy, bao nhiêu điều tốt đẹp tôi đều dành cho cậu ta cả. Thế mà...chúng tôi trong một giây phút đã phá vỡ nó.

Phá vỡ luôn cả tình bạn thiêng liêng này.

Tôi tạm biệt Lưu Nghệ Kiên ở dưới sân trường, sau đó lững thững đi lên lớp. Cái bầu không khí của mọi người dành cho tôi vẫn không thuyên giảm, ánh mắt bọn nó dành cho tôi vẫn như cũ.

Khốn khiếp thật nhỉ?

Có lẽ vì đã quá quen với những lời bàn tán xì xầm, tôi ngày qua ngày dần chai lì với những tin đồn đó. Nói là tin đồn nhưng chính tôi đã thừa nhận, bọn nó nói đúng. À, là đúng một phần rất nhỏ thôi.

Tôi là đồng tính thì tôi nhận là đồng tính, tôi không xấu hổ về chuyện đó. Còn về đồng tính là bệnh, đồng tính là biến thái, tôi nghĩ bọn nó cần đi mở mang đầu óc hơn một chút.

Chính Lưu Nghệ Kiên ngày trước vốn luôn lảng tránh chuyện này lại giúp tôi gỡ bỏ được nỗi lòng của mình. Anh ta mỗi ngày đều khuyên tôi rất nhiều, cũng cùng tôi mà cố gắng gạt đi lời thị phi, cho nên bây giờ tôi đã không còn cảm thấy khó chịu hay nhục nhã nữa.

Bước vào lớp, tôi chạm mặt với Trịnh Tâm. Cậu ta đang đứng trên bục lớp thông báo tuyên truyền gì đó. Chúng tôi đưa mắt nhìn thoáng qua, sau đó mỗi đứa một hướng nhìn khác nhau. Tôi lăm lăm bước xuống bàn của mình, phát hiện Mũ Mũ nó đã trở lại bình thường.

Lấy làm ngạc nhiên, tôi nhếch môi cười:

” Cậu không sợ tôi nữa sao?”

Khi hỏi câu này, tôi thật sự hy vọng nó sẽ trả lời là không. Mũ Mũ nhìn tôi, mặc dù còn chút ngượng ngập nhưng nó đã dám nhìn thẳng vào tôi mà nói chuyện. Điều này làm tôi nhẹ nhõm đi phần nào.

” Không, không sợ nữa.” Hai môi nó mấp máy trả lời, còn tôi lại mỉm cười đầy hạnh phúc.

Ngồi ngay ngắn lại, tôi bắt đầu nghe Trịnh Tâm thông báo. Cậu ta nói cuối tuần này trường sẽ tổ chức một dạ hội cho toàn thể học sinh của trường, tức bao gồm cấp hai lẫn cấp ba. Năm nay là năm cuối cấp, tôi thật lòng cũng muốn tham gia hết mình.

Dạ hội này có rất nhiều hoạt động trong đó, bao gồm cả trưng bày gian hàng. Lớp tôi đã chọn một hình thức khá bắt mắt, chính là mở một quán cà phê và phục vụ thức uống người ta. Nghe Trịnh Tâm trình bày mạch lạc, rõ ràng, tôi ngày càng hứng khởi muốn tham gia.

Quán cà phê này sẽ được trang trí ngay trong lớp, từ quần áo cho đến hình thức bên ngoài đều giống hệt như một quán nước ở ngoài phố. Con gái sẽ thành những cô gái phục vụ, một số người khác thì chuẩn bị dụng cụ trang trí và thiết kế quần áo.

Tôi cũng muốn tham gia nhưng không rõ Trịnh Tâm sẽ sắp cho tôi làm cái gì nữa.

Lúc sau cậu ta bước xuống gần chỗ tôi, khoảng cách cả hai chợt gần nhau làm tôi có hơi căng thẳng. Hít lấy một hơi, tôi mới dám ngẩng mặt nhìn người kia.

Trịnh Tâm gương mặt vẫn lạnh băng như mọi ngày, đôi mắt xéch lên càng khiến cậu ta hết như một yêu quỷ. Tôi nheo mắt muốn hỏi, cậu định nói gì thì cậu ta đã mở miệng.

” Tiểu Đan, cậu sẽ làm nam phục vụ.”

“ ... ”

Tôi mở to mắt nhìn cậu ta, trong lớp ngay lập tức đưa mắt nhìn sang tôi, còn có một số đứa con gái thì thầm to nhỏ.

” Cái gì? Nó làm nam phục vụ hả? Nó chung với tụi mình đó.”

” Eo ơi, không chịu được mà...”

” Nếu làm phục vụ thì cho nó mặc váy đi, haha...”

Sau đó là vài tiếng cười khúc khích. Trịnh Tâm im lặng một lúc rồi bỗng quay phắt người ra sau, tròng mắt lớn tiếng quát:

” Có im lặng hay là không!”

Ngay lập tức., trong lớp chỉ còn tiếng hít thở đều đều. Đến giờ, tôi phải công nhận lời nói của Trịnh Tâm thật sự có ký lô gam. Chỉ cần một câu cũng đủ khiến cho người ta khiếp sợ mà nghe lời.

Tạm gạt suy nghĩ kia qua, tôi nhìn Trịnh Tâm, nuốt khan:

” Sao lại là nam phục vụ? Tôi tưởng tôi sẽ cùng nhóm với mấy bạn nam giúp dọn dẹp quán...”

Nhìn tôi ngập ngừng cùng căng thẳng, Trịnh Tâm chỉ nhếch nhẹ môi, cười:

” Vì tôi thích nhìn cậu làm nam phục vụ.”

Nói rồi, cậu ta trở về chỗ ngồi của mình. Sau đó, tôi không thể tập trung vào bài học của mình. Câu nói của cậu ta làm tôi rất không thoải mái. Thiệt tình, nghe qua cứ như một tên biến thái chuyên đi rình mò nữ sinh a!!!

Cuối cùng giờ ra chơi đã khiến cho sự không thoải mái trong lòng tôi tan biến. Tôi cất tập vở xong liền chạy ra khỏi lớp, tìm người kia. Trên tay tôi hôm nay có một hộp cơm mang theo, chính là mẹ của A Kiên làm cho chúng tôi.

Anh ta cũng có một phần giống hệt như vậy.

Chúng tôi đã hẹn nhau sẽ cùng ăn cơm ở trên sân thượng. Tôi vội vã leo lên mấy tầng lầu, lên đến nơi thì nhịp tim cũng bị rối loạn. Khom người, tôi thở hồng hộc mấy hơi liền, sau đó mới nhẹ nhàng mở cửa. Cánh cửa sắt này sắp trở nên quen thuộc với chúng tôi mất rồi.

Đóng cửa lại, tôi đưa mắt phóng ra xa tìm cái người kia nhưng không thấy người đó đâu. Còn đang nghi vấn định kêu thì từ trên đỉnh đầu, một bóng đen lao vút xuống đối diện khiến tôi giật thót mình, tí nữa thì hét lên.

Lưu Nghệ Kiên trong bộ đồ học sinh có phần lưu manh khác thường, anh ta từ phía trên nhảy xuống, trên môi còn đang nở nụ cười thân thiện. Vừa nhìn thấy tôi, Lưu Nghệ Kiên đã tiến tới, ép sát tôi vào tường, cúi mặt ngắm lấy hai cánh môi của tôi.

Ách, ban ngày ban mặt không thể như vậy được nha!!!

Tôi mở to mắt định trừng anh ta một cái nhưng vô hiệu. Lưu Nghệ Kiên hôn một lúc một sâu hơn, đã chính thức đưa lưỡi vào bên trong, cánh tay còn lưu manh đặt lên hông tôi, tùy tiện di chuyển.

Lúc đầu tôi còn phản kháng, nhưng về sau thì không thể chống đỡ nổi. Hộp cơm trên tay đã được Lưu Nghệ Kiên cầm lấy, tùy tiện đặt trên mặt đất, sau đó lại tiếp tục ấn tôi lên tường mà hôn.

Cả hai chúng tôi hoàn toàn rơi vào thế giới riêng của mình, vì hôn đến say sưa mà Lưu Nghệ Kiên đã không kiểm soát được hành động của mình.

Bàn tay mang theo nhiệt độ lạnh lạnh lại len sâu vào lớp áo sơ mi, chạm đến từng tác thịt của tôi. Nơi nào anh ta chạm đều đều dẫn theo một luồng điện vô hình, đôi chân mềm khê nhú lại, tôi tựa người muốn dừng lại.

Nhưng càng tựa quây thì Lưu Nghệ Kiên càng dễ hành động hơn, anh ta đã chen một chân vào giữa hai chân của tôi, cứ thế mà quây rối không ngừng.

Cái tên này rõ ràng là quấy rối người khác ngay giữa ban ngày a!!!!

Đến khi mặt tôi đều đỏ gay, Lưu Nghệ Kiên mới buông ra, đưa tay vuốt nhẹ qua môi tôi, bật cười:

” Tên ngố này, ai cấm em thở khi đang hôn hả?”

Nghe anh ta nói, tôi trừng lớn mắt như kinh ngạc, cũng rất ngượng ngùng nữa. Khi hôn, tôi thường rất căng thẳng, đâm ra không có kinh nghiệm nên...nên...Aiz, mà thôi bỏ qua vấn đề này.

Tôi nhìn Lưu Nghệ Kiên một cái đầy tức giận, sau đó ngồi phịch xuống đất, lôi cơm hộp ra chuẩn bị ăn. Anh ta cũng ngay lập tức ngồi xuống bên cạnh, đôi môi chưa thôi cong lên.

Cười cái gì mà cười!!!

Tôi cúi gằm mặt chăm chú ăn cơm, mà người kia cũng rất hiểu chuyện, để im cho tôi ăn hết bữa. Khi ăn xong, tôi mới nghiêng mặt nhìn anh ta:

” A Kiên, cuối tuần này trường mình tổ chức dạ hội đó.”

” Ừm, anh nghe thông báo rồi.” Lưu Nghệ Kiên đưa tôi chai nước rồi nói tiếp, ” Vậy lớp em định làm gì?”

Ngửa cổ uống một ngụm nước, tôi đưa tay quệt qua lại hai cái, ” Lớp em trang trí thành quán cà phê. Có cái này đặc biệt hơn nữa này, anh muốn nghe không?”

” Cái gì vậy? Đừng úp mở như thế, anh tò mò.” Lưu Nghệ Kiên vờ nheo mắt ra vẻ rất muốn biết.

Tôi nhún nhún vai:

” Cho em cái gì đi rồi em nói cho.”

Định trêu anh ta một tí, không ngờ anh ta lại nghiêm mặt nhìn tôi, thẳng thừng đáp:

” Anh cho em luôn trái tim mình rồi, còn muốn đòi gì nữa? Em không được có voi đòi tiên nha!!”

Phụt.

Ngụm nước trong miệng mém nữa thì phun ra hết, tôi khó khăn lắm mới nuốt xuống được. Hai má tự động lại đỏ lên, tôi không biết tại sao mình lại nhạy cảm với mấy lời này vô cùng. Cũng biết A Kiên rất thích phim tình cảm, nhưng anh ta không cần...phải nói như thế!!!

” Anh...anh...khoa trương quá đi!!! Nếu đã cho tim rồi thì anh không có ngồi đây nói khoác được đâu.”

Tôi lườm A Kiên một cái.

Ngược lại, Lưu Nghệ Kiên còn cười lên rất mãn nguyện, một mực kéo tôi lại dựa vào người anh ta:

” Đừng nghĩ anh luôn đùa mấy chuyện này!! Chỉ có em khờ mới nghĩ anh đùa thôi. Mà, có định nói cho anh biết không?”

Nghe đến đây, tôi mới sực nhớ chuyện mình định nói liền ngồi thẳng dậy, háng giọng:

” Trong ngày hôm đó, em sẽ trở thành nam phục vụ quán! Chỉ có một mình em thôi đó!”

Nói xong, chúng tôi bắt chợt im lặng. Lưu Nghệ Kiên không nói gì, chỉ có đôi mày anh ta nhướn cao lên, một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi:

” Cái này là do em tự đề đạt hay ai đã đề đạt em?”

Nhìn vẻ mặt bỗng nghiêm lại của người kia, tôi khẽ giật nảy mình. Không biết mình đã nói gì phạm sai lầm không nhỉ? Nghĩ rất lâu, tôi mới có thể phun ra một câu:

” Trịnh Tâm đã bảo như thế.”

19. Chương 19: Bị Người Ta Phát Hiện Gian Tình

Sáng sớm ra tôi đã phải bận bộ đồng phục thể dục của trường, cầm trên tay là một xấp giấy quảng cáo cho gian hàng của lớp mình.

Hôm nay ở trường cũng cực kỳ đông, học sinh mọi lớp đều đến đây để trang trí lớp học cùng với một đám học sinh như tôi đang đứng quảng cáo.

Ngoài cổng trường, nhiều người qua qua lại lại, tôi với cái việc này không có gì gọi là xấu hổ. Cứ thấy người nào đó đi gần cổng trường, tôi đều chạy ra trưng vẻ mặt thân thiện cún con rồi nhét tờ giấy kia vào tay người nọ. Vậy là hoàn thành nhiệm vụ!

Ngược lại hoàn toàn với đám con gái, bọn nó cứ thay phiên nhau đùn đẩy trách nhiệm, một đứa ngại ngùng, một đứa chần chừ không dám bước lên. Tôi ngoái đầu nhìn bọn nó cứ tiến lên rồi lại thụt lùi trông mà buồn cười.

Trong lớp lúc nào cũng lớn hòng khinh thường tôi, bây giờ một việc cỡ con lại không thể làm được. Sau này còn mặt mũi mà khinh thường người khác nữa sao?

Tôi đứng lặng một chỗ nghĩ lung tung, không biết bên cạnh đã xuất hiện thêm một người nữa. Mà người này vừa xuất hiện thì bên tai tôi dội đến một trận hò hét nhức cả óc. Liếc mắt nhìn qua, tôi phát hiện Lưu Nghệ Kiên cũng đang cầm một xấp giấy giống tôi.

” Anh cùng em quảng bá!” Hoá ra anh ta đã lấy từ tôi một ít giấy quảng cáo, sau đó còn ngang nhiên đi phát cho mấy đứa con gái lớp khác.

Khỏi bàn đi, bọn con gái ở đó đứa nào cũng mắt tím lại cười trông đến say sưa, tay không ngừng giành giật mấy tờ giấy quảng cáo kia. Không thể tin nổi, công sức tôi giờ giọng ngọt ngào để dụ dỗ bọn họ lấy một tờ để xem cũng không bằng nụ cười của ai kia!

Quá là bất công!!!

Lưu Nghệ Kiên trong nháy mắt đã phát sạch sẽ đồng giấy kia, anh ta vội vã chạy đến chỗ tôi, xòe ra hai bàn tay trống không:

” Anh phát hết rồi. Có giỏi không nào?”

Tôi nhìn Lưu Nghệ Kiên, không hiểu sao trong lòng lại cực kỳ khó chịu trước ánh nhìn của bọn con gái dành cho anh. Phì, giỏi thì cứ phát hết đi!

Không nói không rằng, tôi đẩy hết đồng giấy kia lên tay Lưu Nghệ Kiên, hừ rõ một tiếng:

” Giỏi, anh giỏi lắm. Vậy thì phát hết cái đồng này luôn đi nhé!”

Nói rồi tôi ngoảnh mông bỏ đi tìm đồ uống giải khát. Đứng dưới cái nắng làm cổ họng tôi đã khát khô cả rồi. Không biết sau khi được tôi giao nhiệm vụ thì Lưu Nghệ Kiên thế nào nhỉ? Lúc này vì vội quay lưng mà không thấy được vẻ mặt của anh ta. Tiếc ghê!!!

Cầm cốc nước lạnh lên tu ừng ực, cổ họng ngay lập tức được giải cứu, tôi quệt tay lau miệng rồi thở phào một hơi. Bỗng cốc nước nào đó được đặt xuống bàn một tiếng cạch, tôi nghiêng mặt nhìn qua thì thấy Trịnh Tâm. Cậu ta cũng vừa dựng xong gian hàng cho lớp thì phải? Nhìn mồ hôi trên trán túa ra là biết liền à.

” Đã phát xong rồi à?” Trịnh Tâm nhìn xuống hai tay tôi, hỏi.

Tôi cũng cong môi cười lấy lệ, trả lời qua loa:

” Đúng vậy.”

Nói xong, tôi còn định lùi bước bỏ đi thật nhanh thì bị Trịnh Tâm nắm tay nứ lại. Cả hai chúng tôi ở đó giằng co đến hai phút, tôi cáu nên quát:

” Bỏ ra coi! Đừng có làm phiền tôi nữa!”

Trịnh Tâm buông tôi ra thật, vì vẫn còn lực nên tôi ngã chúi về sau, mông chạm đất, đau lắm!!

Tôi cau mày, tay xoa xoa phía sau để giảm đau, còn tên kia đứng đó, mặt mày thản nhiên như không có gì xảy ra. Một lúc sau, tôi đứng dậy lườm Trịnh Tâm một cái:

” Đồ điên, cậu tới kỳ động kinh à? Khi không lại tới giằng co với tôi, hại tôi ngã rồi cũng không nói một câu nào nghe được!”

Trịnh Tâm nghiêng đầu nhìn tôi, thoáng thấy trên môi cậu ta hiện ra một nụ cười nhàn nhạt. Nhìn nụ cười kia, máu tôi càng nóng hơn nữa.

Thật tình, cười cái rắm!!

Tôi không nói nữa, nháy mắt liền phủi phủi tay áo rồi bỏ đi về chỗ cũ. Đằng sau, Trịnh Tâm đang hô hoán cái gì đó, lúc đó cái loa của trường vừa vặn phát nhạc, rần rần nên tôi không nghe được gì.

Xoay người lại, tôi định hỏi cậu ta vừa nói gì thì hình dáng đó đã mất tăm. Đảo mắt một vòng, tôi phát hiện Trịnh Tâm đã trở về cái khu gian hàng để khuôn vác.

Cái tên này...

Đến bây giờ tôi mới nhận ra, năm đó, Trịnh Tâm quả thực có chút ngốc nghếch, một tên ngốc như vậy cho nên mới si tình đến mức ấy.

” Ê thằng biến thái, qua đây thử đồ!” Từ xa vọng lại một giọng nói đầy giễu cợt.

Tôi sực tỉnh ngó nghiêng tứ phía, phát hiện giọng nói là ở phía Nam của trường, nơi đó bọn con gái đang tập trung với đồng quần áo.

Mà khoan đã, bọn nó vừa gọi mình là gì ấy? Thằng biến thái?

Tôi trong lòng lại tức anh ách, chỉ biết cắn chặt môi chứ không thể thốt ra lời nói tục tiểu nào khác. Từ nhỏ, ba tôi đã dạy không được nói lời xấu, chỉ được nói những lời hay thôi. Cũng vì thế, tôi không quen với những từ ngữ thô thiển kia.

Haiz, có lẽ vì vậy mà lòng tôi vẫn tức không chịu được. Cẩn rằng đi lại chỗ đó, một đứa con gái ném qua cho tôi bộ đồ với hai màu đen trắng, pha lẫn rất đẹp. Nhìn kỹ lại, tôi nhận ra đó là bộ đồ phục vụ dành cho nam.

Cầm bộ quần áo trên tay, tôi vui đến cười tít mắt lại, còn định bụng cầm nó đi đến chỗ Lưu Nghị Kiên khoe cho anh ta thấy nữa a. Niềm vui nhen nhóm chưa được bao lâu thì nhỏ con gái kia nhìn tôi, cười giễu:

” Vui quá nhỉ? Thử xem, nếu không vừa thì có thể bận váy của các chị đây. Cưng mặc chắc hợp lắm.”

Nó nói xong, bên cạnh liền có đứa khác phụ hoạ:

” Tiểu Diêu à, nó mặc váy đương nhiên là hợp rồi. Đường đường là con trai mà lại có thể để cho thằng khác đề lên mình, làm cái loại chuyện kia với mình, nghĩ thôi đã kinh tởm!”

Tôi giữ chặt bộ quần áo trong tay, nhàu nát nó như thể đang đổ dồn hết cơn bực tức lên người nó. Như cũ, tôi không trả lời bọn nó, chỉ một mực cầm bộ đồ đi thẳng đến phòng thay quần áo.

Vừa đi, tôi vừa nghe loáng thoáng những giọng cười cợt nhả kia bên tai, tôi bất lực chạy một lúc một nhanh đến phòng thay đồ. Đứng trong đó, tôi dựa sát người vào cánh cửa, chậm chậm trượt xuống ngồi bệt trên sàn nhà.

Yêu một người cùng giới thật sự kinh tởm như thế sao?

Khoảnh khắc ấy, bao nhiêu lời động viên khuyến khích của Lưu Nghị Kiên đều đã mọc cánh bay tắt, tôi vục đầu giữa hai gối, khóc nức nở.

Trong đầu chỉ lượn quẩn những ánh mắt với lời nói khinh miệt kia, tôi không biết mình phải như thế nào nữa. Lúc đó, tôi còn vô tội vạ trách luôn cả Trịnh Tâm tại sao lại giao cho tôi cái việc phục vụ đó nữa.

Khóc xong, tôi ngẩng mặt vội vàng lau đi mấy giọt nước bên khóe, cái mũi đã sứt sùi dành từng dòng chảy xuống. Tôi đứng dậy, vỗ vỗ vào hai chân cho hết tê cứng rồi chuẩn bị cởi đồ ra thay.

Bộ quần áo này xem như vừa vặn với tôi. Cái quần chỉ rộng có một chút, đeo thắt lưng vào liền vừa khít ngay. Tiếp theo, tôi cởi bỏ áo thể dục ném lên sàn, rồi cầm cái áo sơ mi trắng kia định mặc vào thì lúc đó, cửa phòng thay đồ ngang nhiên mở ra.

Nghe động tĩnh, tôi còn chưa kịp mặc cái áo vào thì ở cửa đã có người đứng đó nhìn tôi trân trân. Tôi sững sờ quên luôn cả việc bận áo áo, miệng hé ra muốn nói mà không nói được. Một lúc sau, người đó đóng cửa lại, đi đến chỗ tôi.

“...” Anh không thể gõ cửa được à?

Lúc đó, tôi vừa mắng lại vừa thở phào trong bụng. Cũng may người lúc đó chính là Lưu Nghệ Kiên chứ không phải tên khác. Nếu không, tôi sẽ ngượng chết mất.

Lưu Nghệ Kiên bình thần bước đến chỗ tôi, đôi mắt sâu hút kia nhìn xoáy vào phần thân trên của tôi khiến hai bên mặt tôi nóng ran.

Ngượng rồi nha!!!

Tôi cắn môi, vội vàng khoác áo sơmi kia vào nhưng Lưu Nghệ Kiên khốn khiếp cố tình trêu chọc tôi, không cho tôi mặc áo.

Đồ khốn này!!!

Tôi bắt mãi hết lên trong đầu, còn Lưu Nghệ Kiên lại rất vui vẻ ôm lấy tôi, cánh tay còn lợi dụng vuốt ve phía sau lưng. Vì không có mảnh vải nào ngăn cách, da thịt chạm vào nhau làm tôi run rẩy không chịu nổi. Lớp lông tơ đều đã dựng đứng lên, lại còn có chút lạnh lạnh.

” Nè, bỏ ra mau! Người khác thấy thì không hay đâu!!!”

Tôi gầm lên giận dữ.

Thật sự tôi rất sợ sẽ có người thấy chúng tôi trong tình cảnh này. Bọn họ sẽ lại đặt điều đến mức nào nữa cơ chứ? Tôi...tôi không thể đối mặt nổi đâu.

Nghĩ đến thôi đã khiến tinh thần tôi tụt dốc, cánh tay vô lực đánh vào người Lưu Nghệ Kiên. Còn anh ta không cười nữa, chỉ nhẹ nhàng thả tôi ra, cúi mặt hôn lên trán tôi.

” Em cứ như vậy, anh làm sao kiềm chế nổi? Lúc đó không phải lỗi anh, mà là lỗi của em.”

Lưu Nghệ Kiên thì thầm bên tai làm tôi buồn nhột, đôi mày chau lại.

” Anh...anh...thật vô sỉ. Cái gì mà kiềm chế với không kiềm chế!!!”

” Là vậy đó.” Anh ta đáp rất không liên quan, sau đó lại ấn tôi vào cạnh bàn, thấp mặt hôn xuống.

Chúng tôi tiếp tục dây dưa đến mấy phút, mặt tôi lại đỏ gay, lồng ngực vì thở mạnh mà nhấp nhô lên xuống.

Lúc tôi vừa lấy lại được nhịp thở ổn định thì người kia bất ngờ vùi mặt vào hõm vai của tôi, nhẹ nhàng hôn lấy. Đầu lưỡi ẩm ướt hôn lướt qua nơi ấy, cứ mút mát đến ngứa ngáy.

Tôi thật lòng muốn đẩy hẳn cái người kia ra nhưng lại không thể, tôi cắn bản không cắn được sự kích thích bao vây lấy mình. Lưu Nghệ Kiên ngày một càn quấy hơn, cánh tay đặt ngay hông lên dờn lên phía trên, đôi môi hôn dần đến cổ, vì mạnh mẽ mà phát ra cả tiếng. Cái âm thanh đó thật sự là con một dao. Nó có thể giết người ta đến mất hết máu.

” A Kiên...” Tôi cúi mặt thều thào trong miệng, còn anh ta lại chuẩn bị kéo khoá quần tôi xuống.

Hoảng loạn, trong đầu tôi lúc đó chỉ có hai từ hoảng loạn thôi. Đôi mắt đăm đăm nhìn về cánh cửa, lòng sợ sẽ có ai bất ngờ tiến vào, nếu thật như thế, tôi sẽ chỉ biết làm một pho tượng cứng nhắc không biết gì!

Lưu Nghệ Kiên ngược lại rất im lặng, anh ta chỉ tập trung vào hành động của mình mà thôi. Tôi vực mặt xuống vai anh, khó khăn kìm nén đi thanh âm trong cổ họng.

” Đừng, đừng, em không chịu được...”

Không nghĩ đến việc mấy chữ đừng đẩy lại khiến cho phản tác dụng. Nếu bình thường con người thấy một biển báo cấm làm, thì bọn họ sẽ càng làm. Cũng giống như việc bảo họ dừng lại, thì họ sẽ tiếp tục.

Tôi ngán ngẩm nghĩ, cũng không còn cách nào, hai tay lại ôm lấy tấm lưng kia mà nhẹ nhàng vuốt ve. Lưu Nghệ Kiên vừa được đáp trả, anh ta ngẩng mặt nhìn tôi, trên môi hiện ra nụ cười gian manh:

” Trêu em vui thật đấy, không ngờ em phản ứng nhanh như vậy.”

“”

Mẹ kiếp!

Lần đầu tiên tôi chửi thề, lần đầu tiên tôi phá vỡ quy luật của bản thân, lần đầu tiên tôi tức mà không thể làm được gì, lần đầu tiên tôi thấy một người bại hoại đến mức đấy.

Ngẫm lại, tất cả những lần đầu tiên của tôi đều là do người kia tạo nên. Giống như cuộc đời tôi là một tờ giấy trắng, và trên đó lưu lại những vết mực đen của Lưu Nghệ Kiên vậy.

Bên dưới từ lúc này đã phản ứng, tôi thống hận muốn cào nát mặt người kia ra, nhưng không thể, tôi cắn môi tức tối.

Lưu Nghệ Kiên ngược lại cười khoái trá, anh ta nghiêng đầu hôn tôi một cái:

” Anh sẽ giúp em.”

Nói rồi cánh tay kia nhanh chóng len vào lớp quần, động đậy rất nhanh. Tôi trừng to mắt nhìn anh ta, không thể tin điều này lại xảy ra dù đã chuẩn bị tinh thần trước đó. Lực mà anh dùng khá mạnh, nó khiến hai chân tôi run rẩy, đứng không vững mà dựa hết vào người kia.

Lưu Nghệ Kiên kéo trễ quần xuống, ngày càng động nhanh hơn, đến khi tôi phát tiết thì anh ta cũng đã thở hắt ra một hơi.

” Ổn rồi phải không? Lần đầu của em nha...”

Anh ta thì thâm sát tai khiến tôi ngượng chết đi được. Lần đầu thì sao? Cũng là dành cho anh rồi còn gì. Là anh...đã giúp mà!

Tôi xì mặt không nói, cố gắng thở mấy cái cho bình tĩnh lại. Một lúc sau, tôi ngẩng mặt hỏi:

” Anh không bị hử?”

“...” Lưu Nghệ Kiên như bất ngờ, nhướn mày nhìn tôi, sau đó thì phụt cười một tiếng.

Thấy anh cười, tôi còn hoang mang gấp bội. Tôi hỏi có gì sai à?

Lưu Nghệ Kiên cười xong thì kéo tôi lại, hôn lên tóc:

” Nội lực của anh rất mạnh, anh không nhanh như em đâu.”

“...”

Lẽ nào tôi phải mắng thêm một lần nữa? Aiz, không được, bỏ đi.

Bất mãn lườm anh một cái, tôi vừa cúi xuống định kéo quần lên thì cánh cửa lại ngang nhiên mở ra. Mà lần này cũng thật bất ngờ. Tôi như cái lò xo vừa cúi xuống liền bật dậy, đưa mắt nhìn ra cửa.

Cơ mặt cả hai cứng đờ, không nghĩ đến việc người kia cũng đờ mắt nhìn chúng tôi. Một lúc sau, người đó như người máy, nhả ra hai chữ xin lỗi rồi đóng cửa lại.

Căn phòng im lặng như tờ, Lưu Nghệ Kiên xoay mặt nhìn tôi, cười đến long trời lở đất, nước mắt còn giàn giụa:

” Tiểu Đan, cậu nhóc lúc này dễ thương thật đấy! Em có thấy biểu tình của cậu ta không? Thật đáng yêu.”

Còn tôi ngược lại máu nóng dồn hết cả lên mặt, tay kéo quần còn run rẩy, vì tiếng cười kia mà đã cứng rắn kéo hẳn lên, kéo khoá an toàn.

” Tên khốn này, anh chán sống rồi phải không?!” Tôi hét ầm lên, nhắm tới tên kia lao tới tấn một trận.

Chúng tôi trong phòng thay đồ cứ thế giằng co đến ờ ờ. Trong lòng tôi lúc đó kỳ thực chỉ là ngượng quá hoá giận, chứ không phải là nổi khiếp sợ khi bị người khác nhìn thấy cảnh đó.

Vì sao à? Vì người phát hiện chúng tôi đang gian gian tình tình trong phòng thay đồ không phải những kẻ đã khinh thường tôi, mà chính là cậu bạn Mũ Mũ.

Nhớ lại, tôi cảm thấy lời của A Kiên nói cũng có lý, Mũ Mũ khi ấy quả thực đáng yêu. Cái mặt cậu ta ngêch ra, đỏ bừng, sau đó thì rất bình tĩnh đóng cửa lại. Một tên nhóc mập mập đáng yêu!

20. Chương 20: Tôi Không Phải Món Đồ Chơi

Cuối cùng cũng đến ngày dạ hội ở trường. Hôm nay tôi đến trường sớm hơn mọi ngày, vì một phần là phần khích với ngày lễ đầu tiên cũng là cuối cùng mà mình tham gia. Vì trước đây còn học cấp một, tôi ít khi tham gia hoạt động gì ở trường lắm, vì ba tôi bận cho nên không ai đưa đón tôi đúng giờ.

Khi lên cấp hai, tính cách tôi bỗng nhiên hướng nội thấy rõ, giống như một đứa trẻ bị tự kỷ vậy. Tôi không tiếp xúc với nhiều người, không hay tham gia mấy hoạt động vui chơi kia, chỉ biết nhốt mình ở trong phòng rồi chờ ba tôi đi làm về mà thôi.

Nhưng rồi cuộc sống của tôi thay đổi từ khi tôi bước vào căn nhà có hai mẹ con đơn thân kia. Tính cách cũng từ đó mà đổi thay theo. Tôi sống cởi mở hơn, biết tham gia đủ thứ hơn, nhưng ngược lại tôi đã phải đánh đổi bằng những lời xì xầm bán tán.

Nghĩ lại, tôi vẫn thấy ngao ngán chết đi được.

Gian hàng của lớp tôi trông rất tuyệt diệu với những tông màu rất hoà nhã, cùng nhau tạo nên một quán cà phê đúng kiểu cổ điển. Lại thêm những cô nàng bạn đồ phục vụ với chiếc váy đen ngắn, kết hợp chiếc khăn ren quần ngang hông trông rất nữ tính.

Tôi đứng chần chừ ở cửa lớp nhìn vào bên trong, định tìm người hỏi xem bộ quần áo của tôi đang để ở đâu. Thấy Mũ Mũ, tôi liền kêu nó một tiếng. Nghe thấy giọng tôi, nó xoay lại, bỗng dưng hai má lại đỏ bừng.

Tôi thoáng nghĩ, chắc là nó lại nhớ về hôm trước khi bắt tôi và A Kiên đang...

Chắc là thế rồi.

Thấy nó đứng im một chỗ, tôi đành phải tự thân đi tới đó, vui vẻ mà hỏi:

” Mũ Mũ, cậu biết mọi người để quần áo hoá trang ở đâu không?”

Mũ Mũ nghe thế hơi nhướng mi mắt, gật gật đầu rồi chỉ về hướng bên phải:

” Lúc nãy tớ thấy mọi người đi vào căn phòng cuối cùng ở hành lang bên phải.”

” À, cảm ơn nha.” Tôi cười rồi xoay người, sau đó liền nghiêng đầu kéo tay Mũ Mũ lại, thì thầm vào tai nó:

” Chuyện hôm bữa, cậu cứ đem nó ném vào xó nào đi. Xin lỗi đã để cậu thấy mấy thứ như vậy.”

Nói xong, tôi chạy biến về phía hành lang bên phải. Không biết Mũ Mũ nghe xong thì sẽ có biểu tình thế nào nhỉ? Chắc là...ngại ngùng đỏ mặt đi? Ha, nghĩ thôi cũng thấy nó đáng yêu quá thể rồi.

Chạy một mạch về phía cuối hành lang, tôi thấy một căn phòng đang mở hờ cửa, vội vàng đến đó đẩy cửa bước vào. Tôi ngó quanh trong phòng chỉ thấy một cái bàn gỗ, trên đó có một bộ quần áo phục vụ, đúng là của lớp rồi nhưng vấn đề là...

Tôi chau mày đi đến đó, cố gắng tìm thật kỹ ở xung quanh, loay hoay một lúc tôi liền thở hắt ra một hơi. Lắc đầu nguầy nguậy, tôi tự mắng mình, có nhiều đó cũng không tìm thấy nữa? Hay là...mọi người ai lấy nhầm đồ mình rồi?

Lúc tôi còn đang hoang mang cực độ thì ở ngoài có người bước vào. Tôi xoay người, thấy một đứa con gái đang thản nhiên đi lại gần, trong lòng vội mừng mà hỏi:

” Này Tiểu Diêu, cậu thấy bộ quần áo của tôi đâu không? Tôi tìm này giờ không thấy.”

Nói rồi, Tiểu Diêu nó bước lên một chút, với tay ra phía sau tôi lấy bộ quần áo còn nằm trên bàn, hươu qua hươu lại trước mặt tôi, môi vênh lên cười ngạo mạn:

” Tìm làm gì cho thất công? Đây chính là bộ quần áo của mày đó.”

“...Cái gì?” Tôi thất kinh chỉ có thể thốt ra được hai từ ấy.

Một lúc sau, có đám người khác bước vào, toàn là nữ. Bọn họ ai cũng vênh mặt lên trông rất hả dạ điều gì đó, hùng hổ bước đến chỗ tôi. Tiểu Diêu xé bao ni lông kia để lấy bộ quần áo ra, sau đó có hai người đứng hai bên, cầm chặt lấy tay tôi ép sát vào cạnh bàn.

Không may mắn, cạnh bàn có cây đinh khá nhỏ thôi, nhưng vì bị ép sát và dùng nhiều lực nên tay tôi bị xước một đường, rướm máu.

Tôi cau mày, hai chân đạp tứ phía, miệng quát lớn lên:

”Mấy người định làm gì vậy? Mau buông tôi ra! Mau!!”

Khi tôi còn đang lớn họng cãi lại, bọn con gái càng ra sức giữ chặt tay tôi. Nhưng đáng tiếc, dù sao tôi cũng là con trai, sức bền hơn chúng nó, cho nên vùng vẫy một lúc, tôi liền hất được bọn nó ra khỏi người mình, định rằng sẽ chạy thật nhanh.

Vừa chạm vào nắm cửa thì ở ngoài có một lực đẩy vào, tôi liền ngã nhào ra sau. Đây không biết là lần thứ mấy móng chạm đất, nó đau đến chết đi được ấy. Tôi cúi gầm mặt, cắn môi chịu đau rồi ngẩng lên, phát hiện bọn con trai lớp tôi cũng đã tới.

Thôi xong rồi...Làm ơn, đừng...

Trong đầu tôi ầm một tiếng, hai mắt cũng bắt đầu mờ mịt, không biết nên làm gì mới thoát được đây. Lúc này là bọn con gái còn có khả năng chống trả, huống chi đây là bọn con trai đầu gấu, thân hình thì cao lớn hơn tôi. Bọn nó chỉ cần một cú đâm thì tôi...tôi liền.

Khốn khiếp!!!

Tôi trừng mắt, đứng phắt dậy, dùng hết lực của mình đẩy cái thằng to con kia ra khỏi cánh cửa:

”Mau tránh ra!”

Nó né ra một khoảng làm tôi chưng hửng giữa phòng. Cái gì? Nó mà dễ dàng cho tôi đi như vậy sao?

Còn đang hoang mang, tôi thấy cơ thể mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, đầu óc choáng váng khi nhìn thấy bọn nó đang đưa tôi đến bên chiếc bàn gỗ kia, thả xuống một cách tự do.

Tôi ngã sập trên bàn, cơ thể đau nhức đến cực hạn, tôi nằm đó như một con cá mắc cạn, chỉ biết rên vì đau, ngoài ra không thể làm gì khác.

Bọn nó rốt cuộc muốn làm gì tôi?

Mơ màng nhìn qua, tôi thấy bọn nó đang cười đến là sung sướng, trong lòng tôi lại quặn lên từng chút. Làm ơn, đừng đối xử với tôi như vậy nữa, có được không?

Tôi nằm trên bàn, cả người không thể di chuyển được nữa. Vì cú đập kia quá mạnh, mặt bàn cứng nhắc làm thân người tôi ê ẩm, đôi chỗ đã bị sưng lên và chảy máu. Tôi khê cựa người, hai tay dùng lực chống để ngồi dậy thì đằng sau lưng, một đứa nào đó đã dùng tay ấn mạnh tôi xuống.

Một tiếng ầm lại vang lên, tôi thều thào trong miệng thứ ngôn ngữ gì đó mà chính tôi cũng không hiểu. Đôi mắt tôi nhoà đi, tôi đau lắm, đau từ chỗ này đến chỗ kia. Khoé môi tôi còn chảy máu nữa.

”Làm ơn, dừng lại đi...Xin...xin mấy người.” Tôi thều thào van xin.

Còn bọn nó thì thay phiên nhau cười cợt phiếm nhả, bọn con gái rỉ tai nhau nhiều điều:

”Nó đang van xin kia, nhìn tội gớm mày nhỉ.”

”Nó nằm dưới mà, nhìn nó van xin vậy chắc cũng nhiều đứa bị kích thích lắm.”

”Haha, mau cho nó bận thử vậy đi. Hồi hộp quá!”

”Đúng rồi Tiểu Diêu, mau cho nó bận vào đi.”

Bọn nó nói xong liền cười phá lên đầy vui sướng, bọn con trai lại tiếp tay cho bọn nó, giữ chặt người tôi, một kẻ lại đang chuẩn bị cởi quần áo của tôi ra.

Tôi biết được chuyện gì sẽ xảy ra, tôi vùng vẫy, đưa hai chân đạp loạn tứ phía, chỉ mong sẽ có người xuất hiện đúng lúc này để cứu tôi. Thế rồi hai phút, năm phút trôi qua, tôi không thấy một bóng hình nào xuất hiện.

Niềm hy vọng nhỏ nhoi của tôi lúc đó đã bị sụp đổ, vỡ nát thành từng mảnh. Tôi nằm đó, bất lực mà nhìn bọn họ thay quần áo cho mình, trên người tôi bây giờ là một chiếc váy. Tôi cắn chặt môi mình đến rướm máu, bọn họ vẫn chưa dừng cười cợt.

”Mấy người còn muốn làm gì, làm luôn đi.” Tôi cúi mặt nói một câu, sau đó còn nhếch môi cười lên.

Bây giờ thì tôi còn gì để mất nữa đâu? Bao nhiêu danh dự đều bị bọn nó đem ra chà đạp xuống đất. Tôi còn gì nữa?

Bọn con trai nghe xong liền một tay lôi tôi xuống khỏi bàn, hất mạnh tôi vào bức tường đối diện. Tôi từ cơn đau này đi đến cơn đau khác, một mình trượt xuống sàn nhà. Thằng to con nhất dám tiến lại gần, nó ngồi xổm nhìn tôi chăm chú, sau đó đưa tay chạm đến người tôi.

”Tao muốn xem thử mày có giống con gái hay không. Chắc cũng sẽ bị kích thích đi.”

Nó nói, bọn kia cười.

Tôi giống như một trò chơi, một búp bê tình dục cho bọn nó phỉ báng vậy. Đôi mày chau lại, tôi hất mạnh bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người mình:

”Mày nghĩ mày có quyền chạm vào người tao sao? Bớt hoang tưởng đi. Mày có tiền không? Có tiền hẳn động đến tao!”

Người ta thường bảo, chó dòn đến đường cùng cũng sẽ quay đầu lại cắn. Tôi cũng vậy, tôi đã bị ép đến mức này, cũng chỉ còn cách phản kháng mạnh mẽ lại thôi.

Thằng đó nghe thế, đôi mắt tròng lên đầy giận dữ, còn định dùng chân đạp thẳng vào bụng tôi. Nhưng may, mọi thứ xung quanh như có thời gian làm cho ngừng lại vậy. Tôi đảo mắt nhìn nó, phát hiện nó đang nằm sổng soài trên mặt đất, cũng đau không khác gì tôi hết.

Ngẩng mặt lên, tôi thấy Lưu Nghệ Kiên với Trịnh Tâm đang đứng đó, mỗi người xử lý một tên. Rất nhanh, rất gọn, rất dứt khoát. Khoé môi vốn rất đau nhưng tôi cũng phải mỉm cười, bọn họ cuối cùng cũng đến.

Sau đó, tôi ngất đi và chẳng biết chuyện gì xảy ra tiếp theo nữa. Mở mắt choàng tỉnh, tôi thấy mình đang nằm trên giường, nhìn quanh phòng, tôi thấy mình đang ở phòng y tế. Mùi thuốc khử trùng cứ xộc vào mũi làm tôi khó chịu, cau mày.

Ở cửa có người tiến vào, là Trịnh Tâm. Cậu ta vẻ mặt tối sầm đi đến chỗ tôi, ngồi xuống cái ghế gần đó:

”Cậu sao lại không phản kháng lại? Dù có thế nào cũng phải đạp chết bọn nó chứ!”

Cậu ta mắng tôi thế đấy.

Tôi nằm trên giường, cau mày khó chịu:

”Cậu nghĩ một mình tôi có thể đấu lại hơn một chục người như thế à? Cậu nghĩ tôi có sức mạnh siêu nhiên hay sao?! Nếu có thể, sao cậu không tới sớm hơn để cứu tôi đi!”

Nghe đến đây, Trịnh Tâm nghẹn họng, cho nên nhẹ giọng xuống:

”Tôi xin lỗi. Đáng ra tôi không nên bảo cậu làm nam phục vụ.”

”Cũng biết suy nghĩ rồi đó!” Tôi không lưu tình ngó mắt ngoài cửa sổ, thống giận nói một câu.

Trịnh Tâm chẳng biết có hối lỗi thật không, nhưng nhìn mặt cậu ta buồn buồn, tôi cũng không nỡ nặng lời thêm nữa. lát sau, thấy Lưu Nghệ Kiên vào, cậu ta mới đứng dậy, thở dài nói:

”Váy cậu ở đây đi, không cần ra ngoài gian hàng nữa. Tôi đi trước.”

Nói xong, cậu ta ngoảnh mặt lướt qua Lưu Nghệ Kiên rồi đi. Lưu Nghệ Kiên cũng nhìn theo bóng dáng cậu ta một chút, sau đó đi đến chỗ tôi, rất dịu dàng mà xoa xoa tóc:

” Măng em ngốc thì bình thường quá rồi, cho nên anh không thêm măng nữa.”

“ ... ”

Hai cái người này, đã đến cứu người ta trễ đã đành, bây giờ cứ gặp mặt là măng nhiee a!!

Tôi lườm anh một cái, xì mặt nói:

” Sao lúc đó anh không đến sớm hơn? Hay anh định để thằng đó lột sạch đồ của em, sau đó làm luôn chuyện gì đó mà anh thừa biết, thì anh mới đến?”

Chỉ định chọc anh ta một chút, không ngờ con người kia đã tối sầm mặt mũi, đưa ngón trỏ lên che mang môi tôi:

” Em đừng nói bậy! Em không biết lời nói rất nguy hiểm à, lỡ như nó xảy ra thật thì sao!”

” Haha...anh mới khờ đó!” Tôi cười lớn một tiếng, cơn đau trong người đã thuyên giảm không ít.

Nghỉ ngơi xong, Lưu Nghệ Kiên xin phép về trước để đưa tôi về nhà mà dưỡng thương. Nói dưỡng thương là khoa trương rồi, tôi đâu có bị gì nặng, chỉ bị chảy máu ở cánh tay vì cây đinh, rồi bầm một số chỗ thôi à. Ít nhất thì sự trong trắng của tôi còn chưa bị cuồn mất mà.

Bước vào nhà, tôi phát hiện nhà lạnh như tờ. Bình thường dì Phương Nam không đi làm sớm như vậy, tầm chín giờ mới đúng. Không thấy ai, tôi ngoái đầu hỏi anh:

” Ba mẹ đâu hết rồi?”

” Ba mẹ đi công tác rồi, có thể tối mai mới về.” Anh ta vừa đi vào vừa nói.

Tôi à một tiếng, sau đó thì theo A Kiên lên phòng ngủ. Hình như lúc này đánh nhau, A Kiên cũng đã bị thương. Nhìn lướt qua tay với mặt người nọ, tôi thấy vài vết xước chường mắt. Thế là tôi chạy đi lấy cái hộp sơ cứu, kéo tay Lưu Nghệ Kiên ngồi lên giường, rồi cẩn thận chấm thuốc xức.

Nhìn hành động bộc phát của tôi, anh ta phì cười:

” Em có khoa trương không vậy? Anh khỏe như voi, em xức thuốc làm gì?”

Nghe vậy, tôi liếc xéo anh một cái, bụng thầm nghĩ, người ta tìm có quan tâm cũng không được à?

Vừa nghĩ, tôi vừa ngang bướng xức thuốc vào mấy chỗ kia cho anh ta. Sau cùng, tôi để hộp sơ cứu qua chỗ khác, mỉm cười nói:

” Lâu lâu cũng phải để người ta quan tâm anh chứ! Đừng có làm người ta mất hứng như vậy.”

Lưu Nghệ Kiên lúc đó chỉ nhìn tôi chăm chú làm cho căn phòng im lặng đến ngột ngạt. Bị nhìn đến ngứa ngáy, tôi chợt dạ định thụt lùi về sau, lui khỏi giường thì liền bị người kia nắm giữ lại.

Anh ta lần thứ n áp tôi dưới thân cao lớn của mình, trên gương mặt còn đọng lại nụ cười rõ lưu manh:

” Tốt thôi! Vậy bây giờ em hãy quan tâm anh một chút đi. Anh đã kìm nén lâu lắm rồi này.”

21. Chương 21: Trở Ngại Đã Bắt Đầu

Nếu mọi người đều nghĩ rằng Lưu Nghệ Kiên này là một con thỏ rừng, có vẻ ăn chay thì chính xác là đã quá sai lầm. Anh ta không khác gì một con sói bị bỏ đói nhưng vẫn cố gắng ra vẻ là một kẻ kiêu ngạo không thèm ăn mà thôi.

Tôi nằm dưới thân hình cao lớn kia có chút căng thẳng. Hai cánh tay người kia đã đặt lên hông mình, tùy tiện vuốt ve, chiếc áo phông cũng nhanh chóng được vén lên quá nửa.

Chau mày, tôi lườm anh một cái:

” Nè, anh đã lên kế hoạch cả rồi phải không?”

Chắc chắn là anh ta đã có kế hoạch từ trước. Hôm nay vừa vặn hai vị phụ huynh đều không có ở nhà, chẳng phải là quá thuận lợi rồi sao? Tiết trời cũng đẹp nữa, nắng nhạt, gió mát, quả là hợp tình hợp cảnh.

Tôi ảo não nghĩ, cũng không biết Lưu Nghệ Kiên hoàn toàn đem mấy lời kia ném vào một xó phòng, tiếp tục trò chơi của mình.

Anh ta chỉ vênh môi cười một cái biểu thị ý nói, đúng là anh đã lên kế hoạch đó, sau đấy liền ấn môi mình xuống hôn lấy tôi. Môi anh ta hôm nay thật nóng, như có lửa vừa thiêu đốt vậy, làm tôi cảm tưởng người kia đang bị sốt trong người. Môi nóng dán vào môi lạnh của tôi làm cho nhiệt độ trở nên trung hoà, tôi cũng vô thức vòng hai tay ôm lấy anh ta, hôn triền miên.

Càng ngày, kỹ thuật hôn của tôi càng được cải thiện hơn, đó đều nhờ vào công đức của ai kia. Nghĩ lại, Lưu Nghệ Kiên đúng là một thanh niên chuyên phá hỏng mầm non của đất nước. Nói đến đây lại có chút buồn cười, tôi hơi nhoẻn miệng lên một chút liền kinh động đến kẻ ở trên.

Anh ta dừng lại, thoáng nhìn tôi rồi hỏi:

” Em nghĩ cái gì mà cười như vậy?”

Ách...

Tôi mở mắt nhìn anh, lắc đầu nguây nguẩy, miệng chối bậy bậy. Lưu Nghệ Kiên có vẻ không tin, anh ta nheo mắt, vênh môi cười lưu manh:

” Thật chứ? Nhìn mặt em gian thật đó, anh không tin.”

Nói rồi, anh ta bĩ ổi mở rộng hai chân tôi ra, chen chân mình vào giữa, sau đó kịch liệt động đậy. Đúng là đồ bĩ ổi không còn gì bằng a. Tôi chịu đựng cơn khó chịu bên dưới, lại thêm sự trấn áp ở trên.

Đầu lưỡi nóng ẩm của anh lướt khắp người tôi, từ trên vành tai lại trượt xuống cổ, sau cùng là đến hai đầu ngực. Nơi đó đang được anh chăm sóc rất dịu dàng, tôi căn bản không thể chống cự.

Chiếc áo phông đã nằm chệch trên sàn nhà, đến cả cái quần tây học sinh cũng sắp chung số phận với nó mất rồi. Lưu Nghệ Kiên sau khi hôn đến ngu người thì bắt đầu trượt tay xuống dưới, kéo khoá quần rất thành thạo, một bước đã kéo trễ quần tôi xuống qua đầu gối. Hơi lạnh bên ngoài thổi vào làm lông tơ tôi đều dựng đứng.

Đối mặt với anh trong tình cảnh này, tim tôi đập như trống dồn, đầu óc trống tuếch, tinh thần cực kỳ căng thẳng. Tôi nhắm chặt mắt mình, cố gắng kìm lại sự hồi hộp trong lòng, chuẩn bị tinh thần tiếp nhận những thứ kinh khủng hơn.

Chuyện này tôi chưa từng nghe qua, cũng chưa từng biết nó phải như thế nào. Thật ra tôi nghĩ, chỉ cần kẻ ở trên nắm chắc trong lòng bàn tay thì đã đủ lắm rồi. Nghĩ vậy, tôi đành buông lỏng bản thân, phó mặc số phận cho người kia. Tôi không tin anh ta sẽ làm tôi tê liệt trên giường một tuần!!

Lưu Nghệ Kiên hình như nhìn được suy nghĩ của tôi, anh ta chỉ khẽ cười lên một tiếng, bàn tay len vào tóc tôi, xoa nó đến rối xù:

” Anh sẽ nhẹ nhàng, đừng căng thẳng như vậy.”

A, anh ta hoá ra nhìn thấu được hết rồi kia.

Tôi vì ngưỡng mà nóng mặt, chỉ nghiêng đầu lảng tránh đi ánh mắt sâu hun hút kia. Lưu Nghệ Kiên nói xong liền hoà vào “trận chiến”. Anh ta làm thành thạo từng bước, quan trọng nhất là bước dạo đầu. Mọi thứ đều rất suôn sẻ, tôi cũng cảm nhận được sự kích thích của bản thân. Cả người vặn vẹo theo từng động tác dứt khoát của người kia, một lúc một mất kiểm soát. Đến khi không chịu nổi, tôi vừa ôm lấy cổ anh ta vừa kêu lên nghe rất thảm thiết. Với tôi thì đó là những âm thanh cực kỳ kinh khủng, còn với người kia như thế nào, tôi không biết.

” A~ nơi đó như vậy mà anh cũng...cũng...được hay sao? Đừng, em không cần...”

Anh ta cúi thấp đầu an ủi dục vọng của tôi làm tôi không thoải mái. Tôi biết khi người ta thật lòng với nhau thì mọi chuyện đều có thể, nhưng đây là lần đầu tiên, tôi hơi ngượng, cũng khá sợ. Nhưng vì người kia rất dịu dàng, đến mức khiến tôi mù mịt không phân biệt được mọi thứ xung quanh đang diễn ra thế nào, chỉ biết theo từng động tác của người kia mà phối hợp thật ăn ý.

Đến phần quan trọng nhất, tôi cực kỳ lo lắng. Cả người đều đầm mồ hôi, tôi căng thẳng nhìn Lưu Nghệ Kiên đang lấy ra một lọ gel gì đó, nhiệt độ của nó rất lạnh, làm tê dại đi da thịt của tôi. Anh ta dùng chất lỏng đó ma sát ở dưới, cẩn thận thăm dò. Tôi... lúc đó tôi thật sự không biết phải thế nào, cảm giác lo lắng cứ tràn ngập.

Tôi úp mặt xuống gối, hai bàn tay bấu chặt gối đầu, răng cắn chặt môi chịu đựng cơn đau nhức. Nó đau hơn tôi nghĩ nhiều lắm. Lưu Nghệ Kiên cũng đã rất nhẹ nhàng, anh ta khó khăn lắm mới đưa một ngón vào được, đến khi tôi thả lỏng cơ thể, anh ta đã lại thêm một ngón. Trán tôi đều ướt đầm, từng giọt mồ hôi cứ thế rơi xuống bao gối, ướt nhem.

” Đau thật...đau lắm...đau...ô...” Tôi chỉ biết thốt lên chữ đau, ngoài ra, tôi không còn cảm thấy loại cảm giác nào khác.

Ngay khoảnh khắc đó, tôi đã muốn bỏ cuộc. Tôi muốn ngồi bật dậy, đẩy anh ta ra chỗ khác, thu mình vào một góc. Vì tôi quá đau rồi...

Nhưng nghĩ đến người kia cũng đang vì mình mà cố gắng nhẫn nhịn từng chút, vì mình mà đã kìm nén bao lâu nay, cũng vì mình mà đang thử dốc mết cả người, tôi không đành.

Vẫn là luôn đặt người kia lên đầu, tôi không hiểu vì sao tôi lại yêu thương anh ta đến vậy.

Cắn răng chịu đau, cuối cùng tôi cũng qua được khoảnh khắc khủng khiếp đó. Cơn đau nhức thuyên giảm, Lưu Nghệ Kiên đưa hai tay giữ chặt hông tôi, rất nhẹ nhàng mà luân động ngón tay.

Anh ta từ nãy đến giờ chỉ dùng tay mà khuếch trương. Đến khi tôi đã cảm giác được sự khoái cảm, anh ta mới thay thế vật khác.

Vừa qua được cơn đau thứ nhất, tôi lại đối mặt với cơn ác mộng thứ hai. Mặt úp sâu vào gối, tôi rên rỉ, tôi đau đớn, tôi còn khóc nữa. Cảm giác lẫn lộn cùng với sự yêu thương mà người kia dành cho, tôi chỉ nghĩ, ngày hôm đó tôi không bao giờ quên được.

Cũng từ ngày hôm đó, tôi đã tin rằng, chuyện tình cảm của chúng tôi sẽ không bao giờ có trở ngại. Nhưng...ông trời vẫn luôn cho chúng ta những điều bất ngờ.

Đúng như tôi đã nghĩ, hai ngày sau, tôi vẫn đau nhức ở phần hông. Tôi nhức đến mức đã bảo Trịnh Tâm rằng, tôi phải nghỉ hai tiết thể dục vào tuần đó. Khi nói đến đây, Trịnh Tâm đã nhìn khắp người tôi một lượt, ánh mắt hết sức nghiêm túc mà hỏi:

” Hai người đã làm rồi?”

Tôi không tưởng tượng được cậu ta lại thẳng thắn như vậy. Cũng khó trách, cậu ta như một con sói trắng. Đầu óc tinh ranh, tính tình khó lường, mọi thứ đều quá nguy hiểm.

Dĩ nhiên là tôi tránh né câu trả lời, một tay ôm bụng, mặt mếu máo:

” Tôi tự dưng đau bụng quá. Nhớ xin phép dùm tôi nhé.”

Nói rồi, tôi xoay người chạy biến, mặc dù cả người còn đau dữ lắm!!

Hôm đó, Lưu Nghệ Kiên ở lại thư viện để tìm tư liệu cho bài luận văn của anh ta. Tôi cũng ngồi bên cạnh mà chờ đợi. Trong thư viện lúc ấy không có ai ngoài chúng tôi và cô quản lý thư viện. Xem chừng rất vắng vẻ.

Lưu Nghệ Kiên đặt một chồng sách bên tay trái, còn tôi ngồi bên phải, hai mắt díp lại, thật sự rất muốn nằm xuống mà ngủ một giấc. Người kia xem sách một lúc, rồi lại ghi chép một lúc, sau đó thì gõ vào đầu tôi một cái:

” Sao lúc nãy không đi nhờ xe của bạn mà về? Ở đây chờ anh không đói bụng à?”

Tôi tỉnh ngủ sau cái cốc đầu kia, vội chép miệng:

” Anh đừng lo, em lúc này đã ăn ké bánh ngọt của Mũm Mĩm rồi. Anh mau làm bài đi.”

” Mũm Mĩm, cái cậu nhóc hôm bữa đó hả?” Lưu Nghệ Kiên vừa ghi chép vừa cười khẽ.

Nhắc đến Mũm Mĩm, chúng tôi đều không thể không nhớ lại hôm đó. Cậu ta hình như đã trở thành một tên nhóc dễ ăn hiếp đối với Lưu Nghệ Kiên mất rồi. Mà nghĩ đến đây, tôi có hơi khó chịu nhưng không lộ ra.

” Ừm, cậu ta đó.” Tôi nói qua loa rồi nghiêng mặt đi chỗ khác, tỏ vẻ mình đang bị gì đó thu hút.

Lưu Nghệ Kiên quay sang nhìn tôi chăm chú, sau đó chỉ cười rồi lật sách xem tiếp.

Thời gian trôi đi, đến khi trên vai tôi có một tác động mạnh mẽ, tôi mới biết bản thân đã ngủ gục một tiếng đồng hồ. Quay qua quay lại, tôi thấy Lưu Nghệ Kiên đang trả sách nên liền chạy đến đó. Cả hai chúng tôi rời khỏi thư viện, ra đến cổng trường mới biết là trời mưa.

Xui xẻo hơn, tên hậu đậu kia lại quên mang áo mưa, thành ra chúng tôi đội mưa mà về.

Về đến nhà cũng đã nhấm nhem tối, chúng tôi thì như hai con chuột lệt bước vào phòng khách. Dì Phương Nam vừa thấy liền nhíu mày, vội vàng đem khăn lông cho chúng tôi:

” Mau mau lau khô người đi, các con bị cảm thì khổ.” Nói rồi, dì lật đặt vào bếp, nấu món canh nóng.

Nghĩ đến thôi tôi đã thấy ảm lòng. lát sau, chúng tôi thay đồ xong liền xuống ăn món canh gà mà dì chuẩn bị. Canh ngọt ngọt thanh thanh, tôi cúi mặt húp xùm xụp, thật sự tôi đói móc meo luôn mà giả bộ thôi. Lưu Nghệ Kiên ngược lại ăn chậm rãi, như đang thưởng thức vị của nó ấy.

” Hắt xì...”

Tôi vừa đặt bát xuống liền nghe thấy bên cạnh có tiếng hắt xì rõ to. Giật mình quay sang, tôi thấy mặt người kia đã đỏ hết lên, hình như bị cảm lạnh rồi. Lúc này A Kiên đã nhường tôi tắm trước, chắc do vậy mà anh bị cảm. Thật là...

Một bụng lo lắng, tôi liền đứng dậy, đi đến sờ trán anh kiểm tra thân nhiệt, phát hiện anh bị sốt liền nói:

” Em lấy thuốc cho!!!”

Nói rồi, tôi vội vàng đi đến tìm thuốc cảm. Dì Phương Nam đứng một bên không ngừng mắng anh:

” Con đó, có áo mưa cũng quên đem. Bây giờ bệnh rồi, mau lên phòng sưởi ấm đi.” Nói xong, dì dọn bát canh.

Tôi đi đến bên cạnh đưa thuốc rồi đỡ lấy anh đưa lên phòng. Khi tôi lướt ngang qua phòng khách, tôi vô tình nhìn thấy ba mình đang nhìn chăm chăm về phía này, vẻ mặt ông cũng rất khác mọi ngày. Nó có vẻ dăm chiêu lạ thường. Nhưng vì đang đỡ người kia, tôi cũng không bận tâm quá nhiều.

Lưu Nghệ Kiên nằm lên giường, hơi thở anh ta nóng hổi, cứ phả vào bên mặt tôi làm tôi nhíu mày.

” Anh sốt cao thật đó!!!” Tôi lo lắng nói, sau đó đắp kín chăn cho anh.

Anh ngược lại vẫn cười như mọi ngày, còn kéo tay tôi ngồi gần chỗ đó, không sợ lây bệnh cho người ta à?

” Tại vì nhường phòng tắm cho em mà anh bị bệnh đấy. Em nên đền cho anh đi.”

Nghe vậy, tôi liếc xéo anh một cái rõ lạnh:

” Đâu ra cái trò đòi đền đáp đó thế? Quá lắm em sẽ thức đêm chăm sóc anh thôi!”

” Chỉ vậy thôi à?” Mặt ai kia xì xuống, trông thấy thương mà cũng đáng yêu.

Anh ta rất biết cách vờ vĩnh. Tôi cũng hết cách, đành nhỏ giọng hỏi:

” Vậy muốn thưởng gì?”

Nói đến đây, hai mắt anh ta sáng lên, thật giống chó sói trong rừng ban đêm thấy con mồi nha!!! Tôi khinh thường lườm lườm, song cũng chiều theo người kia.

Tôi nhích lại gần, cúi thấp đầu hôn lên trán anh ta một cái. Cái trán nóng hổi làm môi tôi cũng nóng theo. Tiếp đó, anh ta được voi đòi tiên, bảo muốn hôn lên môi. Tôi chau mày, định giơ tay đấm anh một cái nhưng không thể.

Người bệnh là thượng đế, tôi không nỡ động thủ.

Nghĩ rồi, tôi lại cúi thấp đầu, nhắm chuẩn xác môi người kia mà hôn xuống. Định chỉ hôn lướt qua nhưng không ngờ tên kia bị ối, giữ chặt mặt tôi, lấn lướt hôn sâu. Quá bất ngờ, tôi không phản ứng kịp cho nên liền hé môi ra một khoảng, vừa đủ cho...anh ta len lười vào.

Cứ tưởng mọi chuyện sẽ êm đẹp trôi qua, tôi không tin được lúc đó, cửa phòng chúng tôi mở toang, rồi đến tiếng đóng cửa lạnh lẽo vang lên.

A Kiên và tôi như chiếc lò xo bật tung ra, cách nhau một khoảng, chết lặng. Anh ta liếc nhìn qua phía cửa, đôi mày nhíu chặt lại. Tôi linh cảm bất an, cũng run sợ mà xoay người, phát hiện ba mình đứng đó, mặt đen lại vì giận dữ, tôi đã muốn bật khóc.

Luống cuống tay chân, tôi đứng dậy định đi đến giải thích nhưng không nghĩ đến việc, ông ấy đem thẳng đứa con trai duy nhất của mình ra mà hành xử. Ông giơ cao bàn tay của mình qua đầu tôi rồi giáng xuống một cái thật mạnh.

Tôi ngã trên sàn, mặt đau rát, bên tai dội đến giọng ông, rất lạnh:

” Đồ con cái hư hỏng!”

22. Chương 22: Tiếng Gõ Âm Hiểu Trên Cửa

Đã từng nói, quá trình theo đuổi mối tình đầu của tôi nó rất đáng thương. Nhìn lại quãng đường mà tôi đã đi được đến tận bây giờ, kể ra sức kiên nhẫn của tôi cũng thuộc dạng đáng nể lắm rồi đấy.

Mở đầu cho mọi trở ngại mà tôi gặp chính là nhận lấy cái bạt tai giáng trời của ba mình. Mặt ông giận dữ, lời lẽ lạnh lùng, thái độ cự tuyệt, tôi hiểu, tôi rất hiểu cảm giác của ông lúc đó.

Ngồi bệt trên sàn với ánh mắt sợ hãi tội cùng, tôi chỉ ấp úng ôm một bên má, cổ họng nghẹn lại không cho một chữ nào thoát ra. Tôi đã quá sợ đến run bần bật, cứ vô thức lùi về phía sau, không ngờ lại đụng phải Lưu Nghệ Kiên.

Anh ta đã đứng lên từ bao giờ, đi đến đỡ lấy tôi dậy. Ngay khi chúng tôi gần nhau, ba tôi đã lại giận dữ tiến lên tách chúng tôi ra thành hai chỗ. Một tay lôi kéo tôi qua căn phòng trống trên lầu hai, một bên lại nhìn Lưu Nghệ Kiên, vẻ mặt rất căm phẫn nhưng không thể làm gì được.

Tôi cứ vậy bị ông lôi đi lên lầu hai, từng bậc thang san sát nhau cùng với cái tốc độ nhanh ngang ngửa ánh sáng của ông đã nhiều lần khiến tôi trượt chân, vấp vào mấy bậc thang đó. Ông không cho tôi thời gian để đứng ngay ngắn, cứ điên cuồng lôi xềnh xệch lên căn phòng đó.

Chân tôi đau nhức, có chỗ đã bị bầm. Lòng hoảng sợ đến mức tôi không thể khóc được nữa. Miệng chỉ lảm bảm mấy chữ như cũ:

” Ba, con xin lỗi, ba, ba đừng giận...”

Tôi kêu lên mấy tiếng thăm lòng đó nhưng hình như ông không hề bị tác động, ngược lại còn giận dữ hơn gấp bội. Đường như chuyện tôi vừa làm trong căn phòng kia đã khiến ông biến thành một con người khác.

Đẩy tôi ngã sập trên đất, ông đóng cửa lại một tiếng, sau đó đi lấy cây roi cất từ trong hộc tủ kia ra, giơ cao lên mà cất giọng day nghiến:

” Đồ hư hỏng, ai dạy mày trở thành cái loại đó, hả?”

” Mau, nói tao nghe, ai đã khiến mày thành như thế?”

” Sao lại hôn một thằng con trai chứ hả?”

” Tao đi làm kiếm tiền cho mày ăn học chứ không phải để trở thành cái loại bị người đời khinh thường!”

Cứ mỗi câu ông thốt ra luôn kèm theo một tiếng vút lên trong gió. Roi đòn cứ vậy mà quất thẳng xuống người tôi, không lâu sau, trên người tôi đã chằng chịt những vết xước đỏ tấy, rướm máu.

Cả người run lên, tôi không còn khóc nữa, tôi chỉ sợ, rất sợ. Cái cảm giác bị chính ba ruột của mình đem ra hành hạ không khác gì một đứa con ghê, tôi thật sự đã bị ám ảnh. Cổ họng lúc này nghẹn cứng như vừa mắc phải xương cá, tôi co người, cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng tiếp những trận roi đòn kia quất xuống người.

Ông vẫn thế, vẫn nói lời dạy nghiêm, vẫn xem thường con trai của mình, vẫn tỏ ra đau khổ tột cùng khi biết tôi là đồng tính.

Vực mặt giữa hai gối, tôi co người lại, nhắm chặt mắt, bịt hai tai để không phải nghe thấy những tiếng vun vút trong gió. Ông vẫn chưa có ý định dừng lại, còn tôi đã không thể chịu nổi nữa.

Lúc tôi sắp ngất vì đau thì cửa phòng bị một lực đập ra, tiếng ồn đến đình tai, tôi kinh hãi mà ngẩng mặt. Lưu Nghệ Kiên vội vã chạy đến giựt lấy cây roi trên tay của ông, ném qua một góc phòng. Sau đó ngồi xổm xuống ôm lấy tôi vào người. Người anh lúc đó thật ấm biết bao, nó khiến nỗi sợ trong tôi đã vơi bớt đi.

Tôi biết anh sẽ không bỏ tôi lại đâu mà.

Vui mừng đến phát khóc, tôi lập tức lui vào lòng anh, ôm khư khư người con trai đó, chỉ hy vọng nếu có anh ở đây, ông sẽ dừng lại những hành động thô bạo vừa rồi. Anh đưa tay chạm lên mấy vết thương của tôi, đôi mày nhíu chặt lại, cánh tay càng ôm lấy tôi chặt hơn.

” Đủ rồi, ba! Đây toàn bộ là lỗi của con! Tất cả là do con. Nếu ba muốn thì cứ đem con ra mà hành hạ, đừng động đến Tiểu Đan. Ba đánh em ấy như vậy còn chưa vừa lòng hay sao?”

Lời anh nói thật dứt khoát, ông đã ngừng lại hành động đánh tôi trong vài phút. Tôi lúc đó chỉ nhắm chặt mắt, vùi đầu vào người Lưu Nghệ Kiên. Cũng không biết gương mặt ông lúc đó đã biểu tình như thế nào? Có ấm ức không? Có tức giận không? Hay là đã thông cảm?

Tôi mãi suy nghĩ cho đến khi ông đi đến chỗ bọn tôi, đưa tay tát anh ấy một cái. Tiếng tát chan chát nghe sao mà lạnh thấu xương. Tôi thất kinh ngẩng mặt, thấy một bên mặt của anh đã đỏ lên, in hằn ngón tay. Không ngờ đến cả anh, ông ấy cũng ra tay như vậy.

Anh không như tôi, anh không khóc, cũng không sợ hãi. Anh chỉ nhìn ông bằng một đôi mắt quật cường, cánh tay vẫn ương bướng ôm trọn lấy tôi, như ý muốn bảo, ông ấy đừng nghĩ đến việc đánh tôi nữa. Cứ như vậy, cả hai đấu mắt đến mấy phút, ba tôi mới thật sự buông bỏ, bất mãn mà quay người ra ngoài cửa sổ.

Tôi nằm trên đất, vết thương khiến tôi đau nhức, tôi cự quạ người khiến người kia bắt đầu chú ý đến tôi. Anh đỡ tôi dậy, dùng tay lau đi những vệt nước bên khoé mắt rồi mỉm cười:

” Chúng ta về phòng thôi.”

Anh nói như vậy, sau đó ôm tôi trên tay, toan về phòng. Cùng lúc đó, dì Phương Nam bỗng đứng trước cửa, ánh mắt rất đổi bàng hoàng. Cũng phải thôi, từ này đến giờ bao nhiêu tiếng ồn ả như vậy, tiếng roi đòn vun vút như thế, dì không bàng hoàng làm sao được? Lại còn chứng kiến thân thể tôi chằng chịt vết thương, dì không hoảng sợ cũng là lạ.

” Sao...sao thế? Các con, các con làm sao vậy?”

Dì sốt ruột chạy đến chỗ tôi, đưa tay sờ khắp người tôi, ánh mắt rất lo lắng. Đột nhiên tôi lại cảm thấy đau lòng khi thấy dì như vậy. Làm sao đây nếu như dì biết được sự thật khó chấp nhận này? Có khi nào lại thêm một người mất bình tĩnh mà hành xử với con mình hay không?

Ba tôi đang im lặng thì có hơi nghiêng người, hắng giọng mấy cái:

” Em đừng để ý. Tiểu Đan chỉ vừa làm lỗi thôi.”

” Làm lỗi gì mà đến mức thế này? Trương Hoàng, anh ra tay nặng quá rồi đó.” Dì tức giận, đi đến chỗ ông, nhú mày.

Nghe vậy, ông khẽ thở dài rồi nhìn qua phía chúng tôi, buông lời lạnh nhạt:

“Còn không mau về phòng đi.”

Dứt lời, Lưu Nghệ Kiên ôm tôi trở về phòng ngủ. Trên lầu hai, tôi không rõ ba mình đã giải thích thế nào với dì, chắc chắn ông sẽ không nói ra sự thật khủng khiếp này. Vì ông không muốn phải chấm dứt cuộc hôn nhân của mình lần thứ hai.

Trở về phòng, Lưu Nghệ Kiên đặt tôi lên giường, sau đó xoay người đi lấy hộp thuốc. Anh cởi áo tôi ra, đôi mày ngay lập tức nhíu chặt lại, ngón tay bắt giác run rẩy. Nhìn thần sắc của anh, tôi chỉ cười khê:

” Anh mau xức thuốc đi, em đau lắm rồi.”

Tôi nói xong, anh cũng hoàn hồn mà bôi thuốc lên mấy vết thương đỏ tấy kia. Cúi đầu nhìn khắp thân thể mình, lòng tôi bỗng chùng xuống, lạnh ngắt. Không tin được người kia lại ra tay nặng đến thế, nhìn mấy vết đỏ đỏ rướm máu mà tôi sờn hết da gà.

” Đêm nay em đừng nghĩ gì cả, ngủ thật ngon vào. Anh sẽ bên cạnh em, đừng lo.”

Lưu Nghệ Kiên đặt hộp thuốc qua chỗ khác, sau đó để tôi nằm trở lại giường, nhỏ giọng nói. Vòng tay anh bao lấy tôi, một cổ ấm áp chợt đến khiến lòng tôi dịu đi. Tôi không trả lời, vì cũng không biết phải nói thêm gì nữa.

Đêm nay thật đúng là một cơn ác mộng, mãi cho đến tận bây giờ, tôi vẫn nhớ như in cái cảm giác roi đòn sượt qua da thịt của mình.

Sáng hôm sau, ba tôi đã đề nghị đưa tôi đến trường thay vì để Lưu Nghệ Kiên chở tôi như mọi ngày. Dì Phương Nam hôm nay cũng không còn biểu tình kinh hãi hay thất lạc gì nữa, rất vui vẻ mà nói:

” Ba con dạo này đã làm việc ở gần đây, cũng thuận đường đến trường. Ba muốn bồi đắp tình cảm cha con đó mà.”

Dì nói một cách vô tư, nụ cười trên môi cũng không có chút hoài nghi, toan tính.

Tôi nghe xong lại cảm thấy lạnh buốt, tâm trí loạn cào cào. Không rõ ba tôi bỗng dưng đổi ý có phải vì chuyện hôm qua hay không? Ông không muốn tôi ở gần anh ấy nữa hay sao?

Luẩn quẩn trong vòng suy nghĩ, tôi theo bước của ông ra ngoài xe. Ngồi trong xe, hai cha con tôi không nói chuyện với nhau, bầu không khí vì thế mà giảm xuống gấp mấy lần. Đêm qua mất ngủ, tôi lười nhấc tựa đầu vào cửa sổ, mắt lim dim muốn đánh một giấc.

Lúc đó, ba tôi bỗng lên tiếng:

” Nếu còn để ba bắt gặp con cùng A Kiên làm gì nữa, đừng trách tại sao ba lại nặng tay.”

“...” Tôi nghe có phần không hiểu, cho nên bạo gan hỏi lại:

” Nếu như xảy ra lần nữa, ba sẽ làm gì chúng con?”

Nghe tôi hỏi, ông giật giật mi mắt, tay cầm vô lăng siết chặt lại:

” Thăng ranh, mày còn dám hỏi ngược lại ba mày hay sao? Dĩ nhiên là sẽ cắt đứt! Là cắt đứt!”

Cắt đứt? Ừm, tôi có nên ngưỡng mộ ông ấy vì sự hy sinh cao cả của bản thân hay không? Nếu ông ấy cắt đứt chúng tôi, cũng đồng nghĩa với việc cuộc hôn nhân kia cũng đổ vỡ. Thật hay...

Tôi không hỏi linh tinh nữa, chỉ tựa đầu vào cửa sổ, tranh thủ ngủ một giấc trước khi đến trường.

Đứng ở hành lang lầu hai, tôi giương mắt nhìn ra phía xa, vừa vận phát hiện một đám nam sinh đang chơi bóng rổ rất nhiệt tình. Sáng sớm trời lạnh thế này, bọn họ chơi hăng say không lẽ để làm nóng người à?

Tôi ngẩn ngơ nhìn mấy thứ xung quanh cho nên không biết ở phía sau đã có người xuất hiện. Người đó còn thân nhiên vòng tay ôm ngang người tôi khiến tôi giật nảy mình. Xoay lại, tôi thấy Lưu Nghệ Kiên đang nhìn tôi mà cười:

” Đừng sợ như vậy chứ!”

” Sao lại không sợ?” Tôi phản kháng, ” Lỡ như kẻ biến thái nào ôm em thì sao?”

Nói xong, anh ta cười khẽ vài tiếng rồi cốc vào đầu tôi:

” Có ai biến thái đến mức như vậy chứ? Ban ngày ban mặt lại dám ôm một người khác như thế.”

Nghe anh ta nói, tôi cười trộm, ngón trỏ chỉ thẳng vào người đối diện:

” Có anh biến thái này!”

” Em...” Anh nhú mày, nhưng cũng không buồn cãi cộ với tôi.

Chúng tôi lúc này thật sự không còn quan tâm đến mọi thứ xung quanh, chỉ biết có hai đứa ở bên cạnh nhau thôi. Mặc kệ những ánh nhìn sầm soi, chúng tôi đứng đó, thân thiết như ở nhà. Vì chúng tôi biết rõ, chỉ khi ở trường, chúng tôi mới có khoảng không gian riêng tư.

Vết thương trong người vẫn chưa hết nhức mặc dù đã khô lại, không còn rướm máu nữa. Tôi vươn cánh tay ra, chạm vào mấy vết khô cứng đó, thở dài một hơi. Lưu Nghệ Kiên đứng bên cạnh cũng liếc qua, đôi mày anh tiếp tục chau:

” Đừng nhìn nữa, nó đã khô lại rồi, không lâu sau là trở về bình thường thôi.”

Một người lạc quan như tôi đương nhiên không quan tâm nhiều về mấy vết thương này rồi, cũng không còn cảm giác kinh hãi của đêm qua nữa. Thay vào đó, tôi lại chu mỏ tru tréo:

” Nhưng làn da đẹp thế này, bây giờ chỉ toàn là sẹo, thật kinh khủng!”

Tôi tuy lạc quan nhưng rất quan trọng cái đẹp!!

Lưu Nghệ Kiên nghe xong, thoáng chốc ngớ ngàng, rồi lại ngẩn người, sau đó thì lắc đầu ngao ngán.

Tối đó sau khi dùng cơm chiều xong, tôi cùng A Kiên ra ngoài phòng khách xem chương trình truyền hình. Hôm nay có bộ phim hoạt hình hay lắm, tuy về pháp thuật có vẻ xa vời thực tế nhưng rất thu hút người xem. Tôi ngồi gần A Kiên, không màng đến lời nói của ba mình hồi sáng, tự nhiên cùng anh ta trò chuyện.

Lúc đó, tôi vô tình ngó vào bếp thì thấy ba mình đang đắm đắm nhìn ra ngoài này, ánh mắt sắc lẹm mang theo sự lạnh lẽo khó tả. Tôi nhìn xong, cơ thể bất giác nhích ra một khoảng cố định. Lưu Nghệ Kiên thấy thế có hơi mất hứng, nhưng anh không nói gì mà chỉ im lặng xem tiếp bộ phim.

Một lúc sau, dì Phương Nam cùng ba tôi từ trong bếp đi ra, dì còn mang theo một đĩa trái cây vừa mới gọt vỏ đặt lên bàn.

” Tiểu Đan, Nam Nam vừa mới dọn căn phòng trống trên lầu hai rồi, từ giờ con qua đó mà ngủ.” Ông ngồi xuống, bình thần cầm miếng táo cho vào miệng.

Tôi nghe xong ngược lại cứng đờ người. Thật sự sẽ bị chia cắt hay sao?! Tôi không khỏi hoang mang, mà người bên cạnh tôi hình như cũng vậy.

Dì Phương Nam lúc đó chen vào:

” Đúng vậy. Sáng nay dì đã dọn dẹp rất gọn gàng, sạch sẽ rồi. Dì cũng chuẩn bị nệm mới, gối mới cho con nữa. Ừm, chỉ còn thiếu cái bàn học với tủ sách thôi. Từ từ dì bổ sung sau nhé.” Nói xong, dì còn mỉm cười với tôi.

Xem ra, dì chưa biết gì cả.

Ba người con lại trong phòng khách thì im lặng như ba kẻ câm. Tôi không nói, A Kiên cũng không nói, mà ba tôi lại càng lạnh lùng khó chịu.

Đêm đến, tôi theo thói quen trở về phòng của mình. Vừa mới chạm tay vào nắm cửa, ba tôi phía sau đã gọi giật lại:

” Phòng con ở trên lầu hai!”

“...” Tôi khẽ nhú mày, bên trong phòng A Kiên bỗng có tiếng xột xoạt.

Hình như anh ấy đang học bài. Tôi mệt mỏi xoay người nhìn ông, cố gắng nở nụ cười:

” Con vào lấy gối...Con quen dùng đồ dùng cũ rồi.”

Nghe tôi nói, ông nhăn nhúm để tôi vào phòng lấy đồ. Đóng cửa lại, tôi cắn chặt môi mình, cố gắng kìm nén những run sợ trong lòng.

Xoay người nhìn thấy A Kiên đã ôm sẵn hai cái gối trong lòng, tôi thật muốn đập anh ta một cái. Lẽ nào muốn đuổi em đi như vậy a?

Cau mày bước đến đó, tôi hung hăng giành lấy đồ của mình, buông lời nhạt nhẽo:

” Tạm biệt!!!”

A Kiên nhìn thái độ của tôi bỗng cười khê, nhanh như chớp giữ tôi lại, cúi thấp đầu hôn lên tai tôi:

” Chúng ta nên làm ba người giận, đồ ngốc!”

Nói rồi, anh đẩy tôi về phía trước, còn giơ cao tay vẫy chào.

Đáng ghét!!!

Tôi quay đầu lườm anh một cái rồi rời khỏi phòng. Nằm trong căn phòng mới, mọi thứ lạ lẫm quá chừng. Lăn qua lăn lại mấy vòng, tôi cũng chưa thể chợp mắt được.

Cái nệm rộng rãi thật đấy, không khác của A Kiên là mấy nhưng nó khiến tôi cảm thấy trống trải. Dạng rộng hai tay hai bên, tôi ngược nhìn trần nhà, thở dài thườn thượt.

Không biết cái tên sói đội lốt thỏ bên kia đã ngủ chưa nhỉ? Không biết anh ta có khó ngủ như mình không? Aiz, nếu không có mình thì anh ta chắc hẳn không thể ngủ đâu ha...

Tôi một mình lẩn lộn với đồng suy nghĩ trong đầu, bất thành linh lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Vì phòng lạ, tôi co người lại, tim đập như trống dồn.

Khi không nữa đêm lại có tiếng gõ cửa, không khỏi khiến người ta liên tưởng đến mấy thứ kinh dị nha!!!

Tôi cau mày, cố gắng hít thở rồi ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài đó. Dưới khe cửa, tôi phát hiện có một bóng đen ngồi bệt trên sàn. Linh cảm mách bảo, người đó là A Kiên cho nên tôi liền đứng dậy, khê khàng đi đến đó.

Chúng tôi cách nhau một lớp cửa, tôi áp tai vào đó, khê cất giọng:

” A Kiên...”

Ngay lập tức, có tiếng người đáp trả. Nghe thấy giọng anh, tôi vui đến mức muốn phá luôn cánh cửa chết tiệt kia. Chẳng qua lúc này ba tôi chờ tôi vào phòng đã liền khoá chốt lại. Ừm, thật trớ trêu phải không?

Lưu Nghệ Kiên ở ngoài cũng nói vọng vào, giọng anh có chút đáng thương:

” Tiểu Đan, anh ngủ không được, trời lạnh thật đấy...”

Tôi lúc đó ngồi bệt trên sàn, áp lưng vào cửa, đầu cúi thấp, môi nhếch lên cười mỉm.

Em cũng không ngủ được, anh à.

” Sao lại không ngủ được?” Tôi hỏi.

Anh lại cất cái giọng đáng thương đó. Chết tiệt, tôi muốn phá cửa đi ra ngoài với anh quá!

” Không có em ngủ cùng nên vậy đó. Em cũng vậy đúng không?”

Nghe anh hỏi, tôi cười khê, bàn tay mau chóng lau đi vệt nước trên mặt:

” Ừm, đúng vậy, đúng là thế đó...”

Tôi nói xong, bỗng dừng hai bên đều im lặng. Không biết qua bao lâu, tôi nghe trên cửa có tiếng gõ liên tục. Thoạt đầu, tôi không để ý cho nên không hiểu. Về sau, tiếng gõ đã thành một nhịp điệu, một quy luật nào đó.

” Anh muốn nói gì với em?” Tôi sốt ruột hỏi.

Lưu Nghệ Kiên vẫn kiên nhẫn gõ lên cửa, rồi cười một tiếng:

” Nhớ rõ mấy tiếng này rồi tự tìm hiểu đi. Anh về phòng đây, không khéo lại đánh thức ba. Em ngủ ngoan nhé.”

Nói xong, tiếng xột xoạt khê phát ra. Tôi đứng bật dậy, muốn níu anh ở lại thêm chút nữa nhưng không dám ảnh hưởng đến hai người còn lại.

Lật đật đi đến chỗ ngủ, tôi mở cái máy tính mà ba vừa mới mua cho tôi, cái máy này nhỏ thôi, nhưng vào mạng được. Tôi tra tiếng gõ ám hiệu bằng số, liền phát hiện một dòng số có ý nghĩa.

Đọc xong, tôi gấp màn hình máy tính lại, nằm xuống giường, tay vùi lấy gối ôm che kín mặt mình. Vệt nước lúc nãy bỗng dừng lại chảy ra, tôi co người, miệng lẩm nhẩm:

” Đồ ngốc này, em phải làm gì bây giờ?”

Tiếng gõ ám hiệu lúc nãy của A Kiên là một dãy số, 51880. Nó có nghĩa là, anh muốn bên cạnh em.

23. Chương 23: Đến Một Nơi Chỉ Có Chúng Ta

Kỳ nghỉ hè đáng mong ước của tôi đã đến, đồng thời khí trời bên ngoài bắt đầu oi bức thấy rõ. Ngồi trong phòng với máy điều hoà phả ra phà phà nhưng tôi vẫn cảm thấy nóng nực không chịu nổi.

Tôi đã nghỉ hè được hai tuần, trong khi đó Lưu Nghệ Kiên lại vẫn phải tiếp tục chiến đấu với đồng bài vở để chuẩn bị cho kỳ thi quyết định, đại học. Anh ta ngày đêm miệt mài vùi đầu vào vở, xem chừng rất quyết tâm để đậu vào ngôi trường mà anh ta đã rất yêu thích.

Chính vì người kia bận rộn, ba và dì cũng liên tục đi công tác cho nên chỉ có mình tôi ở nhà, muốn làm cái gì thì làm. Ngặt nỗi, xem phim hay chơi game, tôi đều làm hết rồi. Cứ ngày này qua ngày khác, phim cũng hết mà game cũng không còn thú vị, tôi đành nằm ườn ra nệm mà nghe nhạc.

Cuộc sống của tôi vào những ngày gần đây có phần bất ổn. Nó bất ổn về mặt tinh thần. Như đã kể, ba tôi vẫn liên tục canh chừng tôi và A Kiên. Hễ thấy tôi và anh ấy gần nhau là ba ngay lập tức trưng ra gương mặt lạnh lẽo, ánh mắt hăm dọa đủ kiểu. Những lúc như vậy, chỉ mỗi dì Nam là đáng thương khi không biết gì cả.

Dì vẫn nghĩ rằng, vì A Kiên sắp thi đại học, nếu như để tôi quẩn lấy anh ta suốt ngày thì chuyện học không được khả quan. Cho nên việc ba tôi tách chúng tôi làm hai nơi cũng là chính đáng.

Càng nghĩ, tôi lại càng cảm thấy đau lòng thay. Không nghĩ đến mọi việc lại xảy ra nhanh như vậy, còn chưa kịp tận hưởng những gì tuổi trẻ mang lại, tôi đã phải ra sức chiến đấu vì tình cảm của mình.

Quá là éo le đi...

Ngẩn ngơ nghe bản nhạc âm điệu du dương, tôi không biết ba đã về từ lúc nào. Thấy ông thản nhiên bước vào phòng, tôi ngồi bật dậy, đưa mắt ngó dáo dác và đề phòng.

Ông ngồi xuống cạnh tôi, khoé môi hơi cong lên:

” Cuối tuần này con về quê nội đi.”

Chưa kịp cho tôi thời gian suy nghĩ hay làm bất cứ điều gì khác, ông lại tiếp lời:

” Nghỉ hè ở nhà cũng không làm gì, chỉ bằng về quê thăm ông bà. Với lại ở dưới đó, tinh thần con khuây khoả hơn.”

Ông vừa nói vừa xoa tóc tôi như an ủi điều gì đó.

Còn tôi ngược lại mơ mơ màng màng, trong đầu thâm nghĩ, chẳng phải chính ba là người đã khiến tinh thần của con bị áp lực hay sao? Cũng chẳng phải chính ba là người gây ra mọi chuyện đó à...

Mà, ba vốn là người độc đoán rồi. Bây giờ hỏi ý kiến của con làm gì nữa?

Tôi khẽ nhú mồm suy nghĩ, trong bụng vẫn rất hứt hẫng. Kỳ nghỉ hè này tôi còn định sẽ xin phép đi Nam cho A Kiên và tôi đi biển một chuyến, tất nhiên là sau khi anh ta có kết quả thi rồi. Bây giờ chuyện thành thế này, tôi bất lực gật đầu một cái, cũng không buồn lên tiếng.

Hình như ba đã nhận ra sự không vui hiện rõ trên mặt tôi, nhưng ông xem như ông chưa thấy gì, cứ vậy mà cười một tiếng rồi rời khỏi phòng. Trước khi đóng cửa lại, ông còn dặn:

” Tối nay con chuẩn bị đồ đi. Mà, từ đây đến ngày đó tuyệt đối không được nói cho A Kiên biết con về quê.”

Cửa đóng lại, tôi nằm vật ra giường, mi mắt rũ xuống. Hoá ra là ba có chủ ý cho nên mới bảo tôi về quê một chuyến. Đúng thật là, tôi phải làm thế nào đây? Thật sự phải giấu A Kiên chuyện này sao?

Cứ như thế mấy ngày sau, tôi không nói cho A Kiên biết chuyện cuối tuần này tôi sẽ biến mất khỏi nhà. Anh ta ngày mai là thi hai môn đầu, tinh thần vô cùng phấn chấn mà lao vào bàn học, cầm cúi dùi mài kinh sử. Còn tôi đứng bên ngoài nhìn vào, chỉ thoáng thấy lòng mình lạnh buốt.

Người kia vô tư như vậy, còn bảo với tôi rằng, nếu anh đạt điểm cao, nhất định sẽ xin mẹ dẫn em đi biển chơi. Anh ta nói với giọng điệu rất mong chờ. Càng nghĩ càng thấy thương, cho nên tôi quyết định không nói ra chuyện kia.

Đảo mắt đã đến cuối tuần, hôm nay A Kiên không có ở nhà. Sáng sớm anh ta qua nhà bạn để học nhóm, kỳ thực, tôi trong lòng vẫn muốn thấy A Kiên ở đây để có thể níu kéo tôi lại.

Không biết anh ta sẽ dùng cách gì, nhưng chắc chắn sẽ làm cho ba tôi dẹp bỏ ngay ý định lôi tôi về quê nội. Mặc dù ba tôi rất dè chừng anh, nhưng dĩ nhiên là không thể làm gì quá đáng. Vốn dĩ A Kiên không phải con trai của ông ấy cơ mà.

Trên vai đeo cái ba lô đựng đủ thứ đồ linh tinh, tay lại kéo cái va li đựng đầy quần áo và khăn lông, tôi chậm chạp bước xuống nhà. Thấy ba đang ngồi uống trà đọc báo, tôi tiến đến đó, chào một tiếng.

Ngay lập tức, ông ngẩng mặt nhìn tôi, cười xán lạn:

” Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, ông đứng dậy đi thẳng ra ngoài sân. Tay siết chặt cái nắm kéo va li, tôi vẫn không muốn nhấc chân thêm bước nào nữa. Nhưng làm sao được, bên ngoài ba tôi đang hồi thúc không ngừng.

Quê nội tôi cách Thượng Hải xa lắm, cũng là nơi mà trước đây tôi từng ở. Ba tôi đưa tôi đến tàu điện ngầm, sau đó dặn dò mấy lời rồi để mặc tôi tự lo mọi chuyện. Đứng giữa ga tàu đông nghẹt người, tôi cảm thấy có chút lạc lõng. Một mình đứng trong cái nơi ồn ào, tấp nập này, bỗng dưng bản thân thật là nhỏ bé. Ngửa cổ lên trời hít lấy một hơi, khoe môi cong lên rồi tự nói với bản thân, may mắn mà, Tiểu Đan!

Xong xuôi, tôi bước lên ga tàu, chuẩn bị cho chuyến đi đầu tiên của mình. Ga tàu khá đông, hầu như ai cũng đã có chỗ ngồi của mình. Tôi vất vả kéo cái va li kia đến một chỗ còn trống, sau đó dùng hết sức đẩy cái va li này lên. Không may, cái va li trượt khỏi tay, tí nữa thì ngã sập xuống sàn tàu.

Người ta thường bảo, trong cái rủi có cái may, lúc tôi còn lóng ngóng không biết làm thế nào thì bất ngờ bên cạnh có người xuất hiện đỡ giúp tôi. Anh ta sức cường, chỉ một cái nhấc tay đã nâng hẳn cái va li lên cái học kia.

Tôi cúi mặt thở phào một hơi rồi liền nhìn qua người kia, vui vẻ cảm ơn một tiếng. Người kia cũng rất thân thiện mà bảo không có gì. Sau đó, tôi và người kia ngồi cạnh nhau trên dãy ghế bên trái. Cũng thật hy hữu rồi đi.

Lúc ngồi bên cạnh người nọ, tôi có hử ý mà liếc nhìn rồi thầm đánh giá một lượt. Người nọ có nước da rám nắng, gương mặt tuy không phải đẹp kiểu như minh tinh nhưng vẫn là ngũ quan hài hoà. Chiếc mũi anh ta cao và thẳng, đôi mày rậm, môi dày. Thoạt nhìn cũng giống Lưu Nghệ Kiên lắm.

Im lặng một lúc, anh chàng kia lên tiếng:

” Tôi tên Tôn Sinh, còn cậu?”

” Trương Dịch Đan.”

Tôn Sinh à một tiếng rồi cười khà khà, liếc mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi phán:

” Nhóc hình như rất nhỏ tuổi!”

Nghe vậy, tôi có hơi đề phòng nhìn Tôn Sinh. Khoảng cách bất chợt nhích ra xa, tôi nuốt khan:

” Vâng, tôi gần mười sáu tuổi.”

Tôn Sinh như không tin, mở to mắt kinh ngạc trong phút chốc, sau đó mới gật gù:

” Hay thật nha. Nhìn mặt cậu, tôi còn tưởng nhỏ hơn như thế nữa. Xem nào, cậu đi một mình?”

Tôi gật đầu, ” Phải.”

” Chỉ một mình?” Tôn Sinh không tin, hỏi lại lần nữa. Sau khi xác nhận điều đó là đúng, anh ta mới cười lên mấy tiếng.

Người này thật kỳ dị! Hở một tí là cười như một tên điên. Tôi không nói, chỉ liếc mắt ra ngoài cửa sổ thầm đánh giá.

Lúc đó tôi còn chưa kịp nhận ra, bản tính người này quả thực có chút giống với Lưu Nghệ Kiên.

Tàu điện ngầm này rất lịch sự, không có ai chơi bài bạc hay làm điều gì cản quấy như ở ga xe lửa. Một lần tôi đi xe lửa cũng chứng kiến được một vụ đánh nhau vì thua bạc rồi, rất phức tạp.

Ngồi trên tàu chạy bon bon, tôi đã không tự chủ mà nhắm mắt đánh một giấc ngon lành. Đến khi thức dậy, tôi thấy mình đang ngủ trên vai của Tôn Sinh. Mà anh ta cũng rất biết chuyện mà cho tôi mượn vai ngủ nhờ.

Vội ngồi ngay ngắn lại, tôi dụi dụi mắt, rồi rít xin lỗi, hai bên mặt cứ đỏ bừng lên. Ngại chết đi được a!!!

Tôn Sinh ngược lại khoát tay, ra vẻ hào phóng:

” Không sao, cậu ngủ ngon lắm, tôi cũng mừng.”

” A...” Tôi ngẩn người, anh ta nói gì ấy nhỉ?

Nhìn vẻ mặt tôi như vậy, Tôn Sinh mới cười giải thích:

” Tôi ghét ngồi cùng ai trên tàu mà người đó nói nhiều, cũng may cậu chỉ ngủ chứ không nói.”

” Ồ...” Tôi cúi mặt nhếch môi cười một cái. Xem ra tên này cũng thú vị phết.

Lúc tôi còn định nói thêm vài câu thì tàu dừng lại. Cuối cùng cũng đến quê nội rồi. Tôn Sinh giúp tôi lấy va li xuống, sau đó thì người nối tiếp người mà đi xuống tàu.

Sắc trời đã tối nhem, tôi bỗng sức nhớ ra một chuyện. Tôi không còn nhớ rõ đường về nhà nội của mình nữa rồi. Cái đầu óc này...nên giục đi là cách tốt nhất!!!

Tay nắm chặt quai kéo, tôi hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh. Tôn Sinh theo sau thấy tôi đứng tần ngần liền vỗ vai hỏi:

” Cậu nhóc, sao còn đứng đây?”

” Tôi...ừm, tôi...” Tôi không biết nói sao, mắt ngó dáo dác tứ phía.

Như nhận ra sự bối rối của tôi, Tôn Sinh nhú mày, ngập ngừng hỏi:

” Đừng bảo nhóc không biết nhà của mình đó nha?”

Tôi hít lấy một hơi, gạt đầu cái rụp.

Chính xác là như vậy rồi còn gì.

Tôn Sinh thoáng ngạc nhiên, sau đó gập người cười một trận hả hê. Anh ta rất thích trêu chọc người khác hay sao ấy? À, là kiểu người cười trên nỗi đau của người khác. Thật...bại hoại.

Cười một trận đã đời, Tôn Sinh mới chỉnh lại tóc, nhu hoà mà nói:

” Vậy nhóc ở đâu? Ráng nhớ địa chỉ đi, tôi dẫn nhóc đi.”

Ồ, có người tốt như vậy trên đời sao? Điểm này lại giống với Trịnh Tâm rồi. Tôi cười trộm một cái rồi nói địa chỉ cho anh ta. Không nghĩ đến việc...chúng tôi lại sắp đến cùng một nơi. Sau đó, Tôn Sinh dẫn tôi về đúng địa chỉ của mình.

Đứng trước cổng, tôi ấn chuông cửa. Bên trong bật sáng đèn, có người đang chạy ra. Nhìn thoáng qua người đó, tôi không nhớ rõ lắm, chỉ man mác mà thôi.

Người con gái đó mở cổng, trước tiên là nhìn kẻ đang ở phía sau tôi, sau đó mới chịu để ý đến thằng nhóc con này.

” Tôn Sinh, anh đến rồi à?” Liếc xuống tôi, ” Đây là...”

Tôi đen mặt, lẽ nào đây là người giúp việc mới của ông nội? Cho nên mới không nhận ra tôi là cháu trai của ông...

” Xin lỗi, em là Tiểu Đan, là cháu của chủ nhà.”

Nghe đến đây, cô gái kia vội vã mở lớn cổng, xấu hổ cười:

” Thật xin lỗi, chị mới tới đây làm cho nên không biết. Em vào đi.” Nói xong, chị quay qua phía Tôn Sinh, niềm nở mời anh vào.

Đến tận lúc vào đến nhà, tôi vẫn chưa biết Tôn Sinh rốt cuộc là có can hệ gì trong gia đình này nữa!

Ông nội ngồi uống trà nóng, ăn bánh đậu xanh ở phòng ngoài. Vừa thấy tôi, ông híp mắt để nhìn cho rõ rồi vẫy tay:

” Tiểu Đan, mau lại đây.”

Tôi buông va li qua một bên, đi đến chỗ đó ngồi cạnh ông. Thân người ông gầy gò đi nhiều lắm, sắc mặt cũng không tốt nữa. Ông bị ốm à?

Khẽ đưa mắt nhìn qua, tôi ấp úng hỏi:

” Ông có khoẻ không ạ?”

Ông nghe xong cười khẽ, ” Ừm, khoẻ chứ, ông khoẻ lắm.” Nói xong, ông quay sang phía Tôn Sinh:

” Cậu xử lý công việc xong rồi sao? Căn phòng kia tôi vẫn giữ cho cậu đấy.”

Tôn Sinh đứng một bên gạt đầu lễ phép, lúc sau thì lui ra sau vườn. Tôi nhìn theo bóng dáng anh ta, vẫn là không hiểu nên liền ngược mắt hỏi ông:

” Ông, người đó là gì trong nhà mình?”

” Người làm vườn.” Ông ôn tồn nói, ” Cậu ta khéo tay lắm, cũng chăm chỉ nữa.”

Nghe xong, tôi tí nữa thì bật ngửa. Đúng là số phận con người, kiểu gì cũng có thể gặp nhau được, mặc cho thân phận khác nhau đến thế nào đi nữa.

Sắp xếp xong đồ đạc, tôi uể oải nằm vật ra giường. Chuyến tàu hôm nay đã khiến thất lưng tôi mỗi nhừ, tay chân cũng rệu rạo hết đi. Ngồi lâu như vậy, cơ thể bị tê rần rần, lúc bước đi cũng như đang bước lên một tấm thảm đầy gai nhọn.

Nằm xuống, tôi lại ngủ. Ánh trăng treo lơ lửng giữa trời, tôi mơ hồ thấy Lưu Nghệ Kiên và mình đang đứng cạnh nhau giữa một nơi rất xa lạ. Nơi đó không còn ai quen thuộc, chỉ là một đám người lạ lẫm, và hết sức vô tình.

Bọn họ nhìn chúng tôi nắm tay nhau đã nhanh chóng khinh thường. Chúng tôi đi đến đâu, ánh mắt liền theo dõi đến đó. Rồi lại chuyển qua cảnh khác, tôi thấy Lưu Nghệ Kiên phải lao động vất vả để kiếm tiền.

Tôi không hiểu mình đang mơ thấy cái gì nữa, nhưng khi nhìn anh vất vả như vậy, tôi lại bật khóc.

Trong căn phòng im ắng, tôi vừa đập chân méo xệch, vừa đưa hai tay lên giữa chân không quờ quạng một cách khó hiểu.

Trên mặt đã lấm lem nước mắt, tôi khóc như vừa bị ai đó ăn hiếp, khóc rất nhiều, khóc hu hu như một đứa trẻ lên ba.

Cuối cùng, tôi bừng tỉnh ngay trên giường. Bên cạnh, ông nội lo lắng nhìn tôi, bàn tay gầy gò lau đi vệt nước tèm nhem trên mặt tôi:

” Tiểu Đan, con sao vậy? Sao lại khóc thành ra cái dạng này?”

Đầu óc còn chưa tỉnh hẳn, trái tim trong lồng ngực vẫn đập dồn dập. Tôi đưa tay lên ghì chặt nó, cố gắng hít thở. Hai mắt thần thờ, tôi nghiêng đầu nhìn ông, cũng không biết mình vừa nói cái gì, chỉ biết giấc mơ kia vẫn ám ảnh tôi đến mấy hôm sau.

Đã một tuần từ khi tôi xuống quê nội. Không biết A Kiên lúc này đang thế nào nhỉ? Hình như hai ngày nữa là có điểm thi. Điều này tôi cũng khá chắc vì tôi vẫn theo dõi thông tin trên báo chí. Mỗi ngày cầm báo xem tin tức, tôi lại không ngừng nhớ đến người kia.

Khi biết tôi về quê cho kỳ nghỉ hè, anh ta đã nói gì với ba tôi nhỉ? Khi biết kế hoạch đi biển mà anh ấy đã rất mong chờ không còn, anh ấy có hụt hẫng không nhỉ?

Càng nghĩ, tôi lại càng muốn nhấc điện thoại lên gọi cho A Kiên một cuộc. Khi tỉnh lại, tôi đã thấy bản thân đứng trước cái điện thoại bàn, tay còn đang nhấn dở dang dãy số điện thoại.

Mở to mắt kinh ngạc, tôi không nghĩ mình lại bị tên kia làm cho tinh thần bối rối đến mức này. Khẽ nhúu mày, tôi xua tan đi ý nghĩ kia, vì tôi sợ lời nói của ba mình. Ông đã bảo tôi không được nói, nghĩa là tôi không có quyền nói.

” Này, đứng đó làm gì vậy? Muốn gọi điện thoại hả?” Tôn Sinh ở phía sau đi đến vỗ vai tôi một cái.

Tôi đau vai, quay sang trừng mắt anh ta:

” Liên quan gì đến anh!”

Nhìn bộ dạng ngượng quá hoá giận của tôi, Tôn Sinh bật cười:

” Ôi, có phải muốn gọi cho người yêu không? Nhìn bộ dạng nhóc là biết liền. Nhớ người ta thì cứ gọi, sao phải ngại gì?”

Anh ta quăng lại chỗ tôi một câu, sau đó vui vẻ xách cây kéo làm vườn đi mất.

Tên chết tiệt này, đừng có nhìn thấu suy nghĩ của người ta chứ!

Tôi thống giận nhìn anh ta đi mất, sau đó lại nhìn đến điện thoại bàn. Tần ngần một hồi, tôi nhấn số gọi. Đầu dây bên kia rất lâu mới bắt máy, ngay khi tôi định đập máy thì có người trả lời. Người đó...không phải là người tôi mong.

Nghe giọng ba mình, tôi ngay lập tức đập máy xuống một tiếng rầm, kinh hãi mà lui về phía sau, hít lấy một hơi cho bình tĩnh. Còn chưa kịp nghĩ nghĩ gì thêm thì ở cửa phòng khách bất ngờ có người ghé thăm.

Tôi vuốt vuốt ngực mình, giữ cho khuôn mặt bình tĩnh rồi quay sang định chào hỏi thì cổ họng như nghẹn cứng lại.

Người ở cửa không phải ai khác lại chính là người tôi vừa mới mong được nói chuyện.

Ban ngày ban mặt, mình có thể mơ sao?

Tôi vỗ mạnh vào hai bên má, nhắm chặt mắt, lại mở to mắt, Lưu Nghệ Kiên vẫn đứng đó cùng với một đồng hành lý.

Ngần người đến một phút, tôi mới có thể nhấc chân lên khỏi mặt đất, chạy đến ôm chầm lấy người kia. Lưu Nghệ Kiên bị tôi ôm bất ngờ có hơi chao đảo, lát sau liền ôm chặt tôi, bên tai còn có tiếng cười khẽ.

Tôi vui lắm, vui đến quên hết trời đất. Ôm anh một lúc, tôi lui ra, luống cuống hỏi:

” Anh sao lại ở đây? À không, anh sao lại biết em ở đây? Mà anh đến lâu chưa? Hôm qua vừa đi sao? À mà điểm thi của anh thế nào?”

Tôi hỏi một loạt, không câu nào ăn nhập câu nào khiến nụ cười của người kia càng hiện rõ trên môi. Lưu Nghệ Kiên im lặng nhìn tôi, không trả lời mấy câu hỏi linh tinh kia mà chỉ nắm lấy tay tôi, dứt khoát nói:

” Em có muốn cùng đi với anh không? Đến một nơi khác, chỉ chúng ta thôi.”

24. Chương 24: Căn Gác Nhỏ Của Chúng Tôi

Đêm xuống, tôi cùng Lưu Nghệ Kiên đứng trước ga tàu lửa để bắt chuyến tàu cuối cùng của ngày.

Chuyện lúc trưa anh ta nói với tôi thật quá bất ngờ, chính tôi còn không kịp nghĩ gì ngoại trừ một từ muốn xuất hiện ngay trong đầu.

Lúc ấy, tôi dường như mặc kệ tất cả mà muốn đi cùng anh đến một nơi khác, một nơi tuy không có ai thân thích nhưng cũng sẽ không có ai ngăn cản tình cảm này của chúng tôi nữa. Tình cảnh lúc đó tôi chỉ có thể nghĩ được như vậy mà thôi.

Khi anh đến và nói câu đó, khoé mắt tôi bỗng nóng lên rồi lại bật khóc. Nhìn vẻ mặt anh đã gầy đi trước rất nhiều, có lẽ vì mấy hôm nay anh cứ lo học suốt cho nên sức khỏe cũng kém đi hẳn. Lại còn ngồi xe lửa lâu như vậy, cũng rất mệt mỏi đi.

Tôi chưa trả lời câu hỏi của anh, chỉ kéo anh vào trong nhà, lấy một ít đồ ăn cùng nước uống, bắt anh ăn cho hết. Xế chiều, ông nội tôi về vừa vặn nghe được hết cuộc trò chuyện của chúng tôi. Ông đứng ở ngạch cửa, bịch bánh đậu xanh rơi xuống đất một tiếng khiến chúng tôi giật thót mình.

Gương mặt ông thay đổi hẳn. Đôi mắt nheo nheo lại cố gắng nhìn cho rõ người con trai cao lớn kia, một lúc sau, ông bước vào ngồi xuống ghế. Lúc ấy, vẻ mặt ông đã đỡ hơn một chút.

Tôi ngược lại run đến ngồi im một chỗ, cũng chưa biết phải giải thích sự hiện diện của người kia như thế nào nữa. Hai môi còn đang ngậm ngừng muốn nói thì ông đã mau chóng chặn lại, nói trước:

” Thăng bé này tên gì hả Tiểu Đan?”

Ông nhìn anh ấy mà hỏi tôi.

Tôi cũng theo phản xạ liền trả lời:

” Anh ấy tên Lưu Nghệ Kiên, là con riêng của dì.”

Ông nội nghe xong, khoé môi cong lên cười hiền hậu. Nụ cười đó vô thức khiến trái tim nhỏ bé trong lồng ngực đã đập bình thường trở lại. Tôi hơi vuốt ngực, lại nhìn sang anh, thấy anh cũng rất căng thẳng mà nhìn ông nội.

Mất một lúc, anh mới có thể lên tiếng:

” Cháu chào ông. Cháu xin lỗi vì đã đến đây đường đột thế này. Thật ra cháu chỉ muốn gặp Tiểu Đan một chút thôi ạ.”

Cái gì? Anh là kẻ nói dối không biết ngượng miệng đó hả?

Tôi tức âm âm trong bụng, vừa nãy còn dụ dỗ tôi bỏ trốn cùng với anh ta, bây giờ thì...

Khẽ hừ một tiếng, tôi ngẩng mặt nhìn ông, cứ như chờ đợi ông sẽ nói gì đó nghe nhẹ lòng. Và đúng là ông đã làm như thế. Ông rót một tách trà đưa lên môi uống một ngụm, sau đó lại thoải mái mà cười một tiếng:

” Ừm, tên cháu cũng hay đấy. Kiên trong kiên cường à? Vậy chắc tính cách của cháu cũng ngang bướng lắm phải không?”

Ông nói như kiểu bông đùa với con cháu của mình, cũng không có chút gì là dè dặt anh cả. Điểm này làm tôi vui thầm trong bụng, vội huých vào tay anh, ý bảo mau nói gì đi.

Anh quay sang nhìn tôi, cười một cái rồi lại nhìn đến ông:

” Vâng. Từ nhỏ cháu đã khá cứng đầu rồi ạ. Chẳng trách mẹ cháu lại đặt tên Kiên.”

” Ha.” Ông cười một tiếng, ” Nhìn vẻ ngoài của cháu, ông cũng đoán được một phần tính cách rồi. Phải chăng hôm nay đến đây không đơn giản là để gặp Tiểu Đan đấy chứ? Quên nữa, ông cũng nghe hết cuộc trò chuyện lúc nãy rồi.”

Ông nói nhẹ nhàng tựa lông hồng nhưng khiến chúng tôi đứa nào cũng lạnh sống lưng. Nếu ông đã biết, làm sao có thể bình tĩnh uống trà nói chuyện như vậy? Ông không tức giận sao? Ông...không ngăn cản?

Tôi mở to mắt ngạc nhiên nhìn ông, thấy ông chỉ liếc sang phía tôi, đôi mắt lờm lờm yêu một cái rồi thở dài:

” Hai đứa thật đại đột.” Ông mắng nhỏ.

Lưu Nghệ Kiên lúc này ngẩn người, tôi cũng hoang mang lắm. Hai đứa không hẹn mà cùng cúi thấp đầu, cứ như vừa bị thầy giáo phát hiện ra lỗi lầm vậy. Cúi đầu một lúc, chúng tôi đều nghe rõ ông bảo:

” Nhưng ông không ngăn cấm sự đại đột này.”

” A...?” Tôi nhanh chóng ngược mắt, tỏ ý ông vừa nói gì thế?

” Trước đây, ông cũng từng như các cháu, cũng rất cứng đầu trong mọi chuyện, chỉ biết làm điều mình muốn. Nhưng mà ông không hối hận về điều mình đã làm, chỉ tiếc là ông không giữ gìn được những kỷ ức đẹp của quá khứ.”

Lời ông nói nhẹ nhàng lắm, như kể một câu chuyện cổ tích vậy đó. Chúng tôi ngoan ngoãn ngồi nghe cho hết.

” Cho nên ông hy vọng, các cháu sẽ làm điều đúng đắn, làm những việc mình muốn mà không để phải hối hận về sau này. Nếu...” Ông hơi liếc sang phía anh mà nói:

” Nếu như dám làm cháu của ông tổn thương, đừng trách vì sao ông lại không nói trước.”

Nghe xong, tôi nghiêng đầu cười trộm trong sự ngỡ ngàng tột cùng. Buổi trưa hôm ấy, chúng tôi và ông nói chuyện rất nhiều. Cuối cùng, ông đã để chúng tôi rời đi trong sự thoải thuận của cả hai.

Lúc ra đến vườn ngoài, tôi vẫy tay chào tạm biệt Tôn Sinh. Thấy anh ta xoay người nhìn chúng tôi, khoé môi cong lên cười tủm tỉm:

” Sau này hạnh phúc cũng đừng quên công của anh nhóc nhé!”

Anh ta nói như thế đấy. Tôi cười xấu hổ, còn Lưu Nghệ Kiên chỉ nâng mi mắt nhướng lên một chút, sau đó chúng tôi chính thức rời đi.

Đó là lý do vì sao lúc này đây, chúng tôi đang đứng đợi chuyến tàu cuối cùng.

Lưu Nghệ Kiên một tay xách hành lý, một tay lại lồng vào tay tôi, nắm thật chặt. Cả hai đứng song song nhau như thế, lâu lâu lại nghiêng đầu nhìn nhau một chút rồi thoáng nở nụ cười.

Không cần phải nói gì nhiều, chỉ cần trong tim chúng tôi hiểu nhau là được.

Ánh đèn pha từ xa hắt đến soi rõ những hạt li ti trên đường ray, nó đang bay lơ lửng giữa không trung. Sau đó, đoàn tàu chạy đến đã đâm xuyên qua những hạt nhỏ li ti đó.

Tàu dừng lại.

Chúng tôi nhanh chóng bước lên khoang tàu, chọn một vị trí yên tĩnh mà ngồi xuống. Lưu Nghệ Kiên để tôi ngồi bên trong, cạnh cửa sổ. Anh cất hành lý xong liền ngồi bên cạnh tôi, hơi mỉm cười nói:

” Em có mệt lắm không?”

Tôi lắc lắc đầu, nhún vai:

” Không có. Em chỉ hơi buồn ngủ thôi, cũng đói bụng nữa.”

Quên mất, từ chiều đến giờ tôi cũng chưa có ăn cái gì, cho nên bây giờ bao tử nó réo liên tục. Anh nghe xong cười một tiếng, rồi lấy một túi thức ăn ra đưa trước mặt tôi.

Vừa ăn vừa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi chỉ thấy một màn đêm tịch mịch đang bao lấy không gian xung quanh. Lâu lâu mới có vài ánh đèn chớp nhoáng xuất hiện rồi lại biến mất. Con tàu vẫn an tĩnh mà lướt trên đường ray, tôi ăn xong thì hơi dựa người vào Lưu Nghệ Kiên, hai mắt dần díp lại, muốn ngủ thật rồi.

Lưu Nghệ Kiên hiểu ý tôi, anh ta chỉnh lại tư thế ngồi để cả hai cùng thoải mái. Sau đó, chúng tôi đều chìm vào giấc mộng của riêng mình.

Nói thật, khi bước chân đến ga tàu, chúng tôi vẫn chưa xác định được mình sẽ sống ở đâu và sống thế nào. Cứ như vậy, chúng tôi rời bỏ chốn đô thị sầm uất kia, về một vùng quê hẻo lánh mà yên ổn.

Trong tâm trí tôi có thể tưởng tượng được khung cảnh ở vùng quê đó. Bầu không khí trong lành, người dân lương thiện, cùng với một cuộc sống ấm áp. Có thể khó khăn, nhưng hạnh phúc chính là thứ tôi cần.

Đến rạng sáng, tàu dừng lại ở một ga khác. Lưu Nghệ Kiên đã thức dậy trước tôi, anh chuẩn bị mọi thứ, sau đó mới đánh thức tôi dậy. Chúng tôi lũ lượt đi xuống tàu, đưa mắt phóng ra phía xa, rồi cùng nhau hít lấy một luồng khí trong lành của sáng sớm.

Ánh mặt trời sau dãy núi bắt đầu ngoi lên. Lưu Nghệ Kiên chỉ tay về phía đó rồi khẽ cúi đầu hôn lên tóc tôi:

” Chúng ta được cùng nhau ngắm bình minh này. Một bước khởi đầu thật tuyệt, phải không?”

Anh nói như thế, tôi nương theo ánh nhìn cũng nở một nụ cười mãn nguyện. Sau đó, chúng tôi cùng nhau đi tiếp trên con đường dài ngoằng kia. Bên đường là hàng cây xanh, khá giống với khu nhà cũ của chúng tôi, chỉ khác ở đây rất ít người qua lại, xem chừng yên ả.

Đi một lúc, tôi bỗng chận liền đứng lại, mặt mày vì mệt mỏi mà méo xệch đi. Lưu Nghệ Kiên sức bền hơn tôi, anh ta quay người, đỡ lấy tôi rồi hỏi:

” Em mệt rồi phải không? Lên đây anh cõng.”

Nói xong, anh ngồi xổm xuống trước mặt tôi. Nhìn cảnh đó, trong lòng tôi là tầng tầng hạnh phúc. Nhịn không được, tôi liền ôm lấy cổ anh, hôn nhanh một bên má:

” Em yêu anh~”

“ ... ”

Lưu Nghệ Kiên chỉ cười chứ không nói, trực tiếp cõng cả người tôi lên lưng rồi sải bước đi tiếp. Hành lý một nửa ở trên lưng tôi, một nửa là anh xách bằng một tay. Kỳ thực, nhìn anh mang nặng, tôi đau lòng lắm.

” Anh mệt không? Chúng ta nghỉ chân đi. Ở trước em thấy có quán nước đó.”

Anh nghe xong cũng ngược mắt nhìn ra xa, sau đó thì gật đầu mà không nói gì. Hình như anh mệt thật rồi. Tôi cố gắng không làm gì động đậy trên người anh, rất ngoan mà đợi đi đến quán nước đó.

Ngồi trong quán, tôi thấy một người phụ nữ còn trẻ tuổi, chị đang bán nước trà cho khách dừng ven đường. Trà của chị thơm lắm, hương hoa lải lải làm tôi uống một hơi mấy ly liền. Lưu Nghệ Kiên đã vã mồ hôi, anh uống ừng ực như chết khát. Nhìn bộ dạng kia, tôi nhủ mày, thăm trách bản thân.

Trong quán lúc này ít người, chị chủ quán kia liền bắt cái ghế ngồi cạnh chúng tôi, hỏi chuyện.

” Hai em là người từ nơi nào tới?”

Nghe vậy, tôi mau miệng đáp:

” Thượng Hải ạ.”

” Thượng Hải?” Chị kinh ngạc, ” Nơi tốt như vậy sao lại đến chỗ vắng người chán chết này?!”

Nhìn chị kinh ngạc, chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên nói là chúng tôi đang trốn đến đây để sống cùng nhau không nhỉ? Mà, chưa biết nơi đây mọi người có thể tiếp nhận đồng tính chưa nữa, cho nên chúng tôi cũng im lặng, viện đại một cái cớ.

” Chúng tôi về đây muốn tạo cuộc sống mới.” Lưu Nghệ Kiên từ tốn nói.

Nghe vậy, chị chủ quán đưa mắt nhìn anh rồi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu ý.

” Ừm, ở đây mọi người đều hiền lành, hai em đừng lo. Vậy hai em xác định sẽ ở đâu chưa? Mới đến đây chắc còn lạ lắm lắm.”

” Ừm...chúng em...” Tôi hơi ngập ngừng, ” Chúng em chưa biết nữa, chị à.”

Chị lại kinh ngạc tập hai, ” Cái gì? Hai em vẫn chưa tìm được chỗ ở à? Mà, hai em nhìn trẻ quá, bao nhiêu tuổi rồi?”

Lưu Nghệ Kiên uống một ngụm nước nữa rồi đưa tay chỉ vào anh ấy:

” Tôi mười chín.” Sau đó chỉ sang tôi, ” Em ấy mười sáu.”

“Trẻ quá!” Hình như số lần chị kinh ngạc cứ theo cấp số cộng tăng dần, thiệt khổ thân chị.

Tôi trong lòng cười khở, bên ngoài lại mỉm cười nhân nhạ. Trò chuyện một lúc, chị mới biết chúng tôi là anh em, còn nghĩ là anh em ruột nữa cơ. Sau đó, chị đứng dậy viết gì đó vào tờ giấy nhỏ rồi đưa cho Lưu Nghệ Kiên, dặn dò:

” Đây là địa chỉ của căn nhà trọ mà chị quen. Ở đó chủ nhà là một bà lão, bà hiền hậu lắm, hai em đừng lo. Tiền thuê nhà cũng rẻ thôi, nhưng ở được. Hai em đến đó xem thử xem thế nào.”

Nghe chị nói, tôi mừng còn không kịp, vội vàng khều tay Lưu Nghệ Kiên, hai mắt sáng rỡ. Anh cũng nhìn tôi, khoe môi cong lên đầy vui vẻ. Nhận lấy tờ giấy, chúng tôi rời quán chị rồi đi tiếp.

Địa chỉ chị đưa hình như cũng gần đây thôi, theo chị miêu tả là vậy. Sau khi uống mấy ly nước trà, tôi đã có sức để đi tiếp. Lần này tôi phụ Lưu Nghệ Kiên mang hơn một nửa hành lý, nhưng anh không cho, cứ nằng nặc bắt tôi mang ít thôi.

Thật đáng ghét!

Tôi xì mặt lườm anh một cái, sau đó thoăn thoắt theo sau chân anh. Quãng đường cứ trải dài phía trước, chúng tôi lại cứ hướng đến một nơi nào đó mà vững vàng bước chân, trong lòng tràn ngập hy vọng.

Cuối cùng, căn nhà trọ mà chị chủ quán nói đã hiện ra trước mắt. Lưu Nghệ Kiên sải một bước dài đến đó, gõ cửa. Bên trong tức khắc có tiếng động, ra mở cửa là một bà lão như chị nói.

Bà nhìn chúng tôi một chút, rồi nheo mắt hỏi:

” Các cháu tìm ai?”

Lưu Nghệ Kiên cúi nhìn địa chỉ rồi đưa cho bà:

” Thưa bà, có một chị đã giới thiệu chúng cháu đến đây. Chúng cháu muốn thuê phòng trọ.”

Nghe vậy, bà liền gật đầu tỏ ý hiểu rồi mời chúng tôi vào. Bà dẫn chúng tôi lên căn gác mái ọp ẹp và cũ kỹ. Lên đến đó, tôi thoáng ngạc nhiên vì chưa bao giờ tôi phải ở một nơi như thế này. Lưu Nghệ Kiên hình như cũng vậy.

Bà chỉ tay giới thiệu sơ lược căn gác rồi mới thở dài:

” Nói chuyện với hai đứa, bà thấy hai đứa hiền lành, cũng muốn cho hai đứa một căn phòng khác tiện nghi hơn nhưng mà phòng đầy rồi, bà bắt đắc dĩ thôi. Các cháu liệu có thể ở đây không?”

Lưu Nghệ Kiên cất mẩu giấy vào túi, đưa mắt nhìn khắp phòng một lượt rồi nghiêng mặt nhìn tôi:

” Em thấy thế nào?”

Anh hỏi ý kiến của tôi, trong khi đó tôi vẫn ngỡ ngàng chưa nghĩ được gì. Đưa mắt nhìn dáo dác một lúc, tôi mới nhỏ giọng:

” Ừm, miễn là sống cùng anh thì thế nào cũng được.”

Không biết bà lão có nghe rõ mấy lời tôi nói không, nhưng nhìn bà có tí kinh ngạc mà mở to mắt, sau đó thì im lặng không nói gì.

Lưu Nghệ Kiên nghe xong xoa đầu tôi mấy cái rồi nhìn sang bà:

” Vậy cháu với bà đi làm hợp đồng thuê phòng đi ạ.”

Tôi ở trên phòng dọn dẹp một chút cho nên không biết anh với bà đã bàn những gì. Nửa tiếng sau, anh bước lên căn gác, đi đến chỗ tôi. Tôi lúc đó còn đang loay hoay dọn dẹp, bụi bám đầy mấy đồ dùng khiến tôi hắt xì mãi không ngừng.

Rồi bất ngờ có người giữ chặt hai vai tôi, nhỏ giọng nói:

” Hãy chờ một thời gian, anh sẽ cho em một cuộc sống đầy đủ hơn, được không Tiểu Đan?”

Giọng anh trầm xuống, trong căn gác nhỏ kia, bỗng phát ra tiếng sụt sùi nước mũi. Tôi cúi thấp đầu, cũng không dám ngược nhìn anh. Nếu ngẩng mặt thì anh sẽ phát hiện tôi đang thút thít khóc nhè mắt.

Căn nhà này không thể gọi là căn nhà nếu theo như lý thuyết mà nói. Nhưng trên thực tế, nó vốn là căn nhà của tôi và anh, một căn nhà ấm áp dù không đầy đủ tiện nghi.

25. Chương 25: Mười Sinh Không Dễ Dàng

Nằm trên giường, tôi một thân lạnh ngắt, mặc dù đã có tấm chăn bông mà Lưu Nghệ Kiên mang theo nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh như đang ở băng sơn hà vậy. Nghiêng người qua một bên, tôi bụm miệng nén đi tiếng ho của mình, đồng thời ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ mới biết, trời vẫn còn tối mịch.

Tiếng ho của tôi không khéo đã kinh động đến người bên cạnh, anh cựa người rồi ngồi dậy, lay hai vai tôi:

” Em khó chịu trong người sao?”

Tôi một bên vẫn run rẩy từng cơn, một bên cố gắng khoát tay, cười giễu:

” Không có, em chỉ thấy hơi lạnh thôi. Chắc vì trên gác mái, thời tiết chuyển lạnh hơn.”

Nhìn nụ cười của tôi mà anh càng ngày càng nheo mắt lại, vẻ mặt cũng không mấy phối hợp. Anh đứng dậy đi đến cửa sổ, khép thật kín lại rồi trở lại giường, đưa tay sờ trán tôi một chốc. Sờ xong, anh chau mày:

” Em bị sốt rồi.”

Sốt? Bệnh nhanh đến vậy à?

Tôi hơi cúi mặt kinh ngạc, cũng không nghĩ đến bản thân là con trai mà mình lại yếu đến mức như vậy. Mới bị gió lạnh bên ngoài lùa vào mà đã bị sốt. Càng nghĩ, tôi càng ảo não hơn.

Lưu Nghệ Kiên lúc này xốc chăn úm tôi thật kín đáo, sau đó đi rót một ly nước lọc đưa đến trước mặt. Tôi đón ly nước từ tay anh, uống một ngụm. Nước ấm làm cơ thể của tôi đỡ lạnh hơn một chút. Kỳ thực, cảm giác thì lạnh buốt nhưng khi động vào người tôi lại như một cái lò hấp bánh bao vậy đó.

” Khụ, khụ.” Tôi lại bụm miệng ho mấy tiếng nữa.

Hình như tôi bị cảm lạnh thật rồi.

Ấy náy ngược mắt nhìn anh, tôi muốn tỏ ra là mình vẫn khỏe nhưng không thể được, vì đêm hôm đó tôi đã nằm một đống trên giường, ngủ li bì không biết gì.

Khi thức dậy, tôi phát hiện anh đã đi đâu mất tiêu, chỉ còn mình tôi trên căn gác nhỏ này thôi. Xung quanh đồ đạc vẫn còn xếp lộn xộn lắm, quần áo cũng chỉ treo lên giá một cách sơ sài. Tôi đưa tay sờ lên trán, thấy mình đã hạ sốt liền mừng quýnh, nhanh chóng bước xuống giường, xắn tay áo lên mà dọn dẹp.

Căn gác này tuy cũ kỹ hơn mấy căn khác nhưng mà nó cũng rộng lắm, đựng rất nhiều đồ mà vẫn không hết chỗ ấy chứ. Chỉ tiếc là đồ đạc của chúng tôi không có nhiều lắm, cho nên căn gác này hết như một nhà kho bị bỏ trống.

Tôi xuống dưới nhà lấy một xô nước mang lên phòng, sau đó nhúng cái giẻ lau vào đó rồi tổng vệ sinh. Căn phòng đầy bụi, mặc dù hôm qua Lưu Nghệ Kiên và tôi đã dọn được một nửa nhưng vẫn không khác gì lắm.

Lau qua một lượt, tôi bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc của mình. Tôi sang nhà bà lão hỏi mượn một số thứ rồi lật đật chạy về phòng của mình. Xong xuôi mọi thứ thì trời đã ngả chiều. Tôi hướng mắt ra ngoài cửa sổ, thấy nắng tắt dần, thay vào đó là một bầu trời với sắc cam rõ rệt, hết như một ngọn lửa vậy. Người ta thường bảo, bầu trời thế này là do ông trời đang nấu cơm.

Nghĩ đến mấy thứ này cũng khiến tôi vui vẻ một ít. Chiều xuống, tôi bước xuống sân trước thì thấy anh từ xa đang đi tới, trên tay còn là hai hộp cơm. Thấy anh, tôi vẫy tay rồi gọi:

” A Kiên.”

Anh ngay lập tức ngược mắt lên nhìn tôi, khoé môi mỉm cười nhàn nhạt. Bước chân anh nhanh hơn theo tiếng gọi của tôi, chẳng mấy chốc hai đứa đã gần nhau.

” Em đang bệnh mà xuống đây làm gì? Muốn hít lấy gió rồi bệnh thêm hả?”

Mới đứng gần nhau anh đã mắng tôi như thế. Chỉ vì tôi nhớ anh nên xuống đây chờ đợi thôi, như vậy cũng bị mắng nữa.

Tôi ầm ỨC xì mặt, liếc qua phía hai hộp cơm rồi nói:

” Anh mua cơm gì thế?”

” Anh đang mắng em, em còn chưa biết lỗi nữa sao?”

Lưu Nghệ Kiên hôm nay thật khó tính!!!

Tôi có chút sợ sệt vội ngoan ngoãn cúi thấp đầu, xin lỗi một tiếng. Sau đó tôi ngẩng mặt, chỉ vào trán của mình:

” Em hạ sốt rồi, anh đừng lo nữa.”

Nghe tôi nói, Lưu Nghệ Kiên chỉ cốc nhẹ vào giữa trán rồi cười một tiếng:

” Sao lại không lo được? Một giây một phút anh cũng lo nữa.”

“...” Tôi ầm lòng, không nói gì thêm.

Chúng tôi trở về phòng, anh ngạc nhiên khi thấy căn phòng sạch sẽ và thơm mát hơn hôm qua. Chốc chốc lại đặt hộp cơm xuống bàn, vội kéo tay tôi qua một bên, hết sức dịu dàng mà nói:

” Lại khiến em phải mệt nhọc rồi. Sau này cứ để anh dọn dẹp là được.”

” Em cũng có tay chân mà, em giúp được.” Tôi phồng má cãi lại, ” Sau này anh còn phải đi làm nữa, sẽ mệt lắm.”

” Tiểu Đan...” Anh như cảm động chỉ biết gọi tên tôi, sau đó anh à một tiếng như sức nhớ chuyện gì đó.

Khoé mắt anh nhướng lên hiện rõ một sự vui vẻ kỳ lạ.

” Sáng nay anh đi tìm việc làm, vừa vận xin được một công việc.”

Tôi mừng rỡ giữ lấy tay anh lắc lắc, mắt mở to ngạc nhiên:

” Công việc gì thế anh?”

” Người giao hàng.” Anh vui vẻ nói.

Nghe xong, tôi có hơi sững sờ, nhỏ giọng hỏi lại:

” Anh giao gì mới được?”

” Thức ăn.”

“...” Tôi nhúu chặt mày.

Nếu không lầm ở xung quanh đây không có một quán ăn nào sầm uất đến mức mở cả một dịch vụ giao hàng tận nơi cả. Anh đã tìm việc làm ở đâu?

Dường như đoán được suy nghĩ của tôi, anh ngập ngừng giây lát rồi mới nói:

” Ừm, chỗ anh làm xa chỗ này lắm. Sáng sớm anh phải đi từ năm giờ sáng rồi, đến chín giờ tối anh mới tan ca.”

Xa như vậy sao? Như vậy...anh sẽ rất mệt đó.

Tôi không quan tâm vị trí của cái nhà hàng đó, trong lòng chỉ lo lắng anh sẽ bị mất sức mà thôi. Đi làm sớm, tan ca khuya, như vậy không tốt tí nào.

Thấy tôi im lặng, anh lay lay cánh tay, nở nụ cười:

” Đừng lo, anh khoẻ như trâu đó, em nghỉ ngơi cái gì vậy!” Nói xong, anh lại kéo người tôi xuống, đưa tay kiểm tra thân nhiệt. Thấy tôi hạ sốt hẳn, anh mới yên tâm thở phào một hơi.

Sáng hôm sau, anh dậy sớm để đi làm. Ngày đầu tiên làm việc phải thật đúng giờ và chăm chỉ, như vậy mới gây ấn tượng tốt. Vì tiếng sột soạt mà tôi cũng thức dậy theo anh, liếc mắt ra ngoài trời thì thấy trời chỉ vừa hừng sáng nên vội nhắm mắt một chút.

Kéo dài giấc ngủ thêm nửa tiếng, tôi đành bỏ cuộc, không thể ngủ lại nữa rồi. Ngồi dậy sắp xếp chăn gối, tôi đi rửa mặt rồi tìm cái gì đó bỏ vào bụng. Vừa bước xuống dưới nhà thì thấy bà lão đang tiến tới chỗ tôi, chìa ra một bịch bánh cam:

” Cháu ăn đi, bà mua cho cháu đấy.”

Tôi ngỡ ngàng đón lấy bánh từ bà, song vẫn chỉ nói được hai chữ cảm ơn rồi im lặng. Hành động của bà chốc chốc khiến tôi cảm động không nói nên lời.

Bà nhìn tôi, cười hiền hậu:

” Thật ra nói mua cũng không phải, bánh này là bà tự tay làm nó, cháu ăn xem có vừa miệng không?”

Tôi nghe vậy liền cầm một cái lên ăn ngon lành. Vị bánh không quá ngọt, thanh thanh lại béo béo, mè vừng với đậu xanh trộn vào khiến nhân bánh thơm thật thơm. Tôi thích thú ăn hết một cái rồi nhìn bà, cười vui vẻ:

” Bánh bà làm ngon lắm ạ, cháu chưa ăn cái nào ngon như vậy.”

” Cái thằng nhóc này dẻo miệng.” Bà trêu tôi, sau đó lại hướng đến tôi mà hỏi:

” Vậy cháu có thích làm bánh không?”

Tôi mở to mắt mừng rỡ, ” Bà chỉ cháu làm ạ?”

Bà gạt đầu, toan nắm tay tôi kéo đi về phía phòng bếp của nhà bà. Vừa đi, bà vừa giải thích về nguồn gốc của cái bánh này, sau đó là hương vị đặc trưng rồi đến cách làm nó. Bà dạy tận tình lắm, mà tôi cũng thích làm bánh nữa nên học hỏi rất nhanh.

Hồi nhỏ, tôi thích nấu ăn nhất. Đơn giản vì ba tôi đi làm xa hoài, chỉ một mình tôi tự lo mọi chuyện trong nhà, kể ra việc ăn uống. Từ đó, tôi bắt đầu thích nấu ăn và rất giỏi về khoản này. Kể ra cũng thấy tự hào lắm.

Cùng bà tập làm bánh hết cả buổi sáng, cuối cùng tôi cũng cho ra lò một đĩa bánh cam thơm ngon béo ngậy. Định bụng sẽ để dành cho A Kiên tối đi làm về sẽ ăn tráng miệng. Nhìn đĩa bánh cam trước mặt, tôi cảm thấy vô vàn hạnh phúc.

Bà thử một miếng rồi gạt đầu ra hiệu cho tôi, ngon lắm. Thấy bà khen, tôi cười tít cả mắt.

Một lúc sau, bà kéo tôi ngồi xuống bàn ăn, hỏi chuyện:

” Anh cháu và cháu sao lại đến đây sống? Nhà cháu chỉ có hai anh em thôi sao? Ba mẹ đâu cả rồi?”

Nghe bà hỏi, tôi ấp úng một lúc lâu mới có thể trả lời:

” Dạ, nhà cháu...chỉ có hai anh em thôi ạ.”

Tôi không dám trả lời về sau, dù gì cũng không thể nói rằng, ba mẹ tôi đã chết. Càng không thể nói ba mẹ vẫn còn sống, và sống ở một nơi tốt hơn chúng tôi bây giờ.

Thấy tôi e ngại vấn đề này, bà cũng lảng sang chuyện khác.

” Sáng nay bà dậy sớm thì thấy anh của cháu đi ra ngoài. Anh cháu làm ở đâu mà đi sớm thế?”

Tôi nhìn bà cười hì hì:

” Dạ, anh cháu làm người giao hàng, giao thức ăn ấy ạ. Vì chỗ đó xa lắm, nằm ở thị trấn khác nên anh phải đi sớm một chút để kịp giờ làm.”

” Ồ...” Bà gạt gù, sau đó vỗ vai tôi, ” Hai anh em cháu thật giỏi nha. Tự bươn chải mà sống, nhất là anh cháu đấy, bà thấy thằng nhóc đó rất kiên cường.”

Người yêu cháu mà. Tôi trong lòng thầm nói như thế, ngoài mặt lại bảo:

” Anh trai cháu mà.” Sau đó cười hì hì vui vẻ.

Bà nhìn tôi tít mắt khen anh trai, bà cũng cười khỏ:

”Cháu có phải là thích anh trai mình lắm không? Mỗi khi nhắc đến thằng bé, cháu đều cười rất vui vẻ.”

”////-////” Tôi không nói được gì, chỉ cúi mặt che đi hai má đỏ bừng của mình.

Nói chuyện một lúc, bà đứng dậy nói với tôi:

” Ngày mai cháu qua đây, bà hướng dẫn làm thêm mấy loại bánh khác nữa. Làm giỏi rồi, cháu có thể đem đi bán lấy tiền đó.”

Nghe đến bán lấy tiền, tôi cũng đứng bật dậy, nắm lấy tay bà lay lay:

” Thật chứ ạ? Cháu có thể đem nó đi bán?”

” Được chứ ạ. Gần đây cũng có nhiều nhà, họ rất thích ăn bánh. Nếu cháu làm ngon chắc chắn sẽ đắt khách lắm.”

Nghe xong, tôi cười tủm tỉm trông đến hạnh phúc.

Cứ như thế, mỗi ngày tôi đều sang nhà bà để học cách làm bánh. Mấy ngày đầu tôi còn vụng về, cứ làm hư bánh hoài. Qua vài lần được anh động viên và an ủi, tôi lại cố gắng hết sức mình. Cuối cùng, tôi thành công.

Sau những bài giảng tận tình của bà, tôi học được hơn sáu loại bánh khác nhau, mà bánh nào vị cũng rất ngon nữa. Tôi không tự khen đâu, là do bà và anh khen tôi đó.

Và để chứng minh điều tôi nói là thật, một buổi sáng đẹp trời, tôi đã đem số bánh mình cực lực làm ra đem đi bán. A Kiên dựng cho tôi một cái sạp bán bánh rất đáng yêu, vì anh phải đi làm sớm nên tôi đành tự mình chất bánh ra ngoài đó thôi.

Sắp xếp xong xuôi, tôi ngồi xuống ghế chờ đợi. Quảng đường này tôi không lo sẽ không có khách qua lại, vì ở đây cũng gần ga tàu, mọi người đều sẽ đi về hướng này. Ngồi một lúc, khi mắt tôi dần híp lại thì có tiếng gọi bên tai. Mở to mắt, tôi có hai người khách mở hàng.

Hai người họ là một cặp tình nhân, tay trong tay đứng trước sạp bánh của tôi. Người con gái đang cúi người lựa bánh, người con trai chỉ nhìn chăm chăm vào tôi làm tôi nổi một trận da gà. Rất nhanh, cô gái kia chọn được bánh mình thích, sau đó tôi đưa họ bánh, họ đưa tôi tiền.

Cầm tiền trên tay, tôi vui mừng đến mức vuốt cho nó thật thẳng thơm rồi cất vào cái ví tiền của mình. Cứ như thế, đến chiều tối, tôi còn dư cỡ ba, bốn cái bánh mà thôi. Nhìn thành quả hôm nay của mình, tôi vui lắm, nên liền dọn dẹp rồi chạy về nhà với anh.

Về đến nhà cũng sắp tối hẳn, A Kiên vẫn chưa về. Tôi đặt bánh trên bàn rồi xoay người đi tắm. Hôm nay ngồi một chỗ khiến cơ thể bị tê cứng, tôi duỗi tay duỗi chân để cơ giãn ra. Tắm xong, tôi bước ra ngoài thì thấy A Kiên đã về. Quần áo anh xộc xệch, còn bỏ áo ra ngoài quần, vẻ mặt rất mệt.

Đi đến rót cho anh một ly nước, tôi lo lắng hỏi:

” Anh mệt lắm sao?”

Anh tiếp nhận ly nước uống nhanh một hơi rồi lắc đầu:

” Anh không sao.” Dừng một chút, anh nhìn tôi cười:

” Hôm nay em bán thế nào? Có tốt không?”

Nhắc đến chuyện bán bánh, tôi ngay lập tức xoay người cầm bốn cái bánh còn dư kia đưa trước mặt anh mà khoe:

” Anh xem này, mới có ngày đầu tiên mà em đã bán được nhiều như thế này đó.”

Anh cúi mặt nhìn bốn cái bánh, khoé môi nâng lên một đường cung xinh đẹp. Anh đứng dậy, đặt hai bàn tay áp vào hai bên mặt tôi, hôn cái chốc lên trán.

” Tiểu Đan của anh là giỏi nhất rồi.”

Tuy những lời nói đó rất đơn giản nhưng tôi cảm thấy rất ấm lòng, cũng chính nhờ nó mà tôi có động lực để tiếp tục cuộc sống này hơn.

Tiếp tục dựng sạp bán bánh, khách hàng của tôi ngày một đông hơn. Và nhờ vào cái miệng dẻo quẹo này, tôi có rất nhiều khách ruột. Họ một phần mua ủng hộ vì thấy tôi còn nhỏ mà đã phải đi làm, một phần là do bánh của tôi rất ngon đó.

Hôm nay như mọi ngày, lần nữa một vài vị khách quen thuộc ra mua hai, ba cái bánh. Đến trưa, tôi ngồi một góc dùng cơm hộp đã mua ở gần đó, vừa ăn vừa trông coi cửa hàng. Lúc này, có hai người khách đến trước sạp.

Tôi buông vội hộp cơm xuống rồi đi đến đó, mỉm cười chan hoà:

” Hai anh muốn ăn bánh nào cứ lựa ạ.”

Hai người thanh niên kia đồng loạt ngẩng mặt nhìn tôi, sau đó lại liếc mắt nhìn nhau, cười lên đầy ý vị. Tôi nhìn họ cười mà lòng khó hiểu, nhưng không dám thắc mắc. Đứng chân chờ mãi mà họ vẫn chưa chọn được bánh. Tôi sốt ruột hỏi thêm lần nữa, lần này họ nhìn tôi, cười nói:

” Bọn anh không muốn ăn bánh.”

“...” Tôi ngẩn người.

Vậy mấy vị muốn ăn cái gì? Chỗ này chỉ có bánh, không có cao lương mỹ vị đâu!

Tôi kìm nén tức giận mà mỉm cười, kiên nhẫn nói:

” Thế hai anh muốn tìm gì? Ở gần đây có bán cơm đó.”

” Ôi, bọn anh không muốn ăn cơm. Bọn anh muốn thứ khác.”

Cảm giác lo lắng tràn ngập, tôi hơi lùi về sau, đề phòng nhìn bọn họ. Không ngờ sau đó bọn họ lần lượt tiến về chỗ của tôi, hai gã hai bên giữ chặt tay tôi, lưu manh nói:

” Đi với bọn anh một chút sẽ có rất nhiều tiền. Bán bánh làm gì cho cực khổ!”

” Mẹ kiếp, buông tôi ra!!!” Vì bọn nó quá khốn nạn mà tôi đành phải buông lời tục tĩu.

Tôi hoảng sợ vùng vẫy muốn thoát khỏi sự trấn áp mạnh mẽ kia. Hai gã không ngừng cười cợt khiếm nhã, tôi giận dữ muốn bật khóc. Lúc này trên đường vắng hoe không một bóng người, tôi lại chỉ có một mình, liệu phép màu gì sẽ xảy ra để cứu tôi chứ?

26. Chương 26: Chờ Đợi Rốt Cuộc Để Làm Gì?

Trong lúc cơn mơ màng ập đến, tôi cảm giác cơ thể mình bị nâng lên khỏi mặt đất. Bọn chúng đang mang tôi đi đâu đó, rồi đột nhiên lại dừng bước vì một tiếng động kinh người. Cơ thể tôi đang lơ lửng giữa chân không thì bị ngã xuống đất, đau quá, tôi hoàn toàn ngất đi.

Khi tỉnh lại, tôi vẫn nghĩ bản thân đang bị trói buộc bởi hai gã lúc nãy, cho nên tinh thần còn hỗn loạn lắm. Mở mắt ra, trước mặt là một mảng tối tăm khiến tôi kinh hãi hét lên một tiếng. Ngay tức khắc, có người bên cạnh vội lại gần vỗ vai trấn tĩnh tôi.

” Nhóc con, không sao đâu! Bình tĩnh!!”

Giọng nói của một người thanh niên phảng phất bên cạnh, tôi càng hoảng sợ mà thụt lùi lại trong bóng tối. Sau khi đã tỉnh hẳn, tôi mới biết mình đang ở trong sạp bánh, trời đã nhắm nhem tối. Liếc nhìn qua bên cạnh, tôi nhận ra một người quen. Anh ta mở to đôi mắt sáng như mèo nhìn tôi, rồi nhoén miệng cười khoái trá.

Có gì vui lắm sao?

Tôi nhướn một mày lên tự hỏi, sau đó thì đưa tay ra xoa phía sau lưng. Nơi đó bây giờ đau ê ẩm, đau hơn cả những lúc làm... xong cái chuyện kia nữa.

” Đau lắm phải không? Nhóc rơi từ trên tay bọn khốn kia xuống mà.”

Tôn Sinh lại gần giúp tôi mát sa lưng, kèm theo giọng điệu bắt đắc dĩ. Nghe anh ta nói, tôi càng thống giận hơn. Lúc đó anh ta xuất hiện thì sao không mau đỡ lấy tôi đi chứ? Mà nói đi cũng phải nói lại, may mắn là có Tôn Sinh xuất hiện kịp thời, nếu không tôi đã tiêu mất rồi.

Ngồi thừ người một lúc, tôi mới nhìn Tôn Sinh hỏi:

” Sao anh xuất hiện đúng lúc vậy?”

Tôn Sinh gãi gãi tóc, cười hì hì:

” Cái này gọi là phép màu đó. Tôi theo lời ông của nhóc đi tìm xem hai nhóc đang sống thế nào. Vô tình vừa mới xuống tàu, đi được một quãng thì thấy nhóc đang bị quấy rối.”

Ừm phải, tôi vừa bị quấy rối. Mà khoan, anh đến đây theo dõi bọn tôi sống thế nào à?

Tôi mở to mắt nhìn Tôn Sinh một lúc rồi hắng giọng:

” Ông...ông nội bảo anh tìm chúng tôi hả? Chúng tôi sống tốt lắm, không sao đâu.”

Nghe tôi nói, Tôn Sinh đưa mắt lia từ trên xuống dưới, lia khắp cơ thể tôi, sau đó mới bật cười:

” Định nghĩa chữ tốt của nhóc là thế nào vậy?”

Anh ta cười giễu tôi!!! Nhìn tôi bận bộ quần áo có phần cũ cho nên anh ta nghĩ chúng tôi sống không đầy đủ chăng? Nhưng tốt của tôi không phải nghĩa đó.

Tôi lườm Tôn Sinh một cái rách mắt, sau đó mới hừ khê khinh thường:

” Anh đúng là đồ thiển cận, suy nghĩ nông cạn. Định nghĩa tốt của tôi chính là ở tinh thần, tinh thần mà vui vẻ thì mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp, không phải sao?”

Tôi nói xong, Tôn Sinh có vẻ kinh ngạc nhìn chăm chăm tôi, song cũng không nói gì mà chỉ cười mỉm chi. Nhìn nụ cười của anh ta, tôi thấy hết chín phần là nguy hiểm.

” Tối rồi, tôi dẫn anh về nhà của chúng tôi.” Tôi đứng dậy phủi bụi ở quần, dọn dẹp sạp bánh để chuẩn bị về nhà.

Nếu để tối quá chưa thấy tôi về, Lưu Nghệ Kiên sẽ lo mất. Như xuyên thấu suy nghĩ của tôi, Tôn Sinh cười cười phía sau nói vọng lên:

” Không cần vội vã như vậy đi. A Kiên chắc đi làm chưa về đâu.”

Đúng là anh chưa về giờ này nhưng tôi vẫn muốn mình là người ở nhà chờ đợi anh về hơn. Nghĩ rồi động tác thu dọn của tôi lại nhanh hơn, cũng không buồn trả lời Tôn Sinh thêm câu nào.

Trên đường về nhà, Tôn Sinh thuật lại chuyện lúc nãy cho tôi nghe. Đúng như tôi nghĩ, hai gã kia đã lợi dụng thời cơ cho tôi hít phải thuốc ngủ, khiến đầu óc mơ màng rồi lịm dần đi. Sau đó, Tôn Sinh xuất hiện như một phép màu, anh ta đánh hai gã kia tơi bời hoa lá, tất nhiên là sau khi tôi ngã phịch xuống đất rồi. Cứ nghĩ đến đây tôi lại thấy cái lưng mình ê ẩm.

Về đến nhà, tôi mời Tôn Sinh mấy miếng bánh còn dư của hôm nay. Dù gì anh ta mới xuống tàu, ăn một ít cho đỡ đói. Còn tôi lật đặt vào phòng tắm thay đồ cho sạch sẽ, nhất là trị vết thương ở chân nữa. Có chỗ bị chảy máu luôn rồi.

Như thường ngày, khi tôi tắm xong thì Lưu Nghệ Kiên cũng vừa về tới phòng. Anh bước vào nhìn thấy Tôn Sinh có phần kinh ngạc, tôi đưa mắt nhìn anh, cười nói:

” Tôn Sinh theo lời ông nội đến đây đó.”

Anh nghe xong càng kinh ngạc hơn, ” Ông nội làm sao biết chúng ta ở đây?”

Lúc này, Tôn Sinh chen vào vô tư:

” Truy tìm người là khả năng của tôi đó. Với lại lúc trước, tôi có đi theo hai người nên...”

Cái gì? Tôi quay sang phía Tôn Sinh trừng lớn mắt. Không tin được cái kẻ lớn xác này đã lừa dối tôi. Anh ta lúc nãy còn nói rằng vô tình đi tìm chúng tôi, bây giờ mới vỡ lẽ là đã theo dõi từ trước.

Nghe thế, Lưu Nghệ Kiên mới à nhẹ một tiếng rồi đón lấy quần áo từ tay tôi mà đi tắm. Đêm nay căn gác nhỏ của chúng tôi chứa thêm một tên bất đắc dĩ xuất hiện, cũng là anh hùng của ngày hôm nay.

Tôn Sinh ngồi ở mép giường, đưa mắt ngó dáo dác căn gác, sau đó chặc lưỡi mấy tiếng. Nhìn đôi mắt của anh ta ngập sự khinh thường, tôi càng giận mà đi tới đắp vào vai anh ta một phát.

” Nhìn con khỉ! Nhìn kiểu gì đó?”

Tôn Sinh bị đắp liền chau mày, giả vờ đau đớn mà xoa vai:

” Tôi chỉ xem tình hình hiện tại của hai người thôi. Xem ra...”

Anh ta chưa nói hết câu thì Lưu Nghệ Kiên từ phòng tắm bước ra, gương mặt lạnh lùng nhìn đến Tôn Sinh, ngắt lời:

” Hiện tại đúng là có khó khăn, nhưng không lâu nữa sẽ khác thôi. Hy vọng cậu tin chúng tôi.”

Tôn Sinh nghiêng người nhìn anh, khoé môi nhếch lên cười mỉm, không nói gì thêm. Đã bảo rồi, nụ cười của tên này gian lắm!!!

Tôi đứng giữa đưa mắt nhìn hai người họ, một kẻ gian xảo, một kẻ lại lạnh lùng khiến tôi nhất thời hoang mang, thoái lui về giường của mình.

Đêm đó, Tôn Sinh ngủ dưới đất, chúng tôi ngủ trên giường. Dĩ nhiên sẽ không có sự đặt cách ưu tiên nào cho vị khách không mời kia cả.

Sáng hôm sau, Tôn Sinh bị đau lưng vì ngủ dưới sàn nhà lạnh buốt. Anh ta đắp lưng, mặt méo xệch, tay chuẩn bị thu dọn hành lý của mình để quay trở về nhà ông nội.

Tôi nhìn Tôn Sinh bị đau mà lòng cười thầm, cho đáng đời. Sau này sống tích đức một chút đi nhé!

Tôn Sinh soạn xong đồ liền nhìn tôi, chào tạm biệt. Lưu Nghệ Kiên chẳng qua đã đi làm từ sớm nên lúc này chỉ có mình tôi ở trong phòng thôi.

Sau khi anh ta đi khỏi, tôi mới ngồi thừ trên giường, suy nghĩ xem hôm nay có nên ra ngoài bán bánh nữa hay không. Suy nghĩ một lúc lâu, tôi quyết định hôm nay ở nhà một bữa. Dù gì hôm nay cũng là ngày tổng vệ sinh.

Nghĩ rồi tôi đứng phắt dậy, xắn tay áo, bắt đầu công việc dọn dẹp nhà cửa. Quét nhà, lau sàn, lau bụi, giặt đồ, phơi đồ, tôi làm tất tần tật cho đến xế chiều mới xong công việc. Quan trọng là tôi quên cả việc ăn trưa. Nhớ đến nó làm bao tử của tôi sôi sùng sục, ọc ọc mấy tiếng.

Ngồi xuống giường xoa xoa bụng, tôi liếc qua cái kệ đựng mì gói, còn đúng ba gói mì. Thấy nó, tôi lật đật đi nấu một tô mì thật nóng hổi, lấp đầy bụng. Lúc tôi đang rửa chén thì nghe tiếng mở cửa, liếc nhìn đồng hồ, chỉ mới bảy giờ, A Kiên về sớm như thế?

Vội vàng lau tay, tôi xoay người thì thấy anh đang cởi giày bước vào phòng. Hôm nay nhìn anh có vẻ chỉnh tề hơn mọi ngày, xung quanh người còn có mùi nước hoa nữa. Ừm, mùi này...không phải của đàn ông.

Tôi hoài nghi nhìn anh, còn anh vẫn vô tư ôm lấy tôi, sau đó thì xoay người đi tắm. Lúc này anh còn bảo hôm nay anh hơi mệt. Chưa kịp nghĩ gì thêm, tôi lại lật đật đi nấu cho anh một tô mì khác. Nhìn gói mì duy nhất còn lại trên kệ, tôi hơi rầu. Thức ăn lại sắp hết nữa rồi.

Vừa nấu mì, tôi vừa suy nghĩ về chuyện lúc nãy. Tôi đã nhớ ra cái mùi nước hoa kia là ở đâu. Mùi hương này trước đây dĩ Phương Nam hay dùng lắm. Mỗi lần dì dùng là nồng nặc luôn, xộc hằm vào mũi tôi khiến tôi hắt xì không dưới bốn lần. Vậy nên mùi hương bám trên quần áo của anh...là từ một người phụ nữ, không phải sao?

Càng nghĩ càng rối bời, tôi lắc đầu nguây nguây, đưa tay tắt bếp, đổ nước sôi vào tô mì rồi đập nắp lại chờ nó mềm. Lúc này A Kiên cũng tắm xong, anh bước ra, mặt mày tỉnh táo hơn nhiều rồi. Tôi đem mì đặt lên bàn ăn, chờ anh ngồi xuống bên cạnh.

Mùi hương kia vẫn còn thoang thoảng, tôi cố gắng xua tan đi suy nghĩ bi quan của mình, nhưng vẫn không nhận được mà hỏi:

” Có mùi hương lạ trên người anh, đây là mùi nước hoa của phụ nữ phải không?”

Lưu Nghệ Kiên đang cúi mặt hút mì thì nghe tôi hỏi, tay anh khựng lại, đôi mày cũng nhướng cao lên. Sau khi hút nốt cọng mì kia, anh mới trả lời:

” Chỗ làm việc của anh có nhiều nữ lắm, cho nên mùi của họ bám lên người cũng là bình thường thôi mà.”

Nói rồi, anh xoa tóc tôi:

” Em nghĩ linh tinh gì vậy! Đừng có ghen lung tung à.”

Tôi đâu có ghen, tôi chỉ thắc mắc thôi.

Vẫn là có điểm đáng ngờ, cho nên tôi chỉ cúi mặt không nói gì nữa. A Kiên hình như cũng để ý đến cảm giác của tôi nên sau khi ăn xong, anh đã đến bên giường, dỗ dành:

” Nếu làm em nghi ngờ khó chịu thì cho anh xin lỗi. Thật sự anh không có gian tình với người nào cả. Nếu anh chán em rồi, anh sẽ không chấp nhận những điều này như vậy đâu, ngốc à.”

Đang đọc dở quyển sách, nghe anh nói, lòng tôi cũng bớt hoài nghi hơn. Xem như lần này mình tin anh vậy. Dù gì cũng không có bằng chứng rõ ràng, mình không thể trách cứ anh được. Nghĩ rồi, tôi buông quyển sách, xoay người vùi đầu vào người anh:

” Em xin lỗi, em sẽ không nghi ngờ linh tinh nữa.”

Lúc tôi nói câu này, Lưu Nghệ Kiên đã ôm chặt tôi hơn, linh cảm mách bảo cho tôi rằng, hình như anh đang có tâm sự. Nhưng vì không muốn phá hỏng không khí, tôi lại bỏ qua chuyện đó, không hỏi đến nữa.

Đêm đó, anh bảo mệt nhưng lại không phải như thế, vì anh đã hành tôi đến hơn nửa đêm.

Công việc bán bánh của tôi đã trở lại. Hai gã hôm bữa cũng không còn lẩn vẩn quanh sạp bánh của tôi nữa. Điểm này khiến tôi vui mừng không ít. Đến chiều tối, tôi đã bán hết tất cả số bánh mà mình làm từ tối hôm qua. Hôm nay quả thực là may mắn.

Dọn dẹp xong, tôi về nhà. Trên đường về, có một chiếc xe hơi chạy ngang qua tôi, còn vô ý bắn luôn cả nước lên người của tôi. Tôi đành dừng lại cúi xuống nhìn quần áo của mình bị lấm bẩn, thống hận gương mặt nhìn cái chiếc xe đang lao vun vút kia.

Chạy kiểu quái gì thế không biết, chết tiệt!!!

Phủi phủi bớt nước trên người, tôi nhanh chân chạy về nhà. Đạo gần đây A Kiên về sớm lắm, thật vui làm sao! Chuyện hôm bữa tôi cũng đã ném ra sau đầu, tuyệt đối không nghi ngờ anh nữa. Mà còn thêm một chuyện tốt, đó là chúng tôi đã không còn phải ở trên căn gác nhỏ ọp ẹp kia nữa. Bà lão hai hôm trước đã báo có người trả phòng, ngay lập tức dành căn phòng đó cho chúng tôi.

Điều này khiến A Kiên lẫn tôi đều vui mừng. Cuối cùng cuộc sống của chúng tôi đã khá hơn.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, tôi chợt phát hiện mình đã về tới nhà từ lúc nào. Mà lúc này ở trước sân, tôi thấy chiếc xe hơi khốn khiếp lúc nãy đang đậu ở đó. Cửa xe mở, một thân ảnh quen thuộc bước xuống. Vì trời tối, tôi chỉ kịp nhận ra đó là bộ quần áo của A Kiên đã mặc sáng hôm nay.

Bước chân dừng hẳn lại, tôi chăm chú quan sát anh ta. Theo sau A Kiên là một người phụ nữ, người này ăn mặc sang trọng, phong thái quý phái, đang đứng đối diện A Kiên nói gì đó. Một lúc sau, cô ta vẫy tay chào tạm biệt anh rồi leo lên xe. Nhìn hai người nói chuyện, nhìn tất cả những thứ đang diễn ra, tôi cảm thấy đầu óc mình choáng váng.

A Kiên rốt cuộc đã đi làm kiểu gì vậy? Vì sao từ một người giao hàng lại thành một người bước xuống từ chiếc xe hơi kia cơ chứ? Tôi không hiểu, không hiểu gì cả.

Đầu có còn hoang mang, tinh thần còn hỗn loạn đến tột cùng, tôi nghe bên tai là giọng của A Kiên. Ngẩng mặt, tôi thấy anh đang tiến về phía này, mỗi bước lại gần hơn trước. Đến khi anh dừng lại trước mặt, tôi đã không nghi ngờ gì mà giơ tay tát vào mặt anh một tiếng chát. Tiếng bạt tai này nghe lạnh lắm, lạnh thấu xương.

Đúng như tôi nghĩ, anh ngỡ ngàng nhìn tôi, môi hé ra nhưng không nói gì cả. Còn tôi lại vô thức lùi về sau, cúi mặt nhìn bàn tay vừa đánh anh lại cảm giác tội lỗi. Tại sao tôi lại làm như thế? Anh có lỗi gì? Anh...rốt cuộc có lỗi gì?

Hai bả vai tôi run lên, vệt nước bên khoé mắt ướt xuống lòng bàn tay. Lúc này, anh vẫn bước lên ôm lấy tôi như mọi ngày. Dường như chuyện lúc nãy không làm anh tức giận, ngược lại anh còn dịu dàng với tôi hơn. Tôi ở trong lòng anh khóc rất nhiều, khóc đến sưng hai mắt mới chịu dừng lại. Còn anh đến lúc đưa tôi về phòng vẫn chưa nói gì cả, chỉ im lặng ngồi bên cạnh tôi mà thôi.

Khi tôi ngừng khóc, anh mới lên tiếng:

” Anh biết em đã nhìn thấy gì, anh không trách việc em đánh anh như lúc nãy. Anh hiểu cảm giác của em là như thế nào, nhưng anh muốn nói là em đã hiểu lầm rồi.”

Nghe hai từ hiểu lầm, tôi bất giác cười lên điên loạn. Sao lúc nào cũng là tôi hiểu lầm vậy? Có khi nào hiểu lầm này lại đúng với thực tế hay không?

”Nguy hiểm.” Tôi nhả ra hai chữ, cũng không buồn ngẩng mặt nhìn anh.

”Người phụ nữ lúc này là người quen của nhà hàng nơi anh làm việc. Người đó bị gia đình ép buộc phải cưới một người mà cô ta không muốn, cho nên bảo rằng đã có người phù hợp. Cô ta thuê anh giả làm người yêu trong ba ngày, còn kế hoạch về sau thì cô ta đã tính toán hết rồi. Dĩ nhiên là anh sẽ không bị liên lụy.”

”Anh có thể làm cái việc đó sao? Anh lừa dối người khác như vậy mà được sao?”

Giọng tôi run lên, khó khăn lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh. Còn anh ngược lại rất bình tĩnh, thật sự rất bình tĩnh, xen lẫn một chút tàn nhẫn.

Anh ôm lấy tôi, giọng nói lạnh lẽo vang lên:

”Anh chỉ quan tâm em, anh mặc kệ người khác. Chỉ cần em sống tốt, dù có khiến người khác đau lòng, anh cũng không để tâm.”

Chưa bao giờ tôi thấy A Kiên như vậy. Chưa bao giờ tôi cảm thấy lạnh toát người như thế. Được anh ôm nhưng tôi lại không thấy an toàn, tôi cảm thấy anh quá tàn nhẫn. Thật sự quá tàn nhẫn...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chúng tôi đã cùng nhau mưu sinh mặc cho những khó khăn vẫn vây kín. Nhưng so với lúc trước, chúng tôi đã khá hơn rất nhiều.

Tôi không còn bán bánh nữa mà thay vào đó là công việc của một phục vụ nam. Tôi xin vào được một quán cà phê ở ngoài vùng ngoại ô, nó khá xa với nơi tôi ở, giống như A Kiên vậy. Nhưng cái nghề đó có khả năng nuôi sống tôi hơn là công việc bán bánh.

Căn phòng ngày trước chúng tôi được bà lão để dành cho lúc này đã vắng đi một người. Đừng vội hoảng, chúng tôi không giận nhau, chúng tôi không chia tay nhau. Chỉ là...sau khi A Kiên nhận một cuộc gọi từ ai đó tôi không rõ, thì anh ấy đã bảo thế này:

”Em nhất định phải đợi anh. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn thôi, anh sẽ quay trở lại.”

Anh bảo tôi phải chờ anh, nhất định phải chờ anh. Đó là lý do vì sao tôi có công việc ổn định hơn nhưng tôi vẫn không chuyển nhà đi nơi khác. Vì tôi vẫn chờ anh như đã hứa.

Sự chờ đợi đó mỗi ngày lại càng dài hơn, đến mức tôi đã tự hỏi bản thân, rốt cuộc phải chờ trong bao lâu nữa? Đôi khi tự hỏi rồi lại tự bật cười trong đêm, tôi không biết câu trả lời, cũng không dám tự mình định ninh câu trả lời.

Cứ như vậy, tôi mỗi ngày đều đi làm nuôi sống bản thân. Nhờ như thế mà tôi đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm sống, va chạm với thực tế càng nhiều, tôi càng biết mình phải cứng rắn hơn.

Sự cứng rắn đó đã phát hết công suất vào một ngày mưa rả rích. Ngày hôm ấy mưa rơi không ngừng, thời tiết trở lạnh, tôi đang làm việc trong quán. Bất ngờ, một bản tin phát ra từ màn hình tivi. Tôi vốn đang cúi người đặt thức uống cho khách thì nghe thấy tên anh.

Tên anh xuất hiện trên bản tin đó, rõ mồn một. Tôi ngẩn người đứng thẳng lưng ngược nhìn tivi. Thật hay, tôi đã thấy hình ảnh của anh trên đó, với nụ cười rất đẹp, cũng rất hạnh phúc. Nhưng đau đớn thay, tôi lại thấy anh đang tươi cười...trong bộ y phục của chú rể.

Ngẩn người rồi lại ngẩn người, tôi ôm khay đựng trong lồng ngực, đôi mắt không rời khỏi màn hình. Cũng chẳng biết mình đứng yên như vậy trong bao lâu, mãi cho đến khi bản tin chuyển sang tin khác, tôi mới nhận ra mình vẫn chưa rơi một giọt nước nào ngoại trừ trái tim đang thất lại, gần như vỡ vụn.

Ngày anh bận y phục chú rể với nụ cười hạnh phúc thì tôi vừa tròn mười tám tuổi.

27. Chương 27: Tập Đoàn Này Thật Kỳ Lạ

Tính từ ngày anh rời đi cho đến hiện tại cũng đã được ba năm rồi.

Cuộc sống của tôi kể từ hôm mưa đó bắt đầu thay đổi. Tôi chuyển nhà đi đến một nơi khác, trở về với thành phố sầm uất ngày trước. Tạm biệt bà lão, lòng tôi luyến tiếc khôn nguôi. Đêm trước khi dọn đi, tôi đã nằm mơ thấy anh, vẫn là đôi mắt biết cười ấy, nhưng sao tôi không thể vui vẻ được?

Nhớ đến anh, trong lòng tôi chỉ toàn là sự tức giận và hận. Tôi hận anh, hận tất cả những gì anh đã làm với tôi. Nhưng cũng rất nhớ, nhớ những khoảnh khắc mà chúng tôi đã trải qua. Ngay cả căn gác nhỏ cũ kỹ kia hay căn phòng mới đi nữa, tôi cũng rất luyến tiếc bọn nó.

Quyển sổ nhật ký về cuộc sống của tôi đã lật sang một trang mới, một trang sẽ chỉ ghi lại những gì vui vẻ và hạnh phúc. Tôi tự nói với bản thân như thế.

Hai năm trước, khi tôi đang đau khổ dằn vặt vì sự tàn nhẫn mà anh dành cho tôi thì có một người đã xuất hiện. Một người tôi nghĩ sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi đã xuất hiện để cứu vớt tôi ra khỏi đồng hồ độn kia.

Đêm đó, tôi lang thang ngoài đường dưới cơn mưa tuôn xối xả. Thân người ướt nhem, tôi lững thững đi trong mưa, cũng chẳng định hướng là mình sẽ đi đâu, cho đến khi tôi khụy hai gối xuống mặt đường và ngất đi.

Từng giọt mưa lạnh buốt thấm vào da thịt, tôi bừng tỉnh trên một chiếc giường êm ái. Cơ thể đã nóng hừng hực, ký ức mờ nhạt, tôi không nhớ vì sao tôi có thể đến một nơi tốt như thế này. Lúc còn ngổn ngang với suy nghĩ của bản thân, người kia đã chuẩn bị một tô cháo nóng với ly nước cam vắt bước vào phòng.

Thấy người đó, tôi đã kinh ngạc đến nhường nào, ngón tay chỉ biết bấu chặt vào tấm ga giường bên dưới, khoé mắt lại nóng lên nhưng tôi chưa khóc. Người đó nhìn tôi bằng ánh mắt rất dịu dàng, cũng rất chua xót.

Sau vài giây ngẩn ngừ nhìn nhau, tôi đã bỏ hết tất cả mà chạy lại ôm chầm lấy người đó, khóc nức lên từng cơn, khóc đến khi nghẹn tiếng không nói được câu nào thì thôi. Cuối cùng, người đó đã ôm lấy tôi, dịu dàng dỗ dành tôi. Cái giọng điệu mà tôi từng ước rằng sẽ được nghe lại vào một ngày nào đó.

Người đó nói với tôi, có ba ở đây rồi, con trai đừng sợ.

Ba và tôi đã cùng nhau trở về Thượng Hải, bắt đầu một cuộc sống của hai cha con như ngày trước. Ba kể lại rằng, khi tôi và anh bỏ trốn đến nơi khác, ba và dì đã rất tức giận mà cũng rất lo lắng. Dì mấy đêm liền không ngủ được, không ăn uống đầy đủ, chỉ biết lầm lũi đi ra ngoài đường mà tìm chúng tôi. Sáng bước ra khỏi nhà với một niềm hy vọng nhỏ nhoi, đêm về lại chỉ còn là sự thất vọng và chán nản.

Từng ngày trôi qua như thế, ba bảo ba rất ân hận về những gì mình đã làm, còn dì sau khi biết được sự thật mọi chuyện thì đã sốc mà ngất xỉu. Ba không ngờ mọi việc lại hệ trọng hơn ba nghĩ. Dì mắc bệnh tim bẩm sinh, nhẹ thôi nhưng vì chuyện kia mà bệnh trở nặng hơn.

Ngày anh nhận được cuộc gọi chính là ngày mà dì đang hấp hối. Anh không nói rõ cho tôi nghe, chỉ bảo rằng tôi phải chờ anh. Và cuối cùng, sự chờ đợi của tôi được đổi bằng sự hạnh phúc của anh trên lễ đường.

Ngồi nghe ba kể lại tất cả, tôi chỉ thấy lòng mình ngày càng thất lại, cứ như ai đó đang cầm con dao nhỏ mà đâm thẳng vào đó, khoét từng lỗ nhỏ. Cảm giác...phải nói là rất đau, đau đến tận xương.

Về chuyện hôn lễ của anh, ba cũng biết được một chút. Sau khi trở về gặp mặt mẹ mình lần cuối, mẹ anh đã cầu xin anh hãy kết hôn với một cô gái. Cô gái đó là người quen với dì, hai gia đình có quen biết, và dì muốn anh cưới cô gái đó. Trước khi mẹ anh nhắm mắt lìa đời, anh đã hứa với dì rằng sẽ chấp thuận chuyện đó, chỉ mong mẹ có lên trời cũng sẽ vui vẻ.

Cứ như thế mà anh rời bỏ một thằng con trai vẫn ngày đêm chờ đợi anh trở về.

Tôi ngu ngốc quá, có phải không?

Tôi cũng đã hỏi ba tôi như thế, ba tôi nhìn chăm chú một lúc rồi chỉ khẽ thở dài, xoa đầu tôi:

” Con không ngu ngốc, là con yêu.”

Ông nói như vậy, tôi cũng không biết cảm xúc của mình lúc đó như thế nào. Nhưng dẫu sao thì ba tôi đã chấp nhận con người thật của tôi, ông không còn day nghiến và tàn nhẫn như trước, tôi rất vui. Từ khi trở về sống cùng ba, ba đã bảo tôi đi học lại đi. Mặc dù học muộn nhưng ông vẫn muốn tôi hoàn thành chương trình học của mình.

Tôi nghe lời ông, chuyên tâm học hành. Và bây giờ tôi đã đỗ đại học, về ngành kinh tế. Tôi khá giỏi tính toán, dù gì trước đây tôi cũng buôn bán không ít rồi, cũng đã có chút kinh nghiệm nhỏ nhoi. Sau khi đỗ đại học, ông định mua cho tôi một chiếc xe nhưng tôi đã gạt bỏ ý định đó, nó quá đắt đỏ, không cần thiết.

Hiện tại tôi đang cầm đơn xin việc đi đến từng công ty mà nộp đơn vào đó. Qua hai công ty trước, tôi đã tích được thêm kinh nghiệm khi phỏng vấn. Tốt nhất là cần giữ phong thái bình tĩnh, mạnh dạn và đầy nhiệt huyết. Người ta hỏi, mình trả lời. Mà nếu người ta không hỏi, thì mình sẽ chủ động mà đặt câu hỏi. Cứ thế, tôi đã bước vào cuộc phỏng vấn thứ ba, cũng là công ty cuối cùng tôi nộp đơn.

Người phỏng vấn xem chừng rất hiền lành, không quá gắt gỏng và chặt chẽ người xin việc. Những người đi trước rời khỏi phòng, đến phiên mình, tôi lại thấy có chút hồi hộp. Tập đoàn này có tên là Lưu Nhã, một tập đoàn lớn mạnh nổi tiếng trong thương trường, được điều hành bởi cặp vợ chồng. Nhưng nghe đâu sự tình của họ rất rắc rối.

Mà tôi đến để xin việc cho nên không quan tâm lắm về những chuyện riêng tư đó. Tôi chỉ biết phu nhân của tập đoàn này đã ly dị với chủ tịch tập đoàn, chấp nhận chia đôi tài sản với chủ tịch. Cô ta hình như không còn ở đây nữa.

Vì sao lại chấp nhận giao một nửa tài sản to lớn này cho người chồng đã phản bội mình cơ chứ? Tôi có hơi khó hiểu mà nghĩ, phụ nữ cũng thật nhẹ dạ rồi đi.

” Mời anh Trương Dịch Đan.”

Đến lượt tôi phỏng vấn rồi. Thời gian phỏng vấn của tôi là khoảng mười lăm phút, cuối cùng cũng yên ổn mà ra về.

Trước khi ra về hẳn, tôi còn dạo quanh một vòng hành lang của tập đoàn. Tập đoàn này cũng thật rộng lớn, nếu dành một buổi sáng để đi hết từng khu vực cũng không đủ đâu.

Mặc dù đến đây xin việc nhưng tôi không biết mặt của chủ tịch, vì nghe đâu ngài ấy rất hướng nội và lạnh lùng. Hầu như chỉ chui rúc trong phòng làm việc, chỉ ra ngoài khi có cuộc họp và cuối cùng là về nhà. Thật là, chưa gì đã nghe quá nhiều tin đồn về cái tập đoàn này rồi. Tôi hơi le lưỡi tự giễu, có khi nào mình đậu phỏng vấn rồi làm ở trong đây, sau đó lại bị dính vào cái scandal nào không nhỉ?

Đôi lúc tôi tự nghĩ những chuyện trong tương lai như vậy để giải tỏa căng thẳng đầu óc mà thôi. Đi hết một vòng, tôi lại lững thững đi vào thang máy để rời khỏi nơi này. Cửa thang máy đang ở lầu tám, tôi phải đợi nó xuống lầu sáu mới có thể bước vào. Trong tích tắc, cửa mở, tôi nhanh chân len vào trong.

Lúc này thang máy có bốn người, tính luôn cả tôi là bốn đấy. Ba người phía sau hình như thuộc về tập đoàn, liếc mắt thấy được y phục của bọn họ thật đắt tiền và lịch lãm. Tôi đứng phía trước ba người họ, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát như đang trong hầm băng vậy đó. Lòng có hơi thấp thỏm, tôi hơi nhích người lên trước, đột nhiên thang máy lại bị chạm mạch gì đó mà chấn động, tắt luôn đèn.

Thang máy tối đen như mực, còn tôi lại ngã chúi về phía sau, vừa vặn chạm phải người ở giữa. Người này đưa hai tay đỡ lấy tôi, nếu không phải tôi đang ảo tưởng thì còn có cảm giác người nọ đang ôm lấy tôi nữa cơ. Vì ngỡ ngàng, tôi đứng im một chỗ không nhúc nhích, cũng không buồn tránh né người phía sau mình.

Đứng gần như thế cho nên tôi ngửi được mùi thơm từ người nọ. Mùi này thoang thoảng nhẹ nhàng, lại còn quen thuộc. Tôi cúi gằm mặt thần thờ, mùi hương này anh hay dùng lắm, không nghĩ đến lại gặp người dùng đúng mùi hương này ngay ở đây. Thật là...

Tôi cẩn nhẹ môi mình, ngăn bản thân nhớ đến con người tàn nhẫn kia, cũng tự giác mà tách ra khỏi người kia. Thang máy lúc này mở sáng đèn, hoạt động trở lại. Tôi đưa tay vuốt nhẹ ngực mình, cũng không dám quay lại đằng sau cảm ơn người kia một tiếng.

Cứ thế, cửa lại mở, tôi nhanh chân chuồn khỏi đó ngay lập tức. Khi chạy được ba bước, tôi định ngoái đầu nhìn thử xem dung mạo kẻ kia ra sao thì cửa đã khép gần kín lại rồi, chỉ chừa đúng đôi môi người kia đang cong lên, rất mảnh.

Không nghĩ ngợi nữa, tôi về thẳng nhà. Đêm hôm sau, tôi nhận được cuộc gọi từ bên tập đoàn Lưu Nhã. Nằm trong chăn, tôi vừa quờ quạng nửa tỉnh nửa mơ, nghe đến câu nói quan trọng thì tôi mở bừng mắt, sau đó không ngủ được nữa.

Tôi đã đầu phỏng vấn, hai ngày nữa sẽ đến thực tập.

Đúng như đã hẹn, tôi bận một bộ y phục chỉnh tề và cũng lịch lãm không kém mấy người hôm trước. Tôi tự tin bước vào tập đoàn, đi đến khu vực dành cho thực tập viên. Ở đó có một người quản lý đang hướng dẫn bọn họ. Tôi mau chóng tìm một chỗ trống mà ngồi vào, chăm chú lắng nghe từng lời từ người quản lý. Anh ta dặn dò rất kỹ, cũng rất nhiệt tình. Qua một tiếng, chúng tôi bắt đầu vào công việc.

Ngày đầu làm việc, tôi còn có chút vụng về và ngại ngùng. Rất may là có anh quản lý kia đến tận nơi hướng dẫn, sau đó tôi đã làm tốt hơn. Đến giờ ăn trưa, tôi đứng dậy định rời khỏi phòng thì có người nhờ tôi lấy giúp một ly cà phê, là cấp trên. Tôi nghe thế liền gật đầu mỉm cười, đi lấy.

Phòng tôi làm việc hầu như ai cũng là cấp trên, dù không phải chức cao vị trọng gì nhưng bọn họ đều ở phía trên tôi, dĩ nhiên tôi phải nghe theo. Đi lấy tách cà phê đen, tôi mang về phòng thì lại bị sai đi lấy giúp một ly cà phê sữa. Quái thật, sao lúc này không bảo một lần?

Tôi nhần nhịn mắng trong bụng, lần này tôi hỏi kỹ hơn:

”Vậy mọi người ai cần gì nữa không?”

Lúc hỏi xong, ai nấy đều trườn mặt ra khỏi tầm gõ mà sai bảo tôi. Giỏi thật! Tôi cúi mặt lườm một cái, sau đó thì mỉm cười đi làm ngay. Dù gì mới nhận công việc sẽ bị người khác sai bảo như ô sin vậy đó, tôi cũng quen rồi.

Lật đặt đi lấy cà phê, hai cà phê sữa, ba cà phê đen. Tôi đứng ở máy chờ đợi, trên tay lúc đó là có năm cái ly trắng, bắt đầu sai bước.

”Tiểu Đan, cậu làm gì mà uống nhiều vậy?”

Tôi dừng bước ngẩng mặt, thấy anh quản lý đang nhìn tôi chăm chăm, còn cười ý vị. Tôi hơi xấu hổ lắc lắc đầu, ý bảo không phải của tôi nhưng anh ta không hiểu. Đền thôi mà._

”Có cần tôi mang giúp không?” Anh ta hỏi.

Khi không lại có người tốt như vậy, tôi không mừng rỡ gì mà chỉ cảm thấy lo lắng. Không ai tốt với ai mà không có lý do hẳn hoi cả. Tôi nhìn anh đề phòng, lúc sau thì lắc đầu từ chối:

”Không sao, tôi tự mang được. Cảm ơn anh.”

Nói xong, tôi len qua người anh rồi mất hút.

Về phòng, tôi đưa cho bọn họ cà phê, sau đó tiếp tục công việc của mình mà quên luôn bữa ăn trưa. Vì đi một vòng xuống dưới lầu năm rồi lên lại lầu sáu, dù có thang máy nhưng tôi cũng rất mệt. Cho nên bữa trưa tạm gác qua, tôi chịu được.

Công việc mỗi ngày một nhiều hơn, hầu như bọn người kia đều cố ý giao hết công việc cho tôi vậy đó. Còn tôi đâu thể làm gì khác ngoài nhần nhịn mà nghe lời họ? Phải nói là đề đầu cười cổ người ta ghê gớm!

Tôi cắm mặt vào màn hình vi tính, đánh hết một văn bản dài, sau đó tiếp đến văn bản khác, đánh cho đến khi mấy ngón tay đều mỏi nhừ mới dừng lại. Hôm nay tôi quyết định đi ăn trưa, trước khi ăn tôi đều chuẩn bị sẵn cà phê cho bọn họ. Mọi người ai nấy ngạc nhiên rồi cảm ơn nhặt nhèo.

Tôi không quan tâm lắm về thái độ của bọn họ, xong nhiệm vụ liền đi xuống ăn cơm trưa. Tập đoàn có căn tin riêng dành cho nhân viên, tôi chọn một góc vắng người rồi tập trung dùng bữa. Mà dạo gần đây tôi thấy có điểm kỳ lạ, món ăn của tôi hình như khác biệt so với người khác, nhưng rõ ràng đây là món tôi thích mà.

Ngày nào cũng có món tôi thích cả, mà phần thức ăn cũng ít lắm nhưng chưa bao giờ bị người ta giành hết. Lúc tôi xuống thì luôn có phần cho tôi, điểm này làm tôi nghi hoặc. Nghi hoặc rằng chắc có ai đang thầm thương trộm nhớ tôi chăng?

Nghĩ đến đây, tôi lắc đầu tự phỉ báng mình, cái trí não này suy nghĩ nhiều quá rồi đi. Cười khê một tiếng, tôi cúi mặt dùng cơm. Lúc đang yên ổn thì anh quản lý phiên phức lại đến phá hỏng bữa trưa.

” Đồ ăn hợp miệng không?” Anh ta ngồi xuống hỏi.

Tôi không buồn ngẩng mặt, chỉ gật đầu rồi tiếp tục ăn. Ba tôi từng dạy, khi ăn là phải tập trung, không được làm gì khác, kể ra nói chuyện. Anh ta nhìn tôi không trả lời có hơi sượng trân nên cũng im lặng không hỏi nữa. Ăn xong, tôi lau miệng, uống nước, sau đó nhìn anh ta cười:

” Xin lỗi nha, lúc nãy đang ăn nên tôi không nói chuyện được.”

” Ừm, ừm.” Anh ta cũng cười đầy gượng gạo.

Ngồi đối diện, tôi không ngừng nghĩ ngợi. Vì sao người này cứ lẻo đẻo theo mình hoài vậy? Sao lúc nào anh ta cũng xuất hiện để bắt chuyện với mình như thế? Lúc nãy còn hỏi thức ăn vừa miệng không, phải chăng anh ta là cái người...

Không, không thể.

Tôi bỗng lắc đầu xua tan ý nghĩ kinh khủng đó làm cho anh ta một trận hoang mang, vội lay vai tôi hỏi:

” Cậu bị sao vậy?”

Tôi ngước mắt, cười hì hì:

” Không sao, không sao.”

Nói xong, tôi cầm mâm đứng dậy, tạm biệt anh rồi đi luôn không ngoảnh mặt lại.

Những ngày sau tiếp tục như thế làm tôi càng hoài nghi hơn về cái người bí ẩn nấp trong bóng tối kia. Mà bọn người cấp trên trong phòng vẫn không ngừng hành hạ tôi bằng những văn bản dài ngoằng và những bảng thông báo rối mắt.

Chỉ vì những thứ đó mà tôi phải ở lại công ty vào ban đêm, cố gắng hoàn thành trước khi nộp lên cho chủ tịch ký duyệt. Ngồi trong phòng một mình, chỉ còn có ánh đèn ở chỗ làm việc, xung quanh đều là bóng tối. Tôi căng mắt ra mà đánh lia đánh lịa, đánh xong lại phải kiểm tra lại xem có sai chỗ nào không.

Làm một lúc, tôi buông bàn phím, vươn vai cho tỉnh táo. Hai mắt lúc này đã híp lại rồi, ly cà phê cũng đã uống hết. Tôi nằm gối đầu trên tay, định sẽ nhắm mắt lại chút thôi nhưng không nghĩ đến việc mình ngủ luôn đến gần sáng. Khi thức dậy, tôi lật đật dọn dẹp chỗ làm việc, chải đầu vuốt tóc, vô phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Sau đó thì quay lại phòng làm việc bắt đầu việc mới.

Khi quay trở lại phòng, tôi phát hiện bên cạnh mình có quả táo đỏ với một cái bánh mứt dâu. Hừm...lại là món tôi thích ăn. Ngồi xuống ghế, tôi cầm quả táo lên cắn một miếng, vị ngọt, ừm, ngon lắm. Cắn thêm một miếng rồi một miếng, xong quả táo. Tiếp đến cái bánh mứt dâu, tôi ăn một lúc cũng sạch sẽ.

Bụng no căng, tôi đã có sức để tiếp tục làm việc. Đồng hồ điểm tám giờ, bọn người kia lũ lượt bước vào phòng. Hôm nay nhìn bọn họ có vẻ uể oải, mặt ai cũng rất phờ phạc, trắng bệch như vừa gặp ma vậy đó. Tôi đưa mắt khê liếc nhìn quan sát, song cũng không tìm ra gì khác nữa.

Có một điều quan trọng cần phải kể đến chính là, buổi trưa không còn ai bắt tôi đi lấy cà phê nữa, cũng không giao nhiều công việc cho tôi nữa. Trời ạ, tôi không thể tin vào mắt mình, bọn họ đang qua chào hỏi và cười nói vui vẻ với tôi.

Bọn người này có phải là bị tẩu hỏa nhập ma rồi không?

Tôi neho mắt đánh giá, song cũng không dám quá gần gũi.

” Tiểu Đan, sao cậu có quan hệ thân thiết với sếp mà không nói chúng tôi? Hại chúng tôi phải nghe một trận.”

” Đúng rồi đó. Cậu nhìn xem, mặt ai cũng đã trắng bệch cả rồi.”

” Tiểu Đan, cậu đúng là âm thầm thật nha. Có phải trước giờ cậu rất ghét bọn tôi không? Giao nhiều việc lại còn sai vặt cậu nữa, khó trách cậu mách lại sếp.”

“.....” Tôi ngơ ngác nhìn bọn họ.

Từng lời họ nói tôi cảm tưởng như mình đang nghe người ngoài hành tinh trò chuyện ấy. Tôi không hiểu gì hết, cho nên càng ngẩn ngơ mà lắng nghe. Cuối cùng, tôi phải đưa tay chặn lại:

” Khoan đã, mọi người rốt cuộc nói gì vậy? Tôi không hiểu.”

Nghe vậy, bọn họ lại nhón nháo như tôi vừa làm chuyện gì ghê gớm lắm.

” Thôi đủ rồi, cậu cứ giả vờ giả vịt.”

” Cậu không mách thì ai mách nữa? Sếp biết tất cả, cho nên sếp như bọn tôi một trận.”

Khi nói đến đây, có người mau chóng huých tay, suýt một tiếng:

” Thôi thôi mấy người, bị một trận chưa sợ hãi? Làm việc đi, không khéo Tiểu Đan mách tiếp đó.”

Mách, mách cái gì? Mà...mách với ai cơ?

Tôi vẫn ngẩn ra như một kẻ ngoài cuộc, còn bọn họ nhìn tôi đầy sợ sệt rồi quay trở về chỗ ngồi. Sau khi dành ra một buổi sáng để suy nghĩ về những điểm kỳ lạ đã xảy ra trong hai tháng khi tôi nhận công việc, tôi biết mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó rất quan trọng.

28. Chương 28: Anh Là Con Sói Đàn Thối Tàn Nhẫn

Sau nhiều ngày đêm suy nghĩ, tôi đã nhận ra mấu chốt của mọi chuyện. Mấu chốt đó chính là anh chàng quản lý tên Công Chu kia. Anh ta là Công Chu, nhưng tôi vẫn thường gọi là Công Chúa.

Công Chu bị tôi lôi kéo ra ngoài hành lang, nơi vắng vẻ ít người qua lại để tra hỏi. Anh ta bị tôi lôi xềnh xệch mà mặt mày biến dạng, trắng bệch nhưng không dám nói một lời nào.

Tôi đưa mắt lườm anh ta một cái, trong đầu nghĩ, tôi là yêu quỷ hay sao mà anh sợ như thế?

” Khai mau, ai đã bảo anh làm mấy chuyện kia?”

Công Chu ngẩn người, vẻ mặt vô tội:

” Gì? Chuyện kia là chuyện gì? Tôi không hiểu gì hết.”

Được, cứ giả điên tiếp đi.

Tôi cắn cắn môi, quyết hỏi cho ra lẽ. Lắc mạnh tay anh một cái, tôi liếc:

” Anh mà không khai thì ở chỗ đông người, tôi sẽ gọi anh là Công Chúa đó. Có khai hay không?”

Tôi đe dọa như trẻ con, không tin là có người sợ đến mặt mũi xanh mét, trông buồn cười kinh khủng. Tôi nén cười trong bụng, trưng ra vẻ mặt nghiêm túc như kiểu không tin là tôi làm liên đó!

Cuối cùng, Công Chu chịu khai thật.

” Chuyện...chuyện đó, tất cả đều là do sếp bảo tôi làm. Từ việc chọn món ăn trưa cho cậu đến cả việc giúp đỡ cậu trong công việc. Có hôm cậu làm việc khuya, tôi định ở lại để giúp cậu nhưng sếp trông mắt không cho, sếp bảo sếp ở lại được. Lúc đó tôi về trước cho nên tôi cũng không rõ nữa. Còn về chuyện của bọn người trong phòng cậu, họ đều bị sếp đe dọa ghê gớm lắm.”

Kể lại mà mặt Công Chu còn hiện lên nỗi khiếp sợ. Lẽ nào ông sếp kia đáng sợ như thế sao? Mà, nhắc mới nhớ, vì hai tháng nay tôi thực tập nên không quan tâm đến chủ tịch của mình, cũng không buồn hỏi thăm

một câu. Ai bảo chủ tịch hướng nội không chịu lộ mặt ra làm gì? Tôi cũng đâu thể xông xộc vào phòng chủ tịch mà xem mặt được a.

Nghĩ đến đây, trong bụng thắc mắc ghê gớm.

” Nè, chủ tịch...tên gì thế?”

Công Chu nghe tôi hỏi, mặt ngẩn ra rồi bụm miệng cười mấy tiếng. Anh ta cười đến đỏ mặt luôn mới chịu ngừng lại:

” Cậu, cậu sao lại hỏi điều ngớ ngẩn như thế? Chẳng lẽ từ ngày được nhận việc tới giờ, cậu không quan tâm chủ tịch mình là ai, là người thế nào sao?”

“...” Tôi cúi thấp mặt thừa nhận điều anh ta nói.

Haiz, đã bảo rồi, tôi không muốn quan tâm mấy thứ xung quanh cho lắm ngoài việc sáng đi làm, chiều tan ca mà thôi. Quan tâm làm gì cho nhiều cơ chứ? Chỉ một não thêm mà thôi. Nhất là chủ tịch, một người chức cao vị trọng như thế, không nên dính vào là tốt nhất.

Nhưng mà bây giờ tôi chẳng phải là có liên quan đến chủ tịch gì đó hay sao? Còn rất là thân mật nữa. Người đó...liệu có phải là người tôi từng quen biết?

Lưu Nhã, tập đoàn tên là Lưu Nhã. Lưu, là Lưu?

Lưu Nghệ Kiên!

Ba chữ đó thành linh xuất hiện ngay trong đầu khiến tôi kinh hãi, lùi hai bước về sau, lưng đụng phải lan can mém nữa là ngã về sau. Công Chu thấy tôi không được bình tĩnh liền nắm lấy tay tôi níu lại, tôi vừa vịn ngã vào người anh ta.

Ách, thiệt là tùy tiện quá rồi.

Tôi vội vàng tách khỏi người Công Chu, cúi mặt xấu hổ. Tại sao tôi lại nghĩ đến con người kia chứ? Tại sao tập đoàn này lại trùng hợp với tên người kia cơ chứ? Không phải, không thiếu người họ Lưu đâu mà.

Nghĩ vậy, tôi thúc giục Công Chu:

” Nè, mau nói tên chủ tịch là gì đi?”

Công Chu vừa mới bị tôi đẩy ra, anh ta chỉnh lại mắt kính rồi chau mày nói:

” Chủ tịch họ Lưu, tên Lưu Nghệ Kiên. Cậu làm ơn ghi nhớ tên chủ tịch đi, mà chẳng phải hai người có quen biết nhau sao? Rõ ràng chủ tịch rất quan tâm cậu, còn đặc biệt...”

Những lời về sau của Công Chu tôi không quan tâm lấy một chút, bên tai chỉ văng vẳng ba chữ kia. Hoá ra ông trời trở trêu như thế, lại sắp đặt cho tôi xin vào tập đoàn này, lại còn là tập đoàn của người kia.

Rốt cuộc thì ông trời muốn tôi làm gì đây? Có phải ông cho tôi cơ hội để tìm gặp lại kẻ kia, để cho hắn một bạt tai, sau đó xin nghỉ việc để khiến hắn đau khổ không?

Mà, anh ta làm gì đau khổ chứ! Có tài sản, có địa vị, có hạnh phúc, có tất cả, còn thiếu thốn gì nữa mà phải đau khổ? Nếu bảo anh ta đau khổ vì tôi thì cũng thật buồn cười.

Bỏ đi không một lý do rõ ràng, thoáng chốc đã kết hôn với người khác, một lời từ biệt với tôi cũng không buồn nói. Mọi thứ cứ vậy mà thay đổi, anh ta cũng không đáng một xu!

Tôi ầm ức nghĩ, nắm tay đã siết lại từ bao giờ. Công Chu vừa đụng vai tôi hỏi thăm thì tôi liền hất tay anh ta ra, ngẩng mặt trừng to mắt:

” Phòng chủ tịch ở đâu?”

“...Ồ...”

” Ở đâu?” Tôi nhấn mạnh làm Công Chu sợ chết khiếp, tay chỉ qua thang máy, nói vội hai chữ lầu tám.

Tốt, tôi gật đầu rồi chạy biến đến đó, chuẩn bị lên lầu tám. Thang máy dừng lại, tôi xồng xộc bước ra ngoài, tìm phòng của con người chết tiết kia. Đi loanh quanh cuối cùng cũng tìm ra, tôi phát hiện cửa khép hờ liền đẩy ra một chút. Bên trong, Lưu Nghệ Kiên đang ngồi ở chiếc ghế chủ tịch, vẻ mặt không có cảm xúc, đang cúi mặt ghi gì đó. Bên cạnh còn có một cô thư ký, cô ta trông thấy tôi liền hốt hoảng nói:

” Nè, cậu là ai mà xồng xộc...”

Cô ta chưa nói xong, A Kiên cũng mới ngẩng mặt lên thì đã nghe tiếng bạt tai giáng thẳng xuống. Tôi mạnh dạn bước gần đến chỗ người kia, giơ tay đánh thẳng vào gương mặt điển trai khốn khiếp kia, sau đó không buồn liếc nửa mắt nhìn anh ta.

Khi cả hai người kia còn ngơ ngàng, tôi đã đi đến cửa phòng, ném lại một câu rồi bỏ đi mất.

” Cảm ơn sự giúp đỡ thoitha của anh. Tôi xin nghỉ việc!”

A, sau ngày hôm đó, tôi đã nằm ở nhà và ăn mì tôm gần hai tuần. Tiền lương chưa nhận được lại còn gây sự với chủ tịch. Nằm trên giường ngẫm lại, tôi đánh anh ta là đúng, là chí lý, là quả báo!!!

Nhưng...khi đánh xong, tôi bất giác tự hỏi, anh có đau không?

Dù sao hai tháng qua, anh cũng đã rất âm thầm mà quan tâm tôi, mặc dù lòng rất hận nhưng...phải nói sao nhỉ? Tôi hình như vẫn chưa vứt bỏ được hình bóng của người kia ra khỏi tâm trí. Nó vẫn luẩn quẩn thành một vòng tròn trong đầu, không cách nào đuổi đi được.

Chết tiết, mày điên rồi, Trương Dịch Đan.

Lăn lộn trên giường, tôi vùi mặt vào gối hét lên một tiếng cho giải tỏa căng thẳng, sau đó ngồi bật dậy, vỗ vào hai má:

” Không sao, mày đánh anh ta là đúng rồi. Anh ta đáng bị như thế! Dù không thể khiến anh ta đau tinh thần thì đau thể xác cũng không tồi. Phải, là thế...ha...ha...”

Tôi điên mất rồi, tự nói chuyện với chính mình một cách ngu xuẩn như thế. Nghĩ ngợi rồi chán nản nằm xuống trở lại, tôi đưa mắt nhìn trần nhà. Không biết nhìn như vậy đã bao lâu, điện thoại tôi bỗng có tin nhắn.

Tôi lười nhác cầm điện thoại mở xem, tin nhắn từ số lạ. Mà nội dung của tin nhắn còn lạ hơn.

” Anh đang đứng trước nhà em, mau ra đi – A Kiên.”

” Anh là ai? Nhầm số rồi.”

Tôi bấm bàn phím nhanh như chớp, gửi đi cũng rất dứt khoát. Sau đó, tôi vứt điện thoại qua một bên.

Đừng nghĩ nữa, anh ta chỉ đang dụ dỗ mình thôi. Anh ta có vợ rồi, dù đã li dị nhưng cũng là có vợ rồi, biết đâu còn đã có con nữa rồi. Đẹp đi, chuyện trước đây...không thể đâu. Ba sẽ rất buồn nếu như mình vẫn yêu anh ta.

Phải, phải...

Tôi nhắm mắt nghĩ ngợi, không ngờ lại thiếp đi đến chiều tối. Tỉnh dậy, tôi thấy cửa sổ ướt nhẹp, mấy giọt nước còn đọng lại trên đó. Giật mình, tôi nhảy xuống giường, khoác vội chiếc áo ngủ vào người rồi chạy ra ngoài cửa. Tiếng mưa rơi rả rích, tôi mở cửa liền đón lấy một luồng gió lạnh thấu xương. Chịu đựng một chút, tôi nhích chân ra ngoài, đưa mắt nhìn dáo dác rồi bất giác thở dài.

Mình bị điên rồi sao? Trời mưa như thế, anh ta có thần kinh mới đứng ở đây chịu trận đó!

Nghĩ thế, nhưng tôi lại ngoan cố bước hẳn ra ngoài, tìm thật kỹ trên đường, xem xem có ai trông giống tên tàn nhẫn kia không. Kỳ thực, trong màn mưa trắng xóa, tôi chẳng thể thấy thứ gì rõ ràng. Cuối cùng đành phải xì mặt mà quay trở vào trong. Vừa định xoay người liền bị kẻ nào đó ở đằng sau ôm lấy, ôm cứng nhắc không chịu buông.

Chết tiết, trời mưa cũng có biến thái hay sao?

Tôi vừa nghĩ vừa vung chân định đá thì tên kia đã lên tiếng:

” Anh lạnh chết mất rồi!”

Ngẩn người, tôi hạ chân xuống, cây dù trong tay cũng hạ xuống nốt. Báo hại cả hai đều bị mưa xối cho ướt như chuột lột. Tôi xoay người nhìn anh, thấy nước trượt từ đỉnh đầu trượt xuống, mặt mày trắng bệch vì lạnh.

Nhìn vẻ mặt đáng thương kia, tôi lại càng muốn đánh thêm mấy cái nữa. Vẫn là không nói chuyện, tôi xô anh ta qua một bên rồi đi vào trong. Anh ta cũng mặt dày lắm, ngay lập tức leo theo sau vào nhà.

” Lau đi!” Tôi từ xa ném cho anh ta cái khăn lông, nhả ra hai chữ.

A Kiên đón lấy khăn lông liền lau khô tóc rồi lau đến người. Nhìn người kia run lên bần bật, tôi nhin không được lại ném cho anh ta một bộ quần áo sạch:

” Thay đồ!”

Tôi như ra lệnh vậy. Còn tên kia thì...ngoan ngoãn làm theo. Anh ta cầm bộ quần áo chạy nhanh vào phòng tắm. Còn tôi ở bên ngoài lại nấu cho anh một tô mì tôm, nói rồi, hai tuần nay tôi chỉ có mì tôm bỏ bụng thôi hà.

Chế nước sôi vào tô mì, tôi nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra. Tâm trí lúc đó bỗng dưng bị loạn cào cào, tôi run tay làm nước sôi bắn vào tay mình, a lên một tiếng. Nóng chết tôi!

A Kiên từ đằng sau chạy lại, cầm lấy tay tôi thổi mấy hơi liên tục, sau đó thì cầm hủn cái nồi nóng kia đặt qua chỗ khác. Anh kéo tôi lại chỗ bàn ăn, tiếp tục thổi cho vết bỏng kia bớt đỏ. Nhìn anh quan tâm, tôi lại càng giận, trong đầu chỉ có hai chữ giả tạo.

Vì thế mà tôi thu tay về, lườm anh một cái. Anh cũng không giận hay bực bội, chỉ đứng dậy tự giác cầm lấy tô mì húp xùm xụp.

Bị bỏ đói à?

Tôi nhìn anh, cười giễu:

” Anh bị vợ bỏ đói đấy à?”

Nghe thế, anh vẫn tiếp tục ăn, dường như không đếm xỉa đến câu tôi vừa nói. Thái độ thật là khinh thường người khác, tôi bực bội đứng dậy, định đuổi anh ra khỏi nhà thì anh đã ngẩng mặt nhìn:

” Anh không có vợ.”

“...A?” Tôi hạ tay xuống, ngẩn người chốc lát.

Cái đồ thần kinh này, anh nói gì vậy!!

Thấy tôi im lặng, anh lại tiếp tục:

” Đúng hơn là có vợ nhưng đã bị vợ bỏ.”

“...” Anh đang chọc điên tôi phải không?

Tôi không nói được gì, chỉ tức anh ách, cắn môi đi một nước ra ngoài phòng khách. Ngồi xuống ghế, tôi nghe thấy trong bếp có tiếng leng keng của nồi niu, chắc anh ta dọn dẹp. Cũng tốt, tự ăn được thì phải tự dọn được.

Một lúc sau, A Kiên ra ngoài ngồi xuống cạnh tôi. Tôi ngay lập tức nhích ra thật xa, tay cầm điều khiển chỉnh đại một kênh mà coi. Mắt ngó màn hình, miệng lại nói:

” Ăn no rồi thì về đi. Đừng ở đây ăn vạ.”

Phải công nhận lúc đó, tôi ác miệng thật, cũng chẳng buồn xem anh có khó chịu hay không nữa.

A Kiên nghe xong vẫn im lặng, tay rót trà uống một cách tự tại. Tôi liếc mắt qua, tay giựt lấy tách trà đặt xuống bàn một tiếng rầm:

” Anh mau về đi! Cũng đừng đến đây nữa! Tôi không muốn nhìn thấy bản mặt khốn khiếp của anh! Anh có nghe rõ không? Anh mau về đi, còn không tôi sẽ đuổi anh!”

Tôi dùng nhiều dầu chấm than vì tôi muốn diễn đạt cảm xúc của mình. Cái cảm giác mình huyền thuyên như một con két, còn tên kia lại cảm như một con hên!

Nhìn không nổi nữa, tôi ném điều khiển qua chỗ khác, đứng phắt dậy đi đến mở sẵn cửa. Hướng mắt đến A Kiên, tôi chau mày:

” MỜI!”

A Kiên cuối cùng cũng chịu nhúc nhích người. Anh đứng dậy đi đến chỗ tôi. Thấy anh gần bước ra cửa, tôi nửa nhẹ nhõm nửa lại luyến tiếc. Chết tiệt, cảm xúc như thế là sao chứ? Mày phải vui vẻ khi anh ta đi khỏi đây mới đúng!!!

Tay siết chặt nắm cửa, tôi không để ý từ nãy đến giờ, A Kiên vẫn nhìn tôi chăm chú, quan sát kỹ lưỡng từng nét mặt đến cử chỉ của tôi. Cuối cùng, anh chạm vào tay tôi, dùng lực đóng mạnh cửa nhà lại.

Tiếng sầm lăm tôi tỉnh hẳn, ngẩng mặt nhìn anh. Khoảng cách chúng tôi gần lại trong nháy mắt, A Kiên đưa hai tay chặn hai bên, đang cúi thấp đầu định hôn tôi nhưng tôi lại tránh đi. Anh hụt hẫng mà dừng lại.

” Em hận anh lắm, đúng không?”

“...” Phải, rất hận!

Tôi nghiêng đầu tránh đi ánh mắt thăm dò của người kia, trong lòng lại rất muốn nói thẳng mặt anh rằng tôi rất hận anh, hận đến xương tủy.

” Tiểu Đan, trả lời anh xem, từ trước đến nay em có nhớ anh không?”

“...” Có quên đâu mà nhớ.

Tôi vẫn như cũ cúi gầm mặt, lồng ngực vì hồi hộp mà phập phồng liên hồi. Tôi muốn đẩy anh ra nhưng căn bản là không đủ sức. Nếu không phải nói rằng, tôi muốn ôm anh hơn là đẩy anh.

Thấy tôi im lặng quá lâu, A Kiên chủ động nâng mặt tôi lên, ấn môi xuống hôn điên đảo. Nụ hôn của anh vẫn mãnh liệt như ngày trước, nó khiến đầu óc tôi hoang mang không ít. Đôi mắt nhắm chặt lại, không biết qua bao lâu, tôi đã chấp nhận đáp trả.

Anh đưa tay đặt xuống hông tôi, dịu dàng vuốt xoa. Trên môi vẫn còn vương lại vị trà xanh lúc nãy, chúng tôi cả hai quấn lấy nhau hôn triền miên. Anh đưa tay luôn vào lớp áo ngủ, cảm nhận luồng khí nóng hực bên trong. Chúng tôi cứ giữ nguyên nụ hôn rồi dìu nhau vào phòng ngủ, anh đặt tôi bên dưới, ánh mắt bỗng dịu dàng hẳn.

Trong đầu tôi lúc đó ảm một tiếng, cảm thấy mọi chuyện đã quá trễ để ngừng lại. Tôi vẫn không cứng rắn mà vứt bỏ anh, tôi vẫn rất lụy tình.

A Kiên đưa tay vuốt ve sườn mặt tôi, khoé môi cong nhẹ lên:

” Tại sao lại không trả lời anh? Em có biết anh đã nhớ em đến thế nào không? Em có biết ngày đêm anh cho người tìm em như thế nào không? Tại sao vậy?”

“...”

Tôi mở to mắt kinh ngạc, anh đang nói gì thế?

Người đáng lẽ phải hỏi những câu đó phải là tôi chứ? Anh có nhầm lẫn không! Tại sao bây giờ tất cả lỗi đều là do tôi?

” Anh hỏi tôi vì sao à? Câu này tôi nên hỏi anh mới đúng. Vì sao anh bảo tôi chờ đợi anh, trong khi đó anh lại đi cưới một người phụ nữ khác chứ? Ai là người có lỗi đây? Ai đáng lý nên trách cứ đây?”

Tôi ngồi dậy đẩy anh qua một bên, tức tối mà nói.

” Em nói gì vậy? Anh...anh đã gửi rất nhiều thư cho em, em có biết hay không? Anh gửi rất nhiều nhưng anh vẫn không nhận được một hồi âm nào. Em có biết lúc đó anh đã như thế nào không? Anh vừa lo lắng không biết em bị cái gì, nhưng không thể đi được vì mẹ anh vẫn còn trong bệnh viện, từng giây trôi qua đều có thể rời khỏi thế gian này. Trong những ngày đó, anh vẫn kiên trì viết thư cho em, nhưng em vẫn không hồi âm. Mãi cho đến khi anh quyết định cưới Nhã Lan cũng chỉ vì lời hứa với mẹ. Cô ấy cũng đã chấp thuận hợp đồng hôn lễ này. Không lâu sau, bọn anh đã li dị. Em có biết vì sao không? Anh chính là vẫn chờ em!”

Anh ngồi bên cạnh nói rất nhiều, xúc cảm trong lời nói cũng rất giận dữ. Anh đang giận dữ hay sao? Mà, anh đã gửi cho tôi rất nhiều thư hay sao?

Khoan đã, tôi cũng không nhận được là thư nào cả! Không một lá thư nào, anh đang lừa tôi phải không?

Tôi đưa mắt nhìn A Kiên, trong ánh mắt vẫn ngập sự hoang mang tội độ:

” Anh đừng nguy biện! Tôi không nhận được bất kỳ lá thư nào của anh cả.”

Nghe thế, anh tức giận đứng dậy:

” Anh vẫn còn giữ thư của mình, lẽ nào anh dám nói dối với em? Lẽ nào anh lại bịa đặt ra câu chuyện đó? Tất cả thư anh gửi đi đều bị trả lại không một lý do!”

“...Anh...” Tôi sững người một lúc rồi mới hỏi:

” Anh đã gửi địa chỉ nào?”

Anh im lặng nhìn tôi, trong đầu như phải xử lý cái thông tin mà tôi vừa mang đến. Qua chốc lát, anh mới nói:

” Địa chỉ nhà bà lão, không phải sao? Em chuyển chỗ ở? Em...đã chuyển chỗ ở sao?”

” Không có.” Tôi chau mày, lắc đầu, ” Là địa chỉ của bà lão đã đổi, cho nên...”

Nghe đến đây, chúng tôi đều vỡ lẽ mọi chuyện. Hoá ra chỉ vì địa chỉ nhà bà lão bị đổi cho nên...chúng tôi đều tự mình đa tình. Một người gửi thư hỏi thăm thì không nhận được hồi âm, còn một người cứ ngu ngốc chờ đợi lại còn trách oan. Ông trời à, ông cũng chơi khăm lắm rồi đây!

A Kiên lúc ấy đã bình tĩnh lại mà ngồi xuống, anh cúi thấp đầu nói:

” Xin lỗi em. Anh biết chuyện năm đó đã khiến em bị tổn thương. Anh biết tất cả, nhưng anh vẫn chưa tìm được cơ hội để có thể tìm lại em mà tạ lỗi.”

Nói rồi, anh nhìn tôi, cầm tay tôi lên:

” Bây giờ anh ở đây rồi, em có thể tùy ý đánh đập cho hả giận. Anh biết không thể bù đắp được khoảng thời gian lúc đó, nhưng...nó sẽ khiến em bớt khó chịu hơn. Ít nhất thì...em không còn ghét bỏ anh nữa.”

” Ai bảo với anh là tôi không còn ghét bỏ anh? Tôi vẫn ghét bỏ anh, suốt đời ghét bỏ anh.”

“...” A Kiên nheo nheo mắt, thở dài.

Nhìn anh ta thất vọng, tôi hả dạ lắm. Nghe anh giải thích tận tình, tôi đã cởi bỏ đi một ít muộn phiền và đau buồn ngày trước. Dù sao thì...năm đó, không phải là anh quên mất tôi, mà vì anh khờ quá.

29. Chương 29: Giấy Và Mực Không Thể Tách Rời Nhau

Chỉ đơn giản với những lời nói dịu dàng, ánh mắt đáng thương, giọng điệu dỗ ngọt kia thôi mà bây giờ tôi đang phải đứng trong phòng của chủ tịch tập đoàn Lưu Nhã, đảm nhiệm chức vụ thư ký riêng cho chủ tịch.

Chuyện này...kể từ đâu thì thích hợp nhỉ? Đơn giản là cái con người tàn nhẫn nhưng bị gốc gác kia muốn làm gì mà chẳng được cơ chứ? Anh ta là chủ tịch, anh ta muốn đưa người nào lên làm thư ký riêng mà chẳng được?

” Tiểu Đan, em đừng đứng tần ngần ở đó nữa. Mau lại đây soạn bảng báo cáo đi.”

Lưu Nghệ Kiên ngồi chễm chệ ở ghế chủ tịch ra lệnh cho tôi. Cuộc sống của tôi thật muôn hình vạn trạng. Trong nháy mắt có thể biến thành một đứa đi bán bánh dạo. Hoặc một tiếng hô biến thì có thể từ nhân viên quèn trở thành thư ký riêng cho chủ tịch.

Cái này có được xem là đặt cách đặc biệt không?

Tôi ngẩn người suy nghĩ, không biết chủ tịch của mình đã đứng dậy đi đến gần, búng ngón tay vào giữa trán tôi một cái:

” Đồ ngốc, em lại ngẩn ngơ cái gì vậy?”

Tôi giật lùi về sau, đưa tay xoa xoa trán mình, bĩu môi khinh thường:

” Tôi nghĩ gì thì liên quan đến anh chắc! Không nói nữa, tôi đi làm việc đây.”

Nói xong, tôi lách qua người chủ tịch đi đến bàn làm việc, ôm trên tay xấp giấy báo cáo rồi định mang về phòng làm việc cũ của mình. Dù sao ở phòng đó vẫn còn trống một chỗ, chỗ đó rất thoải mái và có tầm nhìn đẹp. Tôi thích nó.

Bước chân thoăn thoắt đi về phía trước, chủ tịch ở phía đưa tay nín thở tôi kéo lại khiến xấp giấy nghiêng một bên rồi rơi xuống đất. Gió bên ngoài vừa vùn vụt vào làm nó bay tứ tung khắp nơi trong phòng. Tôi đen mặt nhìn xuống chân mình, sau đó ngẩng mặt liếc ai kia.

” Chủ tịch, anh có thể đành hoàng làm việc không?”

Lưu Nghệ Kiên nhìn đồng giấy kia đang bay tán loạn cũng hết sức xấu hổ mà gỡ tóc, bộ dạng gốc gác không chịu nổi. Anh loay hoay cúi người lượm từng tờ giấy, đang lượm thì bên ngoài có người bước vào. Công Chu chứng kiến cảnh đó có hơi hé miệng kinh ngạc nhưng không dám nói gì.

Tôi bỗng chột dạ nhưng cũng đứng im mặc cho tên kia cúi lượm giấy, còn tôi đứng đó hưởng thái. Công Chu thấy tôi vẫn không ra giúp anh liền chủ động đi đến giúp một tay. Không ngờ liền bị anh từ chối một cái sợ chết khiếp.

Hai người không hề hay biết tôi đã lén nghiêng đầu ra cửa sổ mà cười trộm một cái.

” Cậu vào đây làm gì?” Anh cầm xấp giấy trên tay, nhìn Công Chu hỏi.

Công Chu vì bị anh mắng mà mặt mũi trắng bệch, miệng lắp bắp mãi mới ra một câu. Nghe hắn ta nói lại, chủ tịch mới gật gù như đã hiểu, sau đó phất tay đuổi hắn đi.

Khụ khụ, sao nhân viên ở đây đáng thương quá...

Tôi cúi mặt trầm nghĩ, lát sau lại nghe tiếng cửa đóng chặt lại. Lưu Nghệ Kiên bước qua đưa tôi xấp giấy kèm theo lời xin lỗi nhỏ hơn tiếng con ruồi bay qua nữa. Xin lỗi mà ngại đến vậy à?

Lườm anh một cái, tôi ôm xấp giấy kia toan rời khỏi phòng thì bị anh gọi giật lại.

” Chuyện gì?” Tôi cau mày.

Anh lại hết sức bình tĩnh cười cười, chỉ tay xuống cái băng ghế dài êm ái trước mắt:

” Chỗ làm việc của em ở đây. Không cần đi đâu cả.”

Tôi mới không thèm!

Nói thầm trong đầu, tôi hơi liếc mắt về băng ghế, sau đó lưỡng lự lựa chọn, cuối cùng vẫn là nhếch môi cười đều một cái.

” Xin lỗi, anh thích thì cứ ngồi. Tôi đi chỗ khác. Cần gì cứ gọi một tiếng.”

Dứt lời, tôi biến mất sau cánh cửa.

Tôi trở về căn phòng làm việc lúc trước của mình. Bước vào phòng đều khiến cho mọi ánh nhìn đều tập trung về hướng này, tôi lấy làm ngại ngùng liền hắng giọng vài tiếng:

” Ừm chào mọi người. Tôi chỉ đến đây để làm việc.”

Ngay lập tức, có người phản bác:

” Nè, không phải cậu đã xin nghỉ làm rồi sao?”

” Đừng nói chủ tịch năn nỉ cậu đi làm lại đó nha?”

Tôi đứng giữa một vòng người, bọn họ túm lại neho neho mắt quan sát tôi từ trên xuống dưới. Xấp giấy trong tay cũng vì thế mà nhăn nhúm dần đi. Tôi ôm chặt lấy xấp giấy, hít lấy một hơi thật sâu:

” Không có chuyện đó! Tin đồn thôi, mọi người hiểu lầm rồi.”

Cô nàng A nghe vậy liền chép miệng:

” Haiz, thực hư ra sao thì chỉ có hai người biết thôi à. Nhìn hai người một cỗ gian tình luôn đó.”

Nói xong, bọn người còn lại đều à một tiếng, ồ hai tiếng làm tôi khó chịu chết đi được. Gian tình cái khi gì? Tôi với anh ta mới là không thể có gian tình!!! Không thêm, một chút cũng không thêm.

Cúi gằm mặt lầm lũi bước về phía chỗ làm việc, tôi quyết định bỏ ngoài tai mấy lời nói đồn đại vô căn cứ kia mà làm việc thật hăng say. Chưa đến giờ ăn trưa thì điện thoại tôi lại reo lên, tin nhắn đến.

” Mang cho anh tách cà phê.”

“ ...!!!”

Tôi đen mặt nhìn tin nhắn, chốc chốc lại bỏ đồng báo cáo ở lại mà đi lấy cà phê cho tên dở hơi kia. Gõ cửa phòng hai tiếng rồi tôi trực tiếp đi vào. Anh vẫn đang làm việc, mặt mũi cắm vào màn hình laptop không hề để ý xung quanh.

Tôi đi đến nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống, cũng không biết phải nói gì thêm vì người kia cũng không ngẩng mặt lên nhìn tôi một lần.

Chán, tôi tiu nguỉu xoay người bỏ đi. Lúc này mới có giọng nói vọng lên phía sau:

” Tiểu Đan, qua đây một chút.”

Bước chân của tôi ngay lập tức khựng giữa chân không, tôi xoay người nhìn anh một lát rồi bước qua đó. Anh chỉ tay vào màn hình, hỏi tôi xem mẫu trang sức này có đặc biệt không, cần thêm gì nữa không.

Quên nói, tập đoàn của A Kiên là về trang sức đá quý, anh cũng rành về mấy cái này lắm, cũng khéo tay nữa. Tôi nhìn thoáng qua sản phẩm kia, cảm thấy viên đá đó màu xanh nhạt khá đẹp, lại thêm chất liệu đất đỏ nên càng tôn lên vẻ đẹp của nó.

Nhìn màn hình, tôi gật đầu:

” Đẹp lắm! Cái này anh thiết kế à?”

Anh nghe tôi nói liền cười một tiếng:

” Phải, có thấy anh giỏi không?”

Giỏi? Phải, anh giỏi lắm. Giỏi làm người ta tổn thương nữa!

Tôi liếc mắt qua bên phải, nghĩ ngợi chốc lát rồi mới bật cười giễu cợt:

” Chủ tịch trước giờ vẫn giỏi mà...”

Nghe đến đó thôi anh đã vui sướng mà cười tít mắt, khoé môi cong lên đầy hạnh phúc. Nhưng về sau của câu nói lại làm cho mặt anh đen không khác gì đất nồi.

” Giỏi cả chuyện làm hại đời con nhà người ta nữa.”

Xong chuyện, tôi trở về phòng làm việc. Hầu như mỗi lần tôi đến phòng anh đều phải khiến cho anh tức đến hộc máu rồi mới chịu rời đi. Hình như anh cũng quen rồi, cho nên lần thứ mười tôi qua phòng anh, anh không còn biểu tình gì nữa.

Ngược lại, tôi sắp chết vì mệt.

Mặt mày xám ngoét, tôi đưa tay lau mồ hôi trên trán, thõng hận đập tay xuống bàn anh một cái:

” Nè, rốt cuộc anh muốn gì hả? Mười lăm phút lại kêu một lần, anh muốn giết chết tôi phải không?”

Tôi tức giận như gì, còn anh thì bình tĩnh như vừa nghe một bản nhạc hoà tấu. Cắn chặt môi, tôi xoay người bỏ đi thì bị anh níu chặt lại kéo về sau. Tôi trong tay anh vùng vẫy không ngừng, còn anh chỉ chăm chăm giữ lấy bàn tay tôi, thối vào mấy cái.

Hành động này làm tôi sưng người giãy lất, thiệt là trẻ con quá đi! Cúi nhìn bàn tay của mình lúc này đã ửng đỏ vì cái đập bàn hồi nãy. Bây giờ mới cảm thấy đau, aizz...

” Có đau lắm không?” Anh hỏi, vẫn tiếp tục thối mấy hơi vào đó.

Tim trong lồng ngực đập như trống dồn, tôi vội thu tay về, xoa xoa mấy cái vào quần, hậm hực:

” Không, không sao hết á!”

” Em thừa hiểu vì sao anh lại kêu em nhiều lần như vậy mà?” Anh nhìn tôi với đôi mắt chó con.

Không thể tin được vị chủ tịch như một nỗi ám ảnh của mọi nhân viên lại có bộ dạng đáng thương này. Tôi nhìn anh một chút rồi quay sang chỗ khác, tỏ vẻ không biết, không hay.

” Tiểu Đan, qua đây làm việc được không?”

“ ... ”

” Đói chưa?” Anh đột nhiên chuyển chủ đề làm tôi chưng hửng, theo phản xạ của cái bao tử mà gật đầu.

Nhìn anh cười, tôi bất giác cũng cười theo, tuy rằng nụ cười méo mó xấu xí lắm. Mười phút sau, tôi với anh lại ngồi cùng một chỗ mà dùng bữa trưa. Anh hôm nay kêu món mì quảng mà tôi thích ăn, hai tô mì cỡ lớn đặt trên bàn. Tôi cúi mặt húp xùm xụp, cảm thấy vị của nó thật ngon.

” Ngon không?” Anh buông đũa, nghiêng mặt nhìn tôi.

Tôi vẫn đang cầm cúi ăn, chỉ gật đầu hai cái rồi tiếp tục ăn. Đường như xem sự hiện diện của anh là không khí, lời nói của anh chỉ như gió thoảng. Mặc dù thế nhưng anh không nổi giận, chỉ lâu lâu lại nhìn qua phía tôi một chút rồi bật cười khe khẽ.

Ăn xong, tôi ngẩng mặt nhìn qua tô anh, thấy còn rất nhiều liền hỏi:

” Anh không đói hả?”

” Dạo này không muốn ăn.” Anh cười nói, sau đó chỉ vào tô của anh, ” Em còn đói à?”

Tôi lắc đầu, ” Không có!” Ngừng một lát, tôi cúi mặt, ” Bộ anh không khoẻ trong người sao?”

Chỉ có một câu đơn giản thôi mà anh làm như tôi vừa cho anh tiền triệu vậy. Nhìn đôi mắt sáng như sao kia mà tôi ngượng đỏ mặt, vội vàng đứng dậy. Không ngờ anh lại nhanh tay giữ lấy tôi, kéo về chỗ cũ, còn ngang nhiên ôm ngang hông tôi nữa.

” Chủ tịch làm ơn cư xử đàng hoàng một chút được không?” Tôi đen mặt.

” Hả? Anh đang đàng hoàng lắm mà.” A Kiên cười lưu manh.

” Bỏ ra đồ thần kinh này! Mau bỏ ra!!!” Tôi vùng vẫy hai chân cũng không lại người kia.

Chúng tôi trong phòng chủ tịch bỗng ồn ào hơn bình thường, cũng chẳng biết bên ngoài có ai để ý hay không, chỉ biết rằng sau đó tôi bị A Kiên khống chế hoàn toàn.

Anh ta làm loạn trên người tôi, làm đủ thứ trên người tôi, không khéo, tôi đánh lên đầu anh một cái. Cuối cùng, anh tức giận mà lạnh mặt với tôi.

Cũng tốt, tôi đỡ phiền. Thấy tình hình không ổn, tôi nháy mắt đã chạy biến về phòng. Đứng trước cửa phòng của người kia, tôi hơi ôm ngực, thở phà phà.

Tối hôm sau, tôi dồn công việc vào một chỗ rồi ở lại công ty để làm nốt một lần. Bảng báo cáo chất đồng, mấy văn bản thì dài lê thê, nhìn vào toàn chữ là chữ làm mắt tôi nổ cả đom đóm. Ngồi trong phòng làm việc, như lúc trước, tôi hí hục gõ gõ lạch cạch xuống bàn phím, chốc chốc nhìn trái, chốc chốc lại nhìn phải, sau đó thì cắm mặt vào màn hình.

Làm một lúc, tôi ngược mắt nhìn đồng hồ, gần mười giờ rồi. Tôi vươn vai một cái cho tỉnh táo, bỗng ngoài cửa có tiếng động thật khẽ thôi nhưng đủ làm tôi đứng cả tim. Vội vàng lùi về sau một chút, tôi đưa mắt nhìn ra ngoài đó thì chỉ thấy một mảng tối mịch mà thôi, vì tôi đâu có bật đèn phòng. Chỗ bàn làm việc của tôi có một cái đèn bàn và tôi sử dụng nó.

Tiếng động lớn hơn một tí, sau đó ở cửa xuất hiện một thân ảnh cao lớn đang từ từ bước vào. Tôi đứng phắt dậy, vớ đại cây lau trong phòng giơ cao qua đầu, chầm chậm tiến lại gần chỗ bóng đen đó. Kỳ thực, cái bóng này cũng thật im lặng rồi đi. Một lúc sau, nó tiến lại gần tôi, tôi theo phản xạ giơ cao cây lau rồi đánh thẳng vào cái bóng đen kia. Đánh xong, tôi buông cây lau xuống, lao tới giữ chặt nó rồi bật đèn phòng.

Đèn vụt sáng, tôi cứng người. Cái bóng đèn bây giờ đã có hình thù rõ ràng, mắt mũi miệng đều có đủ cả, còn rất...soái nữa nha. Nhưng mà vì cú đánh lúc nãy mà mặt anh ta bị trầy một chút rồi. Đứng lặng một chỗ, tôi cúi mặt thăm cầu nguyện cho bản thân.

"Em vừa làm cái gì vậy hả?" Chủ tịch đáng sợ của mọi người vừa lên tiếng. Anh vừa xoa mặt vừa cật cái giọng lạnh thấu xương đó.

Nhớ lại, hồi trưa tôi vừa đánh vào đầu anh xong, bây giờ thì dùng luôn cả cây lau mà đánh vào mặt. Ha ha, nghĩ tới cũng hả dạ ghê gớm. Thế nhưng ngoài mặt tôi vẫn phải giả vờ hối lỗi, để không bị ăn thịt!! Đừng quên, chủ tịch là con sói đội lốt thỏ...

"Xin lỗi, tôi nghĩ là trộm." Cúi mặt, tôi lí nhí nói.

Lưu Nghệ Kiên đi lại gần chỗ tôi, hừ nhẹ:

"Trong công ty giờ này làm gì có trộm? Nó có thể lén vào đây nếu bảo vệ còn thức à? Em ngốc thật."

Nói xong, anh cầm tay tôi xoa lên vết thương ở mặt, giọng mè nheo:

"Đau ở đây này, anh đau quá đi mất!"

Tôi ngược mắt liếc sơ qua vết thương kia, nó nhỏ như bị mũi kim tiêm chích vào vậy đó. Thôi đủ rồi chủ tịch của tôi, anh giả vờ cũng phải hay một chút chứ?

"Chủ tịch à, anh diễn dở quá!"

"Em nói gì hả?" Anh đen mặt.

Bị trêu nên què rồi.

Tôi mím môi nhin cười, sau đó làm lơ anh, lách qua người kia mà đi đến bàn làm việc, làm nốt công việc dang dở. A Kiên bị tôi quăng một quả bơ, mặt anh ngày càng đen hơn, căn phòng đột nhiên hạ xuống âm độ. Tôi run run hai vai, cố gắng không để ý đến người kia.

"Này, em làm lơ anh thật đấy à?" A Kiên mặt dày đi đến làm phiền tôi.

Anh ta đứng ngay bên cạnh, mắt nhìn chăm chú vào bảng báo cáo, chốc chốc lại phá đám không cho tôi làm việc. Thôi rồi, nếu anh ta vẫn ở đây thì tôi không thể làm gì được cả. Chết tiệt.

Tôi buông bàn phím ra, quay sang trừng mắt:

"Chủ tịch, tôi đang làm việc đó! Bớt lộn xộn."

"...Em sau này chia công việc ra đi. Dồn một đồng như vậy sẽ mệt lắm."

"Anh mà cũng lo tôi bị mệt nữa sao?" Tôi vênh môi khinh bỉ.

Nếu lo tôi mệt thì anh ta đâu nở cứ mười lăm phút là réo là gọi chứ!!!

A Kiên hình như biết tôi vẫn còn giận đành ngồi xuống bên cạnh, ho khan vài tiếng:

” Xin lỗi vì hôm qua kêu em nhiều lần như vậy. Sau này em cứ qua phòng anh làm việc đi, dù gì thư ký riêng cũng phải ở gần chủ tịch mà.”

” Tôi đã nhận làm thư ký riêng của anh bao giờ? Đừng ngồi đó mơ tưởng nữa. Tôi còn chưa tha thứ tội lỗi của anh, nhớ điều này đi.”

Tôi lạnh lùng ngắt mạch cảm xúc của người kia, mắt vẫn dán vào màn hình.

Nghe xong, A Kiên không nói gì nữa, chỉ im lặng ngồi cạnh tôi cho đến gần mười hai giờ đêm. Giờ này linh lắm, tôi có hơi sợ nhưng vì có anh rồi, tôi cũng không còn nghĩ linh tinh nữa. Xong việc, tôi vươn vai một cái thật sảng khoái, lúc này mới phát hiện kẻ bên cạnh tôi đã ngủ từ bao giờ.

Anh ngủ một cách an tĩnh, hai tay khoanh trước ngực, mặt mày vẫn nghiêm nghị như ở trong cuộc họp vậy, đôi mày nhíu vào nhau, trông thật đáng sợ. Tôi dán sát mặt vào nhìn cho rõ hơn, tiện tay trêu chọc một chút. Dùng ngón trỏ của mình kéo dần lông mày người kia ra, ngay lập tức người kia động đậy, miệng chép chép, lại còn định nói mớ.

Anh ta nói gì ấy nhỉ? Lắng tai nghe cho rõ, tôi nghe được, Tiểu Đan, sao em lại cứng đầu như...vậy, như vậy...

“ ... ”

Tôi sững người đưa mắt nhìn người nọ, cảm xúc trong lòng càng khó diễn tả. Sao em lại cứng đầu à? Vì muốn trừng phạt anh, thế thôi.

Tôi nghĩ rồi nhún nhún vai đứng dậy, dùng chân đạp vào chân người kia một cái cho thoát khỏi giấc mộng. Chẳng hiểu anh ta đang mơ cái gì mà môi vểnh lên cười đắc chí, ngón tay còn không yên mà động đậy.

A Kiên bị cú đá làm cho tỉnh hẳn, anh ngồi bật dậy, tay dụi mắt, tay chỉnh tóc. Tôi xoay người đi trước một khoảng mới quay lại nói:

” Nè chủ tịch, ngài khi nào mới chịu tỉnh ngủ?”

A Kiên nghe thấy giọng tôi liền đứng bật dậy, cầm áo vest trên tay rồi đi thẳng tới chỗ tôi, tùy tiện nắm lấy tay tôi toan cùng đi. Vì ban đêm, tôi không dám đi một mình lang thang trong cái chỗ rộng như cung điện này, thành ra mới để cho anh ta nắm tay thôi. Chứ đừng nghĩ tôi dễ dãi, tôi còn giận mà...

Mấy ngày sau, tôi nhận được cuộc gọi đến từ bệnh viện. Người ta bảo Lưu Nghị Kiên bị nhập viện. Lúc nhận được điện thoại, tôi không suy nghĩ gì chu đáo mà cứ như thế bận đại áo khoác sau đó phóng ra khỏi nhà. Một mạch chạy điên cuồng ra đến đầu đường để bắt tắc xi đến bệnh viện.

Đến nơi, tôi hối hả chạy đến quầy y tá mà hỏi thăm. Nhưng hỏi tới hỏi lui, người ta chỉ bảo không có ai tên Lưu Nghị Kiên. Quái lạ, rõ ràng tôi đã nghe như thế mà, sao bây giờ lại không có?

Tôi hoang mang nhìn xung quanh một lúc rồi chạy đến phòng cấp cứu, vừa vặn thấy có một cô gái đứng ở đó. Cô gái này quen lắm, hình như là thư ký trước đây của anh. Tôi đến gần cô, cất tiếng:

” Đây cô Chu, tôi...à không, ở trong phòng đó là ai vậy?”

Cô Chu quay sang nhìn tôi một cái, mặt mày còn xanh mét không giọt máu nào, giọng thều thào như nói không nổi. Tôi căn bản nghe được gì ngoài hai chữ tình trạng khẩn cấp, song tôi không hỏi nữa mà ngồi ở đó với cô chờ đợi. Nếu cô Chu ở đây vậy nghĩa là A Kiên đang trong phòng cấp cứu sao?

Trước đây A Kiên từng giấu tôi một chuyện, đó là anh bị bệnh tim bẩm sinh, di truyền từ mẹ mình. Anh tuy bệnh nhẹ nhưng nếu bị sốc thì cũng rất dễ tái phát. Haiz, nghĩ đến đây, tôi lại không dám sốc óc ai kia thêm lần nào nữa. Có khi nào vì mấy ngày nay tôi lạnh nhạt và phũ phàng quá nên anh ta lên cơn tim không?

Càng nghĩ càng rối, tôi đành cúi mặt chờ đợi. Phòng cấp cứu mở cửa, bác sĩ bước ra nhìn chúng tôi một lát rồi bảo:

” Thằng bé ổn rồi, đừng lo.” Nói xong, ông đi mất.

Cô Chu thì đưa tay vuốt ngực, thở phào một hơi. Còn tôi thì chưng hửng, nếu đem tuổi của anh so với ông bác sĩ này thì không đến mức phải gọi anh là thằng bé đi. Cái này...có vấn đề rồi.

Chỉ vừa nghĩ đến đó, tôi đã nhanh chóng theo sau cô Chu để đến phòng ngoài, ” thằng bé ” mà bác sĩ nhắc đến đang nằm ở đó. Cô Chu vào trước, cô đến bên giường nhìn ”thằng bé” nằm trên giường bệnh đang hôn mê mà khoé mắt đỏ lên. Tôi tò mò bước lại gần, nhìn thoáng qua thằng bé kia, bây giờ mới biết, ”thằng bé” mà bác sĩ nói đúng thật là một đứa bé trai cỡ chừng bốn, năm tuổi. Mặt mũi rất khôi ngô tuấn tú, chỉ có điều...sao gương mặt này lại giống ai thế nhỉ?

Tôi ngẩn người nhìn ngắm thằng nhóc kia, chốc lát cô Chu lại lau nước mắt, vỗ vai tôi một cái:

” Cậu Trương, phiền cậu trông nom Tiểu Công một chút. Tôi ra ngoài đi mua một số thứ cho thằng bé.”

Nói xong, cô nhanh chóng rời đi. Còn tôi theo lời cô dặn, bắt cái ghế ngồi bên cạnh mà trông nom.

Cậu nhóc này tên Tiểu Công à? Họ tên đầy đủ là gì nhỉ? Tôi hiếu kỳ đưa tay chạm lên mặt nó, thấy da nó mịn như da em bé, cảm thấy thích thú. Gương mặt đẹp trai như vậy không thích cũng uống. Nhìn ngắm một lúc, bên ngoài có người xồng xộc đi vào. Tôi bất ngờ đứng dậy, vừa định mở miệng thì thấy A Kiên mặt mày xanh mét đi vào.

Anh chưa nhìn đến tôi mà chăm chăm nhìn Tiểu Công, còn lại gần nắm lấy tay thằng bé, xoa xoa vài cái.

“...” Anh ấy làm gì ở đây?

Tôi không hiểu lắm, chỉ đợi cho anh xem tình trạng sức khỏe của Tiểu Công xong, tôi mới hỏi:

” A Kiên, đây là ai vậy? Anh sao lại...lo lắng đến thế?”

Lưu Nghệ Kiên lúc này mới nhìn thấy tôi, đôi mắt anh mở to hơn, trông chừng rất kinh ngạc lẫn khó xử. Im lặng chốc lát, anh nắm lấy tay tôi kéo ra ngoài hành lang. Trên hành lang đặc mùi thuốc khử trùng, tôi chun chun mũi, tránh đi cái mùi kinh khủng đó.

” Thằng bé tên Lưu Chí Công, là con trai của anh.”

” Ừm.” Tôi ứng tiếng, sau đó thì nhìn anh trân trân, ” Sao cơ?”

Về mặt tôi ngạc nhiên khỏi phải bàn nữa đi. Lúc đó bên tai ong ong đầy tiếng gì đó rất khó chịu, còn anh chỉ chau mày đầy vẻ bất đắc dĩ. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, hít lấy một hơi, miệng cong lên cười vô thức:

” Tiểu Công là con trai của anh? Con trai ruột sao?”

“...” Anh nhìn tôi, im lặng.

Tôi ngẫm hiểu, anh đã thừa nhận.

Chuyện này tương đối bất ngờ mặc dù trong lòng tôi cũng biết anh sẽ có một đứa con với người vợ trước mà thôi. Nhưng khi đối diện với nó, tôi vẫn cảm thấy chút mất mát lẫn đau lòng. Hoá ra người ta cũng đã có con với nhau rồi, bây giờ tôi đến thì có làm được gì nữa không?

Tôi cúi mặt không nói gì, chỉ im lặng suy nghĩ. A Kiên cũng im lặng, anh nhìn tôi như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Cô Chu từ xa đi đến, trên tay cô là đủ thứ đồ dùng của trẻ con. Nhìn thấy anh đến, cô vội vàng chào một tiếng:

” Chủ tịch! Ngài đến rồi sao? Tiểu Công thằng bé...”

” Tôi biết rồi. Cô vào lo cho thằng bé đi.” Anh mệt mỏi nói không nổi nữa, chỉ khoát khoát tay.

Tôi ngồi phịch xuống ghế chờ, vẫn trầm mặc như cũ. Trong đầu lúc ấy hỗn loạn lắm, suy nghĩ luẩn quẩn không ngừng, mà không cái gì ra cái gì.

Nếu anh và người kia đã có con vậy tôi không có tư cách gì đến phá hạnh phúc người ta cả? Huống chi, sau này nếu đứa bé biết mối quan hệ của chúng tôi, nó sẽ nghĩ gì về ba nó cơ chứ?

” Tiểu Đan, anh xin lỗi vì đã không nói sớm cho em biết.” A Kiên ghì chặt vai tôi.

Nhưng anh không biết, Tiểu Đan của anh không giống ngày trước nữa, tôi không dễ khóc nữa, chỉ là tôi đang suy nghĩ đến tương lai mà thôi.

Giả như tôi chấp nhận trở về bên anh thì sẽ thế nào? Tiểu Công có ghét tôi không? Dù sao...thằng bé cũng đã biết mặt mẹ nó rồi đi.

” Tiểu Đan, em ổn chứ?” A Kiên ngồi xổm xuống trước mặt tôi, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

Nhìn anh như vậy, tôi làm sao có thể tức giận? Tình cảm của anh vẫn luôn là thật, chỉ vì một số sự cố mà chúng tôi tạm thời xa nhau mà thôi. Để anh không phải lo lắng, tôi cười cười lắc đầu:

” Em ổn.” ” Tiểu Công năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Nghe vậy, đôi mày anh giãn ra một chút:

” Ừm, thằng bé bốn tuổi. Hôm nay cô Chu đang trông nó ở nhà thì bị sự cố, thằng bé tấy mấy leo ghế, không khéo bị trượt ngã.”

” À.” Tôi à một tiếng, sau đó cúi mặt dăm chiêu.

Anh thấy thế liền lắc nhẹ tay tôi:

” Em...em thật sự ổn? Em không hận anh nữa chứ? Chuyện của Tiểu Công thật ra là vì bên gia đình Nhã Lan muốn có người nối dõi, lại thêm mẹ anh rất muốn anh có một đứa con, bà ấy trên trời cũng muốn thấy đứa cháu nội của mình cho nên...Ừm, em sẽ...à không, anh sẽ không ép buộc em phải chấp nhận, anh sẽ cho em thời gian, không sao, anh chờ được, giống như em đã chờ anh vậy. Anh chờ được, Tiểu Đan.”

Nhìn anh vụng về diễn giải, tôi khẽ lắc đầu rồi nhướn người ôm lấy anh:

” Được rồi, sỏi khờ à. Anh diễn giải dở quá, em nghe không hiểu gì cả. Cho nên anh đừng lo, cũng không cần thời gian suy nghĩ đâu. Con của anh tức là con của em, em không xem chuyện này là thiệt thòi cho mình đâu. Em biết, em không thiệt thòi vì em vẫn luôn có được tình cảm của anh mà.”

Sỏi khờ nhà tôi vì cảm động mà không nói được gì, chỉ dang tay ôm chầm lấy tôi, không đến nỗi khóc nhưng giọng anh cũng bị vỡ ra, khản đặc.

Haiz, cho đến tận bây giờ, sỏi khờ đó vẫn không thay đổi tính cách. Mặc cho Tiểu Công nó đã mười tám tuổi nhưng tên đó vẫn chẳng thay đổi một chút nào cả. Nhưng đôi khi như vậy lại càng tốt. Khờ khờ ngổ ngổ, lâu lâu lại nghiêm nghị lạnh lùng, như vậy mới đúng là A Kiên mà tôi từng yêu điên cuồng chứ.

Cho nên mới bảo, tôi là trang giấy trắng, anh là hủ mực đen. Chúng tôi luôn luôn có nhau như thế cho đến cuối đời này.

HẾT

30. Chương 30: Ngoại Truyện

Tôi tên Lưu Nghệ Kiên.

Người đang thành thực rục vào lòng tôi mà nhắm nghiền mắt, đôi mày hơi chau lại, nước miếng cũng vương ra một ít là Trương Dịch Đan, một thời là em trai danh nghĩa của tôi.

Em ấy ban ngày là một kẻ lảm chuyện, chuyên kiếm chuyện để khiến tôi thổ huyết mà chết, nhưng đôi khi lại biến thành một “cô vợ đảm đang” phụ trách việc nhà và nấu nướng. Em ấy nấu ăn rất ngon, món nào tôi ăn cũng thấy vừa miệng. Có lúc tự hỏi, vì thức ăn thực sự ngon hay vì tôi quá si mê em ấy nữa đây.

Một lần ngoắc Tiểu Công lại mà hỏi dò thử thì thằng bé chỉ trưng ra bản mặt lạnh lùng mà nhìn tôi, bảo rằng chú Trương nấu gì mà chẳng ngon, ba đừng hỏi lời thôi nữa. Thế đấy, con trai chỉ mới sáu tuổi còn muốn chinh tôi nữa cơ. Thật là...tệ hại.

Lần đầu tôi và em gặp nhau là vào giờ ăn cơm, ngay hôm mà hai ba con em ấy đến nhà tôi để cùng sống dưới một mái ấm. Chẳng hiểu sao ngay từ lần đầu gặp mặt, tôi đã thích em ấy. Thích theo kiểu trêu chọc cho tức đến đỏ mặt ấy. Công nhận hồi đó tôi thuộc vào thành phần bại hoại của giới trẻ mất rồi. Mẹ tôi cũng thường mắng dạy nhưng tôi vẫn chứng nào tật nấy.

Còn em ấy khi mới gặp tôi liền trừng đôi mắt hung dữ như một con báo thấy kẻ thù trước mặt vậy. Em hậm hực vào bàn ngồi, còn không thèm liếc nhìn tôi nữa cái, mặc dù tôi đã chủ động mở lời. Khoảnh khắc em làm lơ tôi làm trái tim tôi tổn thương kinh khủng, cho nên yên phận mà ăn hết bữa cơm hết sức nhạt nhẽo đó.

Tôi và em cứ thế mà tiếp tục sống cùng nhau. Mặc dù em chưa bao giờ để tôi vào mắt, lúc nào cũng ương ngạnh, hung dữ, ngạo kiều với tôi, nhưng tôi thật sự không thể cưỡng lại sự thu hút mà em dành cho tôi. Nó kỳ lạ lắm.

Tôi quên nói, nhưng có lẽ mọi người đã biết, tôi là gay, nhưng tôi không thừa nhận. Tôi hèn, tôi biết. Rất nhiều cô gái yêu thích tôi, nhưng tôi không đặt bọn họ vào mắt mình, tất cả đều chỉ là thoáng qua. Niềm hy vọng nhỏ nhoi của họ cũng bị tôi dập tắt không thương tiếc. Rồi đến con trai tỏ tình, có lẽ hai, ba người gì đó, tôi vẫn dập tắt niềm hy vọng nhen nhóm trong họ bằng hành động thô bạo.

Không hiểu vì sao tôi lại trở thành một kẻ đáng trách như thế, nhưng khi bọn họ tỏ tình, tim tôi đập mạnh muốn nhảy ra ngoài, sau đó thì tôi tức giận. Đã nói rồi, tôi không thừa nhận mình là gay. Mãi cho đến khi Trịnh Tâm tỏ tình, tôi có hơi lung lay về ý chí. Trịnh Tâm với vẻ ngoài khá điển trai, tính tình lãnh đạm, lạnh lùng, đúng là kiểu tôi thích.

Nhưng khi cậu ta tỏ tình, tôi đã không chấp nhận, còn vô tâm vô phẩy đánh vào mặt cậu ta một cái. Tôi biết cậu ta đau, nhưng tôi không biết phải xử sự thế nào. Cứ như vậy, cuộc sống của tôi vẫn tiếp diễn, con người thật của tôi vẫn nằm trong góc tối cho đến khi Tiểu Đan xuất hiện. Tuy em không thuộc kiểu người tôi thích, em nói nhiều, khá kiêu ngạo, và rất thích giấu suy nghĩ của mình. Nhưng chính điều đó lại vô tình thu hút tôi. Tôi muốn hiểu về em hơn.

Cho nên mỗi ngày tôi đều âm thầm bên cạnh em, âm thầm tìm hiểu mọi thứ về em, và càng ngày càng muốn tiếp cận em. Nhưng ngặt nỗi, tôi không biết cách. Từ trước đến giờ tôi chưa tiếp cận ai, vì thế mà tôi vụng về và khờ khạo lắm. Mọi thứ tôi làm em đều không hiểu, cũng chẳng buồn để tâm. Tôi cứ bảo vệ em một cách thâm lặng như vậy, bày tỏ tình cảm cũng rất thâm lặng như thế cho đến khi Trịnh Tâm ngỏ lời thích em.

Lúc đó tôi tức giận lắm. Nhìn thấy Trịnh Tâm ngang nhiên hôn lên trán em, tôi chỉ muốn chạy đến và tấn cho cậu ta một trận. Nhưng quá khứ trước đây vẫn ám ảnh tôi, quá khứ mà tôi đã tổn thương cậu ta, cho nên tôi đã không đến đó gây chuyện. Cũng vì nụ hôn bốc đồng đó mà tin đồn về Tiểu Đan ngày càng lan rộng. Không phải tôi không biết, mà tôi đã âm thầm đi xử lý từng người một.

Phải nói thời ấy tôi lưu manh lắm, tôi đánh nhau rất nhiều chứ không phải dạng học sinh gương mẫu như Trịnh Tâm. Mà, cậu ta cũng không hiền lành gì cho cam. Khi tôi đang xử lý từng đứa đã ức hiếp Tiểu Đan thì cậu ta cũng xuất hiện, giúp một tay. Chúng tôi cùng nhau xông lên, cuối cùng trên sân chỉ còn một đống đứa vô dụng.

Có lần tôi ghen với Trịnh Tâm, tức giận với Tiểu Đan và đi uống bia. Tôi rủ cô bạn thân của mình là Nhược Anh cùng đi uống một bữa. Tôi say. Về đến nhà thì tôi xồng xộc đi lên phòng, qua đôi mắt mơ màng thì tôi thấy Tiểu Đan đang đứng dậy từ dưới đất mà đỡ lấy tôi. Người tôi nồng nặc mùi rượu, em không thích mùi này. Tôi biết em không thích cho nên không dám làm càn. Nhưng mà, ý chí cuối cùng cũng bị dục vọng dập tắt.

Tôi đem em áp dưới thân mình, điên cuồng hôn lấy. Thật hay, em cũng tiếp nhận tôi. Từ đó, tôi biết tình cảm của em là như thế nào. Trái tim lại được sống lần nữa. Tôi cứ nghĩ từ trước đến nay tôi đã tổn thương biết bao nhiêu người, bây giờ tôi yêu một người lần đầu, có khi nào bị quả báo không?

E rằng là...không.

Vì Tiểu Đan đã thật sự yêu thương tôi. Từng cử chỉ, lời nói, hành động của em đều là dành cho tôi. Những suy nghĩ đều là đặt tôi lên hàng đầu. Đó là lý do khi ba phát hiện mối quan hệ, tôi đã lấy hết can đảm bảo em cùng đi với tôi. Tôi biết ý nghĩ đó thật trẻ con, thật bốc đồng nhưng tôi rất muốn được ở cạnh Tiểu Đan một cách đường hoàng.

Khi chúng tôi tới vùng quê hẻo lánh đó, cuộc sống thật ra rất khổ cực. Vậy mà Tiểu Đan vẫn không than một lời, ngày đêm còn tích cực học làm bánh để đem chúng đi bán, đổi lấy tiền. Em nguyện khổ cực cùng với tôi. Đó là lý do tôi trở thành một tên lừa lọc cũng chỉ vì kiếm tiền mà lo cho em. Đã nói từ trước, vì em, tôi trở thành một tên tù tội cũng không sao.

Tôi cứ nghĩ cuộc sống chúng tôi như thế là đủ, là hạnh phúc. Nhưng ông trời không cho mọi chuyện suôn sẻ như vậy. Chúng tôi đã xa cách nhau hai năm. Trong hai năm đó tôi đã điên cuồng thế nào, mệt mỏi ra sao khi bên cạnh là người mẹ sắp từ trần, còn một người lại ở một nơi xa xăm để đợi chờ tôi. Ban ngày tôi chăm sóc mẹ, ban đêm tôi lại viết thư cho em. Lúc đó em chưa dùng điện thoại, còn điện thoại của tôi cũng vừa mới bán để lấy tiền đóng viện phí.

Kỳ lạ, tôi ghi rất nhiều thư, và rồi nhận lại cũng rất nhiều. Trong đồng thư đó không có cái nào là của em mà chỉ toàn là của tôi. Thư bị trả về vì không có nơi nhận. Tôi không hiểu vì sao cho đến khi gặp lại em vào bốn năm sau, em bảo địa chỉ nhà thay đổi.

Đáng trách bản thân sao khờ khạo quá! Tôi nghe xong thật đau đầu, chỉ biết xoa thái dương.

Khi gặp lại, Tiểu Đan nhất quyết không tha thứ cho tôi. Tôi biết kết quả sẽ là như thế này mà, cho nên gấn cái mặt nạ thật dày để có thể theo đuổi em lần nữa. Quá trình cũng nan giải lắm, nhưng vì cô tác giả kia không kể ra hết cho nên mọi người mới thấy Tiểu Đan sao hiền quá.

Em ấy không hiền đâu, nói thật đấy. Bao nhiêu ngạo kiều trước đây đều trở dậy mạnh mẽ khiến tôi choáng váng mặt mày. Cho đồ ăn thì bị hất đi, lại gần ôm thì bị cấu vào tay, áp môi xuống hôn thì liền bị ăn tát. Đến khi tôi dùng hết lực áp em dưới thân thì bị em đá vào...chỗ hiểm.

Như thế đấy, vậy mà cô tác giả kia nở lòng đem tôi làm con ghẻ, không kể rõ sự tình, làm mọi người nghĩ rằng tôi sung sướng trong khi Tiểu Đan đau khổ. Sự thật là đây này!

Rồi đến một ngày tương đối đẹp trời, Tiểu Đan biết được chuyện của Tiểu Công. Tôi cứ nghĩ em sẽ giận lắm, sẽ hận lắm, sẽ đập đổ tất cả quá trình theo đuổi gian khổ của tôi. Tôi hoang mang lắm, cho nên diễn giải một cách dỡ tẻ. Lời nói ra cũng không thể thu về, tôi ngồi trước mặt em mà lo lắng từng giây từng phút.

Thế rồi tôi không ngờ đến việc em lại ôm lấy tôi, dùng giọng điệu dịu dàng đó mà nói với tôi, em chấp nhận tôi.

Từ đó, tôi chợt phát hiện ra một điều, cô tác giả kia kỳ thực chỉ là hành hạ con ruột một chút mà thôi, dùng kế sách đem con ruột làm con ghẻ trong vài năm, hành hạ vui thích rồi lại đem con ghẻ trở thành con ruột như ban đầu.

Nhưng như vậy cũng thật hay, vì nó khiến cho tình cảm của tôi ngày càng lớn hơn, cũng rất đổi chân thật.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-la-cua-nhau>